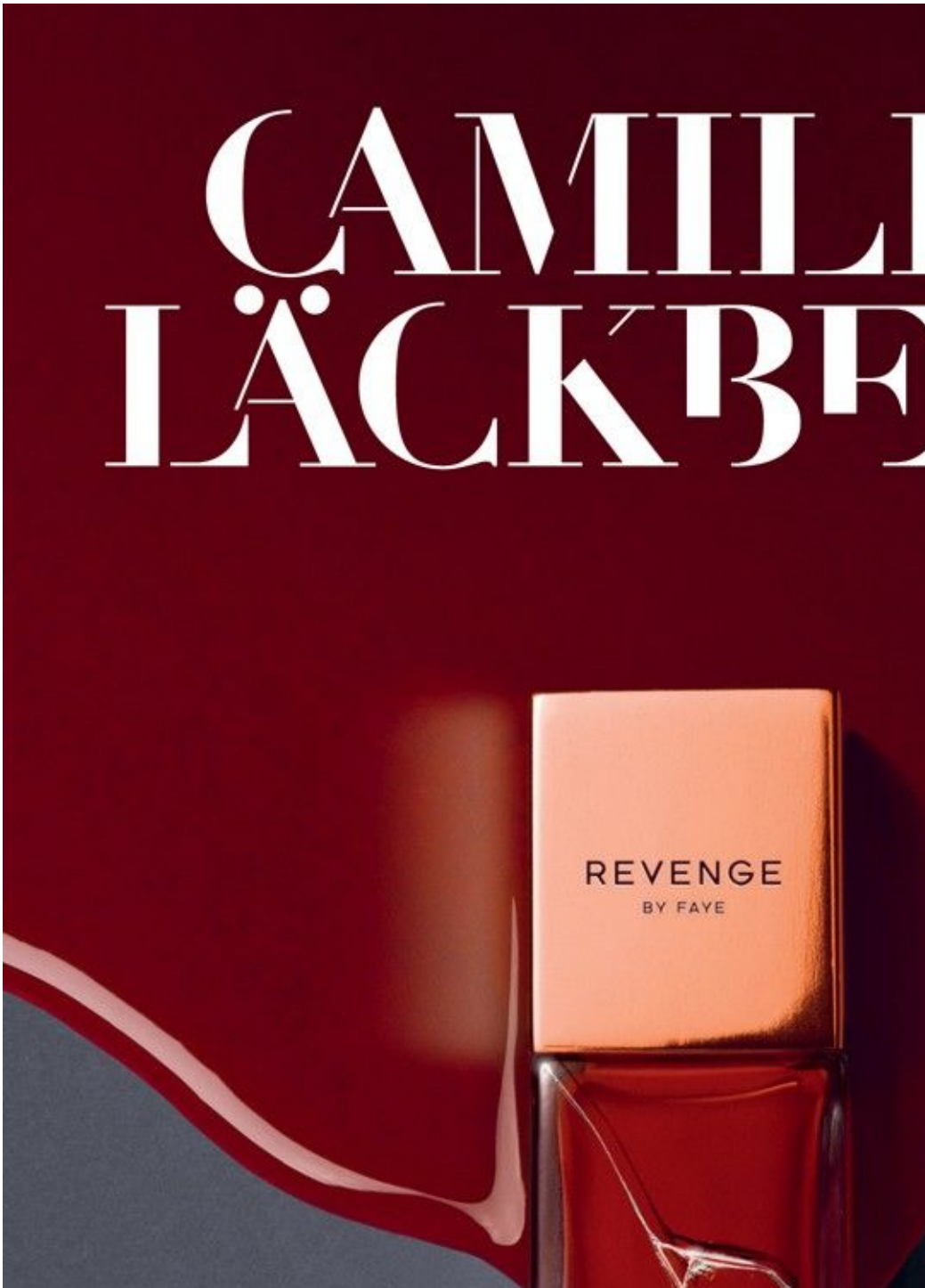
CAMIL
LÄCKBE
REVENGE
BY FAYE

Camilla Läckberg

Visuri de bronz

Traducere din limba suedeză şi note de

Cristina Ekholm

EDITURA TREI

2025

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Autor: Camilla Läckberg

Titlul original: *Drömmar av brons*

Copyright © 2024

First published by Bokförlaget Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2462-6
ISBN (EPUB): 978-606-40-2625-5

Editori:Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare: Alexandra Fusoi

Design copertă: Henrik Walse
Ilustrație copertă: Viktor Sjödin

Director producție: Cristian Claudiu Coban

Dtp: Răzvan Nasea

Corectură: Sabina Lungu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Surorilor mele Rita, Lena, Aurora, Eleonora şi Isadora – surori de sânge, surori de suflet

Februarie

Faye privea curtea acoperită cu zăpadă. Îşi sprijini fruntea de fereastra cu gratii şi se uită la gardul înalt care despărțea deținuții de la Stenakull de restul societății. Deasupra pădurii, o pasăre uriaşă se învârti o vreme în cerc şi apoi dispăru din câmpul ei vizual.

Totul mersese prost. În curând, atât mama ei, Ingrid, cât şi fiica ei, Julienne, o să fie moarte, în ciuda tuturor eforturilor sale de a le proteja. Trebuia să iasă de aici, dar habar n-avea cum. Nimic din viața ei – copilăria în Fjällbacka, viața ca soție din înalta societate de pe Östermalm sau cariera ei ca om de afaceri de succes – nu o pregătise pentru asta. Cum ar putea să-şi creeze o relație cu ceilalți, să-i facă să aibă încredere în ea, să o *urmeze*?

Oare putea să o ia de la capăt? Mai avea curajul să se elibereze încă o dată?

Faye nu se simțise niciodată atât de singură. Mai departe ca oricând de Julienne. Deja îi era dor de libertate, deşi ajunsese la închisoare cu doar câteva ore în urmă.

Vocile de pe hol o făcură să se îndrepte de spate.

Înghiți în sec.

Închise ochii.

Nu se putea termina aşa. Refuza categoric.

Partea I

Cu opt luni înainte

Faye privea spre Strömmen[1] din apartamentul de la Grand Hôtel.

Pe cheiurile de lângă castel se plimbau grupuri de oameni îmbrăcați cu haine subțiri. Puse o mână pe piept şi-şi simți inima bătând cu putere. Oare mai bătuse vreodată atât de repede?

Tresări când auzi o bătaie în uşă.

— Cine e? întrebă ea.

Avea vocea slăbită, abia dacă şi-o recunoştea.

Iar faptul că trebuise să întrebe nu făcea decât să-i sporească îngrijorarea.

— Alice, răspunse o voce familiară, iar Faye răsuflă uşurată şi aproape că-i dădură lacrimile.

Mâna îi tremura când deschise uşa.

Prietena ei – care era şi un partener important în compania lui Faye, Revenge – intră şi începu imediat să dea ture prin apartament.

— Deci aşa trăieşte *cealaltă jumătate*.

— Hai că nici tu nu locuieşti în mahala, Alice.

---

[1] Strömmen (The Stream of Stockholm), este partea interioară a Saltsjön, un golf al Mării Baltice. Se continuă în lacul Mälaren prin Norrström şi Söderström.

Faye reuşi să râdă, deşi inima încă îi bătea cu putere.

— Ăsta-i apartamentul în care stau de obicei Madonna şi Beyoncé? Sau există unul şi mai şic? întrebă Alice aşezându-se pe una dintre canapelele mari.

— Da.

Faye se întinse după ibricul de cafea argintiu care era pus pe o tavă mare, plină cu preparate delicioase pentru micul-dejun.

— Deci eu acum respir resturi ale ADN-ului lor... spuse Alice cu evlavie.

Faye reuşi din nou să râdă.

— Cred că au aerisit între timp. Şi să sperăm că au curăţat şi toate urmele de fluide corporale. Trebuie să te mulţumeşti doar cu sporii mei.

Îi întinse lui Alice o ceaşcă din porţelan plină cu cafea şi arătă întrebător spre cana cu lapte.

Alice clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Îmi place cafeaua neagră. La fel ca iubitul meu actual.

Faye zâmbi şi se aşeză în fotoliul de vizavi de Alice după ce îşi turnă o ceaşcă de cafea.

— Nu cred că este foarte corect din punct de vedere politic... spuse ea.

Alice ridică din umeri. După divorţul cu scandal de Henrik, dăduse dovadă de o lipsă eliberatoare de *fucks to give* în legătură cu ce credea lumea despre cum îşi trăia ea viaţa.

— De ce ai vrut să ne întâlnim aici şi nu la birou? Şi, de fapt, de ce eşti aici şi nu acasă?

Ca de obicei, Alice era directă şi la obiect.

Faye se uită în jos la mâinile ei. Nu voia să-i îngrijoreze pe cei dragi, dar în acelaşi timp ştia din experienţă că singură nu este puternică.

— L-am văzut pe tata aseară. Când eram la Riche. S-a oprit în fața ferestrei şi s-a uitat direct la mine. Apoi a dispărut.

Se cutremură când îşi aminti privirea sălbatică a tatălui ei. Cea care o făcuse să se simtă atât de mică şi slabă toată copilăria, pentru că ştia că atunci când se uita aşa la ea sau la maică-sa, nu mai trecea mult şi erau pedepsite.

Alice puse ceaşca de cafea pe farfurie cu un zgomot puternic.

— Eşti sigură?

Faye confirmă din cap.

— Da. Sunt sigură.

— Mi-am dat eu seama că era ceva. Ai fost tăcută şi ai plecat devreme. Şi Ylva s-a întrebat ce-i cu tine.

— Da, trebuie să vorbesc şi cu ea.

Faye îi întâlni privirea lui Alice.

— Când am ajuns acasă, am văzut urme pe uşa apartamentului, ca şi cum ar fi încercat cineva să intre. Aşa că am venit direct aici şi m-am cazat.

— Of, Doamne!

Alice întinse o mână şi o strânse pe a lui Faye.

— Cum rămâne cu Italia?

Lui Faye i se puse un nod în gât doar gândindu-se la casa frumoasă din Ravi, unde o aşteptau fiica şi mama ei.

— Anulez totul. Nu pot risca să-l conduc acolo. Ştie că sunt amândouă în viață, pentru că ieri ținea în mână o fotografie cu ele pe care i-am dat-o eu lui Jack înainte... să moară. Se pare că au păstrat legătura chiar şi după ce au evadat din autobuzul închisorii, iar Jack probabil că i-a dat lui fotografia şi acum... nu ştiu. Dar trebuie să-mi găsesc un loc unde să stau. O casă. Dacă nu iei în considerare perioada cât am stat la Kerstin, n-am mai stat într-o casă de când am ajuns la Stockholm. Să sperăm că tata nu se aşteaptă la aşa ceva.

— Nu eşti mai în siguranță în oraş? Într-un apartament?

Faye clătină din cap.

— Prea mulți oameni care vin şi pleacă. O casă o pot controla, monitoriza.

— Spune-mi dacă pot să te ajut cu ceva, zise Alice ridicându-se şi turnându-şi încă o cafea.

— Sigur o să am nevoie de ajutorul tău. Dar întâi trebuie să rezolv singură câte ceva.

— Chiar ar risca să te urmărească? A reuşit, evident, să scape. Poate că vrea doar să stea deoparte? Şi să vă lase în pace?

Faye clătină din cap.

— Nu. Îl cunosc. Vine. Altfel, de ce mi-ar fi arătat fotografia? Trebuie să fiu pregătită.

I se făcu pielea de găină pe brațe, de parcă s-ar fi lăsat frigul în camera elegantă de hotel.

— Ce vrei să faci cu lansarea? O amânăm?

— Nu. Rezolv eu. Am muncit prea mult ca să o amânăm şi să riscăm totul. Dacă reuşim să intrăm pe piața din SUA ducem Revenge în topul produselor de înfrumusețare, ştim amândouă foarte bine. Nu-l las pe tata să ne stea în cale.

Faye îşi încrucişă brațele ca şi cum s-ar fi făcut şi mai frig. Să fi fost de la aerul condiționat?

— Dar poți, te rog, să dublezi paza la birou? Trebuie să mă duc acolo un pic mai târziu, continuă ea.

— Mă ocup imediat.

Alice se ridică şi o îmbrățişă strâns.

Faye inspiră parfumul familiar Chanel no. 5. Lui Alice îi plăcuse întotdeauna clasicul.

După ce uşa se trânti în spatele prietenei ei, Faye intră în dormitor şi, după o oarecare ezitare, luă telefonul mobil. Nu era o conversație pe care s-o aştepte cu nerăbdare. Detesta să-şi mintă fiica. Mamei ei trebuia să-i spună adevărul; ştia foarte bine pericolul pe care îl reprezenta fostul ei soț şi nu ar fi fost corect să nu o pună la curent.

Faye oftă şi sună pe Facetime. O duru inima când văzu chipul frumos al fiicei sale pe ecran.

— Mamă! Când vii acasă? Am desenat ceva pentru tine şi o să-l primeşti când ajungi!

— Draga mea, ce drăguț din partea ta! Mi-e foarte dor de tine, dar mai durează până vine mama, am de rezolvat întâi nişte chestii la serviciu.

Expresia de dezamăgire a lui Julienne îi era familiară. Încălcase încă o dată o promisiune. Durea şi mai tare când o vedea cum se străduieşte să pară indiferentă.

Julienne ridică din umeri.

— Am înțeles.

— Ce mai faci?

— Bine, dar vrei să vorbeşti, ca de obicei, cu bunica, nu-i aşa?

— Of, Julienne! În momentul ăsta, este foarte important să pot vorbi cu bunica, dar data viitoare putem...

— Bineînțeles.

Fața lui Julienne dispăru, înlocuită de pereții luminoşi şi de mobilierul întunecat, în timp ce se plimba prin casă.

— Bunico! strigă ea.

Apoi apăru chipul maică-sii.

— Poți să te duci puțin mai departe? întrebă Faye încet.

Mama ei confirmă din cap, iar ea o urmări pe ecranul mobilului cum urcă la etaj.

— Ce este? întrebă mama ei, respirând puțin mai greu după ce urcase în grabă scările. Mă sperii.

Faye inspiră adânc.

— L-am văzut ieri. Tata. Şi cred că a încercat să intre în apartamentul meu.

Mama ei suspină zgomotos.

— Gösta? Eşti sigură?

Aceeaşi întrebare pe care i-o pusese şi Alice, iar Faye era nevoită să-i dea acelaşi răspuns.

— Da. Sunt absolut sigură. Şi ştie că sunteți în viață. Aşa că nu mai vin la voi, chiar dacă n-are cum să ştie despre casa din Ravi, dar nu vreau să-l aduc acolo, dacă mă urmăreşte.

Simți cum lacrimile voiau să dea năvală, dar se abținu.

— Fiți foarte atente de-acum înainte. Şi bineînțeles că o să am grijă imediat să aveți mai mulți paznici.

— Unde eşti acum?

Vocea mamei era îngrijorată, iar telefonul mobil îi tremura în mână.

Tatăl ei avea această capacitate. De a trezi în ele o teroare profundă, primitivă. Ştiau amândouă de ce era capabil şi de răul care zăcea în el.

— M-am cazat la Grand. Dar o să caut o locuință nouă, mai sigură.

— Ai grijă, şopti mama ei, iar Faye aprobă din cap.

Nu putea lăsa frica să preia controlul. Nu voia să-i dea tatălui ei puterea asta. Şi trebuia să-şi păstreze calmul pentru a putea planifica următorul pas. Era pe fugă, căutată, ceea ce îi oferea un anumit avantaj.

— Ai grijă de Julienne. Vă iubesc, încheie ea.

Rămase aşezată pe pat. După tot ce se petrecuse în ultima vreme, se săturase să lupte. Dar exact asta trebuia să facă acum. Să lupte pentru viața ei şi a familiei ei. Se gândi la fotografia pe care i-o dăduse lui Jack şi pe care i-o arătase taică-su. Era singura poză cu mama ei şi Julienne şi îi era dor să se poată uita la ea. Le fotografiase pe o plajă din Sicilia şi parcă o vedea şi acum pe Julienne ghemuită în brațele bunicii, cu părul ei lung şi blond, după o baie în mare, uitându-se direct la cameră. Acum poza era la taică-su.

Avea să se lupte pentru ele până la ultima picătură de sânge.

Scoase din nou telefonul mobil şi căută pe internet *agent imobiliar Stockholm*. Apăru imediat o reclamă în care se observa evident că agenția se concentra în principal pe locuințe de lux. Apăsă pe numărul de telefon şi în scurt timp îi răspunse o voce masculină.

— Bună, vreau să cumpăr o casă, spuse Faye scurt.

— Bine! Îți fac legătura cu unul dintre agenții noştri.

În timp ce aştepta, se întinse după apa minerală de pe noptieră şi luă o înghițitură pentru a-şi clăti gustul amar de cafea.

— Peter Bladh, cu ce te pot ajuta?

După zgomotul din fundal, bărbatul părea că se află într-o maşină.

— Numele meu este Faye Adelheim şi vreau să cumpăr o casă. Repede. Vreau să aibă teren cu plajă şi să nu fie la mai mult de o jumătate de oră de centrul Stockholmului. Prețul nu contează.

Urmă o tăcere scurtă şi confuză.

— Mhmm... Am o casă care cred că ți-ar plăcea. Este pe Lidingö, lângă apă. Prețul de pornire este...

— Cum am spus, prețul nu contează. Când pot să o văd?

— Unde eşti acum? întrebă agentul.

Trebuia să se comporte normal, să nu-şi arate frica. În curând va fi atacată şi atunci va trebui să fie pregătită.

— Sunt cazată la Grand Hôtel.

— Pot să vin să te iau în 20 de minute. Trebuie doar să trec mai întâi pe la birou să iau codurile şi cheile casei.

— Perfect.

După ce încheie convorbirea, Faye se ridică şi se îndreptă spre duş. Avea multe de făcut. Trebuia să-şi protejeze familia. Cu orice preț.

Casa fusese construită cu cinci ani în urmă de un miliardar suedez.

Acum îşi întemeiase o familie, îşi vânduse partea din bine-cunoscuta lui companie financiară şi se mutase la New York. Avea gusturi bune pentru cineva care lucra în domeniul finanţelor, îşi zise Faye în timp ce se uita în jur. Dacă într-adevăr există vreo legătură între domeniul în care lucrezi şi designul interior. Doar decorul din casă valora câteva milioane de coroane şi nu era deloc vulgar. Nu-i era prea greu să se vadă locuind aici.

Terenul era înconjurat de un zid înalt şi o poartă electrică imensă se deschise fără zgomot în lateral când virară pe alee cu maşina decapotabilă a agentului imobiliar. Casa avea trei etaje şi era în capătul insulei Lidingö. Un perete era format doar din ferestre panoramice cu vedere la mare. În continuarea lor se vedeau o peluză îngrijită, o piscină mare şi o plajă cu nisip.

Peter, agentul imobiliar, era lângă una dintre ferestrele uriaşe. Stătuse deoparte în timp ce Faye inspectase casa în grabă. Afară, o barcă trecu prin arhipelag, trimițând valuri mici spre plajă.

— Nu sunt transparente. Ferestrele sunt făcute în aşa fel încât să vezi dinăuntru, dar nu se vede nimic din afară.

— Ca o sală de interogatoriu?

Peter râse. Avea un zâmbet frumos şi simetric, cu dinți albi şi uniformi.

— Da, ca o sală de interogatoriu.

Ea se apropie de el şi îi simți parfumul. Peter avea cam 30 de ani şi era înalt, cu părul castaniu ondulat şi pieptănat pe o parte. Era clar că se ducea des la sală. O tratase politicos, emanând încredere în sine. Faye se simțise imediat atrasă de el, iar drumul până aici fusese incredibil de plăcut.

Avea un sentiment puternic că era singur. În orice caz, nu avea niciun inel pe deget şi era îmbrăcat elegant, dar după gust bărbătesc, nu după gustul unei femei.

— Sistemul de securitate este de top. Camere de supraveghere, alarme conectate direct la firma de pază Wadling Security. Vânzătorul este foarte atent la detaliile legate de securitate. Stockholmul nu mai e ce-a fost. Probabil ştii că există bande specializate în case ca aceasta. Sunt complet nemiloase. Aşa că este important să te protejezi.

Faye aprobă din cap cu privirea la pectoralii lui, care se observau pe sub cămaşa strâmtă. Trebui să se abţină să nu-şi umezească buzele.

Nu bandele de tâlhari o îngrijorau, ci tatăl ei. Şi niciun sistem de securitate din lume nu îl putea opri, dacă se hotăra să încerce să ajungă la ea. Într-una din puţinele dăţi când mama ei încercase să-l părăsească şi se ascunsese împreună cu Faye şi Sebastian la un motel, tatăl bătuse la uşa lor a doua zi de dimineaţă. Era ca un câine înfometat, îi găsea mereu. Dar cu un sistem de securitate bun putea câştiga timp.

— Ce zici? întrebă Peter după jumătate de minut de tăcere.

Faye confirmă scurt din cap.

— Mai sunt şi alţii interesaţi?

— Martin Lorentzon a fost ieri aici şi s-a uitat.

Ea ştia că fondatorul Spotify avea grămezi de bani, ca urmare a succesului enorm al companiei. Şi în acest caz era mai bine să se grăbească.

Iar casa era perfectă. Aici o să fie în siguranţă, o să fie aproape de oraş, dar în acelaşi timp o să aibă sfera privată de care avea nevoie în momentul ăsta. Niciun vecin curios care să-şi bage nasul, lucru care devenise din ce în ce mai enervant în anii cât stătuse pe Östermalm. Înainte, se gândise că nu va putea trăi niciodată pe Lidingö, o insulă impersonală şi discretă. Iar acum era exact ce voia. Putea asigura o pază riguroasă a proprietăţii, aşa cum nu putuse în centrul oraşului.

— Dau cu cinci milioane peste prețul cerut. Dacă pot să mă mut imediat.

— N-ar trebui să fie vreo problemă. Îl sun pe vânzător.

Agentul coborî şi o lăsă singură. O clipă mai târziu apăru pe gazonul din fața ferestrelor panoramice, cu telefonul la ureche. Faye rămase nemişcată, sigură că nu o putea vedea prin fereastră.

O străbătu un frison. Apariția tatălui ei o făcuse să-şi schimbe planurile. Nu era stăpână pe existența ei. Dar trebuia să schimbe situația, să preia controlul din nou. Şi ca să facă asta, avea nevoie să se relaxeze.

Puse o mână pe geam, în timp ce o vârî pe cealaltă în chiloți. Era deja umedă. Se mângâie, cu ochii ațintiți la Peter, la corpul lui bine lucrat, la postura lui încrezătoare. Îşi imagină pectoralii perfect sculptați. Cu siguranță epilați. Cu sfârcuri mici şi tari. Nu dură mult până când ajunse la orgasm. Se muşcă de buză, înăbuşi un geamăt care voia să-i iasă din gât şi închise ochii în timp ce tot trupul îi tremura.

După o clipă, îşi aranjă hainele şi se aşeză pe una dintre canapelele crem. Pulsul i se calmă. Scoase cutia cu pudră de la Revenge din geanta Hermès Birkin şi-şi retuşă machiajul în oglinda mică. Apoi deschise fermoarul de la buzunarul interior al genții şi scoase colierul cu medalion de argint pe care începuse să-l țină acolo de când nu mai avea fotografia. Îl desfăcu şi se uită la poza minusculă şi drăguță cu ea şi Julienne foarte mică, cea făcută de fotograful Kate Gabor. Fusese întotdeauna poza ei preferată.

Auzi paşii lui Peter pe scări, aşa că închise repede medalionul şi băgă colierul în geantă.

Agentul se opri în fața ei.

— Îmi pare rău că a durat atât.

Faye zâmbi.

— Nicio problemă. M-am bucurat de privelişte.

Îşi plimbă ochii pe trupul lui Peter, care-şi drese glasul şi roşi uşor.

— Am vorbit cu vânzătorul şi oferta ta a fost acceptată. Soția lui a fost foarte încântată când a aflat cine cumpără. M-a rugat să-ți transmit că este o mare admiratoare, a ta şi a produselor tale. Foloseşte întotdeauna Revenge.

— O femeie cu gust.

Faye se ridică, iar Peter îi făcu semn să iasă prima. În timp ce el forma codul ca să încuie şi să armeze alarma, ea merse spre maşină, se aşează şi îşi puse ochelarii de soare. El se urcă la volan, ridică o telecomandă, iar poarta se deschise fără zgomot.

În timp ce se îndepărtau, Faye se uită în oglinda retrovizoare la casa pe care tocmai o cumpărase. Într-o altă realitate, Julienne ar fi putut cândva să se mute aici cu ea, dar acum era imposibil. În ochii tuturor, fata era moartă. Uneori părea că este real chiar şi pentru ea; îşi jucase rolul atât de bine, încât acel gând o întrista.

Nu avusese de ales. Imaginile pe care le văzuse în calculatorul lui Jack erau groaznice. O supusese pe Julienne la cele mai josnice lucruri. Fusese nevoită să o îndepărteze pe fată de tatăl ei şi să se asigure că nu va mai ajunge niciodată la ea.

Minciuna vieții fusese o condiție pentru existența fiicei ei. Faye spera că va avea în continuare puterea de a duce povara pe care uneori o simțea copleşitoare.

După ce îi mai aruncă lui Peter o ultimă privire jucăuşă, Faye plecă pe jos de la biroul agenției imobiliare de pe Humlegårdsgatan. Actele pentru casa de pe Lidingö erau semnate. În Humlegården, angajații aflați în pauza de masă întinseseră pături şi stăteau la picnic sau întinşi pe spate în iarbă. Soarele strălucea încălzind asfaltul întunecat, în timp ce pe cer pluteau petice de nori albi.

Iubise oraşul încă din prima clipă când se mutase aici pentru a studia la ASE. Atunci i se păruse imens; acum i se părea brusc sufocant şi mic. Parcă fiecare persoană pe care o întâlnea era trimisă de tatăl ei.

Starea de spirit a lui Faye se schimbă atât de repede, încât o luă ameţeala. La început totul era ca de obicei, dar în secunda următoare îşi aminti că el era pe urmele sale, iar panica îşi băgă ghearele ascuţite în ea.

Coti la stânga spre biroul Revenge din Stureplan. Alice o sunase şi o asigurase că luase măsuri suplimentare de securitate, dar tot simţea că îşi asumă un risc dacă merge acolo. Tatăl ei ştia sigur unde se afla. Dar nu se putea ascunde tot timpul.

Recepţionera zâmbi bucuroasă şi îi făcu semn cu mâna când trecu pe lângă ea. Cu coada ochiului, observă doi paznici, câte unul de fiecare parte a intrării, care păreau sumbri şi periculoşi. Vizitatorii care aşteptau să intre ridicară curioşi din sprâncene când trecu pe lângă ei.

Era obişnuită să fie privită. Ajunsese să fie cunoscută atât în Suedia, cât şi în străinătate.

Uneori iubea celebritatea, alteori era stresant. În acest moment, nu era un avantaj că era recunoscută peste tot. Şi, în acelaşi timp, celebritatea fusese o condiţie a succesul ei. Legenda Faye. Femeia care fusese înşelată, dar care ripostase. Era un adevăr care făcea parte din ea, dar povestea o inventase, de fapt, chiar ea.

Trecu de barierele de securitate după ce scană cardul de acces şi se îndreptă repede spre lifturi, dorind să scape de atenţia lumii. Acesta era castelul ei, sanctuarul ei. Ea crease tot ce era aici. Din nimic.

Apăsă butonul pentru ultimul etaj şi lăsă liftul să o ducă încet în sus. O luă la dreapta imediat ce se deschiseră uşile liftului. Biroul Ylvei era pe colţ şi avea o vedere ameţitoare asupra oraşului prin fereastra panoramică uriaşă.

— Doamne, Dumnezeule, Faye! exclamă Ylva când o văzu intrând.

Se ridică şi o îmbrăţişă la fel de călduros şi îndelung cum făcuse şi Alice cu câteva ore înainte în apartamentul de la Grand. De data aceasta, în nările lui Faye ajunse parfumul de la Chloé. Chanel no. 5 era pentru babe, obişnuia Ylva să-i spună cu drag lui Alice.

— Am suplimentat paza, continuă Ylva când se aşezară pe canapeaua tare şi incomodă dintr-un colţ al biroului imens.

— Nu înţeleg de ce mai ţii asta, replică Faye, strâmbându-se. Mă doare fundul când stau pe ea. Şi este ţepoasă.

Îşi trecu mâna peste haine şi simţi ca şi cum avea ţepi în palmă.

— E moştenire de familie. Îmi aminteşte de unde vin, răspunse Ylva. Este periculos să ajungi să te simţi prea confortabil.

— Fundul meu e de altă părere.

Se uită zâmbind la Ylva. Erau ca nişte surori. Aceste femei, pe care ajunsese să le cunoască pe parcursul vieţii, fuseseră lângă ea în orice situaţie. Nu erau doar prietene, ci şi rude.

Calea către prietenia cu Ylva fusese foarte ciudată. Totul începuse când îl găsise pe soţul ei, Jack, în pat cu Ylva. Şi apoi se născuse un copil, o fetiţă. Dar între Ylva şi Faye nu mai existau animozităţi. Jack le păcălise pe amândouă. Iar ele se răzbunaseră.

Ylva se rezemă de Faye.

— Ce o să faci?

— În primul rând, tocmai mi-am cumpărat o casă. Nu mă mai simt în siguranţă în apartament. Încă n-am vorbit cu Kerstin, aşa că nu ştiu dacă o să vrea să rămână în apartamentul ei sau să se mute cu mine.

— De cât ai nevoie?

Ylva gestiona atât finanțele de la Revenge, cât şi pe cele private ale lui Faye. Era o maestră a cifrelor, strălucea într-un fel în care ea nu reuşise niciodată, în ciuda studiilor sale de succes de la ASE. Pe care de fapt nu le terminase. Un lucru învățase de-a lungul anilor în care îşi construise afacerea: să se înconjoare cu oameni care o completau.

— Optzeci de milioane.

— Ah, o căbănuță, cu alte cuvinte.

— Ceva de genul ăsta.

Faye zâmbi. Succesul cu Revenge îi adusese o avere dincolo de orice imaginație. Mai mult decât visase vreodată în copilăria ei din Fjällbacka. Dar banii nu puteau cumpăra totul. Acum ar fi dat cu plăcere fiecare bănuț dacă ar fi putut, în schimb, să fie în siguranță cu toți cei dragi.

— Rezolv, ai contractul cu tine?

Faye îi dădu dosarul elegant de la agenția imobiliară, iar Ylva se ridică şi îl puse pe biroul ei. Se aşează din nou lângă Faye şi îi luă mâinile într-ale sale.

— Cum te simți?

Privirea era insistentă şi refuza să se clintească.

Faye simți un nod în gât şi înghiți în sec de câteva ori. Nu putea să cedeze acum. Nu îşi permitea.

— De căcat. Sincer. De căcat. Am anulat drumul la Ravi şi a trebuit să o mint pe Julienne şi să-i spun că am de lucru. Fața ei, când i-am spus...

Faye îşi drese glasul, parcă rămasă fără cuvinte. Respiră adânc de câteva ori.

— Dar i-am spus mamei ce se întâmplă. Nu cred că tata ştie de casa din Italia, însă nu-mi pot asuma niciun risc. Trebuie să găsesc rapid cea mai bună firmă de securitate şi să rezolv cu paza pentru ele.

— Noi îi folosim pe cei de la Secur şi sunt cei mai buni. Am studiat piața cu grijă înainte să-i angajez. Vrei să rezolv eu?

— Nu, vreau să vorbesc eu cu ei. Dă-mi datele de contact.

— Bineînțeles. Ți le trimit imediat.

Ylva își scoase telefonul mobil și tastă rapid. Apoi luă mâna lui Faye și o strânse cu putere.

— Nu ești singură. Să nu uiți niciodată!

— Știu.

Nodul din gât își făcu din nou apariția, dar, încă o dată, Faye se abținu și nu izbucni în plâns.

Când să iasă din biroul Ylvei, se opri în prag și privi prin fereastra panoramică. Stockholm. Atât de frumos, dar acum atât de perfid! Undeva acolo era tatăl ei. Care nu avea să renunțe până când ea nu va fi moartă.

Aproape că-i ucisese mama de nenumărate ori din cauza mâniei care zăcea în el. O furie care nu putea fi exprimată decât prin pumni. Rănind și distrugând. Faye nu-și putuse vedea mama liberă decât înscenându-i moartea și asigurându-se că tatăl ei e condamnat pentru ea.

Și, de atunci, el nu-și dorise decât să se răzbune pe Faye.

— Bine ai venit! o întâmpină femeia din spatele biroului de stejar închis de la recepție, făcând tot posibilul să pară că nu știe cine se afla în fața ei. Dorești ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

— Carl vine imediat.

Chiar atunci își făcu apariția un bărbat la vreo 50 de ani. Era înalt și avea o postură rigidă. Era evident că fusese în armată, ceea ce lui Faye i se părea liniștitor. Îi întinse o mână mare.

— Carl Novak.

Strângerea era fermă, dar fără a fi dominantă.

— Faye.

O pofti într-un birou neașteptat de mare, cu vedere la mulțimea de oameni de pe Kungsgatan. La Secur, treaba mergea de minune.

— Cu ce te pot ajuta?

Faye se aşează picior peste picior şi îşi scoase ochelarii de soare.

— În primul rând, vreau să fiu sigură că nu iese din camera asta nimic din ce discutăm.

Băgă mâna în geantă şi scoase un acord de confidențialitate pregătit dinainte. Îl puse pe birou şi îl împinse spre el.

— Ați semnat deja un acord cu Revenge, dar acum este ceva privat.

Carl nu păru surprins. Răsfoi documentul, scoase un stilou din sertarul de sus al biroului şi semnă dintr-o mişcare.

Faye împături hârtia şi o puse în geantă.

Deşi semnase, îi venea foarte greu să dezvăluie ascunzătoarea mamei sale şi a lui Julienne. În afară de Faye, doar cei mai apropiați, Kerstin, Alice şi Ylva, ştiau că ele erau în viață.

Chiar dacă tatăl ei avea fotografia, nu avea şi alte dovezi reale. Fostul ei soț, Jack, fusese condamnat pentru uciderea lui Julienne, iar tatăl ei, pentru uciderea maică-sii. Dacă adevărul ieşea la iveală, i s-ar fi năruit toată lumea, iar ea ar fi fost condamnată la închisoare.

— Dețin o proprietate în Ravi, în Italia. În casă sunt două persoane pentru care vreau să angajez gărzi de corp. Şi, din câte am înțeles, lucrați şi la nivel internațional.

Carl confirmă din cap.

— De când?

— De acum.

Se lăsă pe spate în scaun şi o privi.

— Există vreun pericol iminent?

— Da. O amenințare gravă, care le pune viața în pericol, şi vreau să fie protejate. Cu toate resursele posibile. Vreau să trimiți cei mai buni oameni.

— Desigur. Pentru a le putea proteja, avem nevoie de...

— Plătesc oricât. Oamenii pe care îi desemnezi vor trebui să semneze un acord de confidențialitate. Şi, aşa cum am mai spus, trebuie să fie cei mai buni.

El îşi trecu mâna peste obrazul bărbierit perfect, fără să clipească.

— Confidențialitatea nu este o problemă. Toți angajații noştri au un trecut solid în domeniul militar. Ai o poză cu proprietatea unde locuiesc subiecții?

Faye scoase telefonul mobil şi căută în e-mail fotografiile făcute cu drona pe care le primise când cumpărase casa.

Îi dădu telefonul, iar Carl întinse mâna după o pereche de ochelari pe care îi puse pe nas şi se uită la fotografii.

În cele din urmă, puse telefonul jos.

— Este o proprietate mare, dar din câte văd există posibilități să fie păzită, deşi bineînțeles că trebuie să verificăm la fața locului. Cum sunt sistemele de alarmă?

— Există. Potrivit companiei de securitate de acolo, este cel mai bun echipament de pe piață. Dar nu e suficient. Nu mai e suficient. Şi vreau să angajez o firmă în care să am încredere deplină.

Carl îi înapoie telefonul şi îşi scoase ochelarii, pe care îi strânse cu grijă şi îi aşează pe birou.

— Trimit doi oameni acolo în seara asta. În funcție de ce cred şi văd la fața locului, voi lua împreună cu ei o decizie în legătură cu numărul de gărzi de care e nevoie. E bine aşa?

— Da.

În colțul gurii îi încolți un zâmbet, însă ochii lui transmiteau calm.

— O să fie în siguranță. Angajații mei sunt soldați, unii dintre cei mai buni din lume.

Faye aprobă din cap, iar umerii i se relaxară uşor.

— Am cumpărat astăzi şi o proprietate aici, în Suedia, şi trebuie să asigur paza şi acolo.

În ciuda faptului că agentul imobiliar Peter Bladh îi garantase că firma de securitate era una din cele mai bune, Faye nu putea avea încredere în vorbele lui. Acum nu putea să-şi asume riscuri.

— Rezolv de îndată ce încheiem întâlnirea, răspunse Carl atunci când ea îi dădu adresa. Vei avea pază cel mai târziu în seara asta.

Faye se lăsă pe spate în scaun.

— Bun. Dar mai am nevoie de ajutor cu ceva şi trebuie rezolvat acum, începând de astăzi.

Îi explică lui Carl ce avea în minte, iar el nu se arătă deloc surprins. Doar aproba scurt din cap în timp ce Faye îi descria ce trebuie făcut.

Cimitirul Skogskyrkogården era frumos chiar şi cufundat în ceaţa cenuşie, dar Faye tremura uşor în timp ce se îndrepta grăbită spre mormânt. Se uita tot timpul în urma ei. Sentimentul că era urmărită era prezent permanent, dar singurii oameni pe care îi întâlnea erau pensionari grăbiţi cu bastoane şi mame care împingeau cărucioare şi mergeau vorbind una lângă cealaltă.

Coti spre dreapta ca de obicei, pentru a evita partea cu mormintele copiilor, pline de jucării de pluş; perioadele prea scurte dintre data naşterii şi data morţii erau mai mult decât putea suporta. Încetini când se apropie de mormântul lui Chris. Era întotdeauna dureros, dar, în acelaşi timp, era şi plăcut să o viziteze. Astăzi era ziua ei. Iar Faye nu dorea ca prietena ei cea mai bună să fie singură de ziua ei. Putea să fie sfârşitul lumii şi tot ar fi venit să stătea o vreme cu ea şi să o simtă aproape o clipă.

Se cunoscuseră la ASE şi fuseseră nedespărţite o lungă perioadă de timp. Nu se mai distrase cu nimeni atât de mult, nu mai râsese cu nimeni atât de mult şi nu mai iubise pe nimeni atât de mult cum o iubise pe Chris. Prietena ei fusese bucuria personificată, învăluită într-o personalitate

exuberantă, iar faptul că acum era moartă era încă greu de înțeles.

Chris avusese ocazia să cunoască dragostea înainte de a muri, ceea ce îi oferea întotdeauna mângâiere lui Faye în momentele întunecate în care îi era atât de dor de ea încât simțea că inima i se va face bucăți. Înainte să cadă victimă cancerului, se căsătorise cu iubitul ei Johan, un om bun, un om care o iubise până în ultima clipă.

Faye se întreba uneori dacă va ajunge şi ea vreodată să trăiască o astfel de dragoste. Aşa crezuse când îl cunoscuse pe Jack. Dar el o dezamăgise în toate modurile posibile.

Acum era mort şi înainte de asta fusese condamnat la închisoare pentru că îşi ucisese fiica, pe Julienne. Conform planului gândit şi pus la cale cu atenție de Faye.

Pentru o scurtă vreme, crezuse că a găsit din nou dragostea, dar şi atunci fusese dezamăgită. Acum se mulțumea doar cu întâlniri nocturne cu bărbați tineri, în formă, care îi ofereau ce voia în pat, dar care nu aveau acces în viața ei.

Faye se aşează pe vine lângă mormânt. Alături de piatra funerară era un buchet frumos de flori. *E ziua ta azi. Dar, de fapt, toate zilele sunt ale tale. Te voi iubi mereu! / Johan*

Mângâie cu grijă felicitarea scrisă de mână. Îi veni în minte imaginea lui Johan şi Chris când se căsătoriseră, chiar cu o zi înainte de moartea ei.

— Şi mie mi-e dor de ea, se auzi o voce în spatele ei, iar Faye tresări.

— Cum m-ai găsit?

Faye se ridică, scutură acele de brad şi frunzele de pe genunchi şi o îmbrățişă pe Kerstin. Fantastica, minunata Kerstin, care o salvase când era în prăpastie. Zdrobită, disperată şi săracă, închiriase etajul de sus al vilei lui Kerstin din Enskede, iar de atunci fuseseră nedespărțite.

— Nu erai la birou. Şi ştiu că azi e ziua lui Chris. Aşa că am bănuit că eşti aici.

Faye şterse o lacrimă încăpățânată.

— Mi-aş fi dorit să fie aici. L-ar fi sfâşiat pe tatăl meu.

— După ce în prealabil i-ar fi tăiat testiculele, replică Kerstin sec şi râse.

Apoi femeia în vârstă deveni serioasă.

— M-a sunat mama ta şi mi-a povestit ce i-ai spus. Şi este o firmă în apartamentul tău care îți împachetează lucrurile în cutii.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să te sun. Aveam nevoie doar să rezolv nişte lucruri mai întâi. Şi da, mă mut. Nu mai sunt în siguranță acolo, aşa că mi-am cumpărat o casă. Pe Lidingö. Deja am luat cheile. Tu alegi cum vrei să faci, dacă vrei să rămâi în apartamentul tău sau să stai la mine. Dar, sincer, cred că este cel mai sigur pentru tine să rămâi pe Karlavägen.

— Fac cum vrei tu, răspunse Kerstin încet şi o mângâie pe obraz.

În multe privințe, Faye simțea că avea două mame. Mama cu care crescuse. Şi Kerstin. Şi ştia că şi Kerstin o considera ca o fiică.

— Mergem să mâncăm o prăjitură la Delselius să o sărbătorim pe Chris? Dacă ai timp? Şi dacă te simți în siguranță?

Faye o luă de braț pe Kerstin.

— De fapt, nu prea am timp. Şi poate nici nu sunt în siguranță. Dar acum nu există niciun loc în care să fiu pe deplin în siguranță. Iar Chris ar vrea să mâncăm câteva mii de calorii în locul ei.

În timp ce mergeau la braț prin frumosul cimitir, Faye se simți pentru o clipă uşurată. O să rezolve şi asta. Împreună, o să rezolve şi asta.

— Te-ai mişcat repede!

Peter Bladh se uita surprins prin casă. Firma de mutări împachetase totul în apartament şi apoi despachetase în casa nouă.

Unele lucruri nu erau la locul potrivit, dar acum putea măcar să locuiască aici, chiar dacă mobila nu era suficientă pentru întreaga casă. Dar chiar nu conta, ultima grijă a lui Faye era acum designul interior.

Carl Novak se ţinuse de cuvânt. Noul echipament de securitate era deja instalat. El îi sugerase gărzi de corp şi, deşi îşi dăduse seama că ar fi fost o idee bună, ea îl refuzase. Pentru a face ce avea de făcut, avea nevoie de libertate. Era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Dar ea ştia că alarma se va declanşa la cea mai mică mişcare în jurul casei pe timp de noapte şi că firma de pază putea să ajungă rapid. Şi, pe deasupra, mai avea şi o aşa-zisă *safe room* în care să stea în siguranţă până la sosirea ajutorului.

Era un risc calculat, nu nesăbuit.

Faye îl observă pe Peter.

— Sunt un client fidel. Şi sunt dispusă să plătesc.

Stăteau în bucătăria mare cu dulapuri făcute pe comandă, blaturi strălucitoare din marmură şi echipamente de prima mână de la Gaggenau.

— Vrei un pahar cu vin?

Ea arătă spre o sticlă de Châteauneuf-du-Pape deja desfăcută.

Agentul imobiliar ezită o clipă înainte de a ridica din umeri.

— Aş putea să iau un taxi şi să vin după maşină mâine?

Era o întrebare cu subînţeles, iar Faye nu răspunse, doar turnă vin în două pahare mari.

— Noroc pentru casă! zise el, ridicând paharul.

— Noroc pentru comision! răspunse Faye, luând o înghiţitură mare din vinul scump.

Se priviră în tăcere înainte ca Faye să pună mai întâi paharul ei şi apoi pe al lui pe placa de marmură cenuşie, după care făcu un pas înspre el. Îi gustă buzele cu limba; aveau gustul vinului pe care tocmai îl băuseră. Simți cum căldura începe să i se răspândească între picioare atunci când limba lui o întâlni pe a ei. Era plăcut să nu se mai gândească la nimic şi să lase doar plăcerea să preia controlul. Totul dispăru în acel moment şi singurul lucru la care se concentra era sărutul lor şi pulsația din ce în ce mai evidentă din partea intimă.

Mâinile lui Peter începură să-i mângâie trupul. Ea făcu o pauză în mijlocul sărutului şi sări pe marginea mesei din bucătărie, astfel încât să poată să-şi înfăşoare picioarele în jurul lui. El se lipi de ea şi începură din nou să se sărute intens, iar Faye suspină când îi simți mâinile pe sâni.

Îşi scoase bluza şi sutienul şi începu să-i descheie şi lui nasturii de la cămaşă. Pieptul bine lucrat al lui Peter era epilat perfect, fără urmă de păr, aşa cum îşi imaginase, astfel că erau vizibile toate fibrele musculare. El gemu încet şi o muşcă de buză când ea îşi trecu degetele peste sfârcurile lui. Mâinile lui Faye alunecară mai jos, între picioarele lui, şi se bucură simțindu-i penisul tare prin materialul subțire al pantalonilor.

— Încet, încet, şopti el cu o voce tulburată, dar ea îl ignoră şi continuă să-i mângâie penisul din ce în ce mai tare.

Peter se îndepărtă şi îngenunche în fața ei. Cu privirea ațintită în ochii ei, îi scoase încet dresul şi chiloții. După ce aruncă hainele, îi ridică fusta şi îi desfăcu picioarele. Acum era dezbrăcată în fața lui şi se bucura de sentimentul că nu ştia ce avea să se întâmple. Era un bărbat pe care nu-l cunoştea, nu ştia cum era în pat, iar acum avea să o satisfacă cu limba.

În secunda următoare simți o presiune uşoară asupra clitorisului. Încet, Peter îşi folosea limba într-un mod care

arăta că ştie ce face, iar ea îşi depărtă şi mai mult picioarele pentru a-i oferi acces deplin. El o apăsă în altă parte, rotind limba, iar Faye simți cum se umezea tot mai tare. Nu mai rezistă atunci când el începu să o şi mângâie cu degetele. Îl dorea în ea, acum, imediat.

Faye îl prinse de cap şi îl trase în sus lângă ea. El îşi scoase pantalonii şi chiloții dintr-o singură mişcare, apoi şi şosetele, în timp ce o săruta pasional. Faye îşi simți propriul gust şi îşi dădu seama că îl doreşte şi mai mult. Îşi trase fusta de pe ea şi acum erau amândoi complet dezbrăcați. Penisul lui era mai mare decât se aşteptase şi fu răsplătită cu un geamăt când îl prinse cu mâna dreaptă şi începu să o mişte în sus şi în jos.

— Te vreau, şopti el dându-i mâna laoparte, în timp ce o împinse cu grijă în jos, astfel încât să stea întinsă pe spate pe masă.

Cu o smucitură rapidă, o trase spre el, astfel încât fundul îi ajunse pe marginea mesei, şi îi desfăcu din nou picioarele. O privi o clipă şi îi mângâie sânii înainte să se împingă încet în ea. Faye se muşcă de buză în momentul în care îl simți intrând în ea, dar apoi se relaxă şi îl lăsă să o pătrundă şi mai adânc. Se mişcară la unison, de parcă mai făcuseră asta de multe ori înainte.

— Mângâie-te, vreau să terminăm în acelaşi timp, şuieră el privind înfometat cum ea începu să se mângâie.

Pe măsură ce el creştea ritmul, făcea şi ea acelaşi lucru. Orgasmul venea parcă prea repede.

— Acum, icni ea, iar el îşi mări şi mai mult ritmul, împingând adânc în ea.

Ea îşi înclină capul pe spate şi gemu tare, iar el împinse tare de câteva ori înainte să o apuce de şolduri cu un urlet şi să termine. Apoi se prăbuşi peste ea şi rămase întins pe burta ei, astfel încât sudoarea li se amesteca.

După câteva secunde, Peter se ridică pe coate şi râmji.

— Ar trebui să plec acum sau o mai facem încă o dată?

Faye zâmbi.

— Să bem nişte vin. Apoi mă gândesc că ai putea să mi-o tragi pe la spate.

Se uită pe fereastră când se retrase din ea, la întunericul compact şi la cele câteva felinare de afară.

Voia să amâne cât mai mult posibil momentul în care va rămâne singură cu frica ei.

Faye stătea într-un fotoliu în faţa ferestrelor panoramice, cu un espresso pe cotieră şi cu laptopul deschis în poală. Ar trebui să se concentreze la Revenge. La tatăl ei. Dar în schimb ea se uita la articole despre bandele criminale pe care le pomenise Peter, specializate în atacuri asupra persoanelor bogate în casele lor. Se părea că îşi urmăreau cu atenţie victimele înainte de a da lovitura. Oare cât va dura până ca această casă să devină relevantă pentru ei?

Faye ridică privirea din monitor şi se uită la apa de afară. Îşi petrecuse prima noapte în casa de 500 de metri pătraţi. Singură, după ce Peter plecase în cele din urmă acasă.

Îi luă ceva timp să înţeleagă cum funcţiona aparatul de cafea, o maşinărie argintie cât o locomotivă cu aburi.

Ploua, iar cenuşiul cerului era amestecat cu nuanţele apei.

Acum îi simţea lipsa lui Julienne mai mult decât putea suporta.

Reuşise să rezolve cel mai important şi cel mai urgent lucru: să asigure securitatea mamei şi fiicei sale. Acum trebuia să se ocupe de celălalt lucru. Munca ei. Nu avea de gând să îşi lase tatăl să stea în calea planurilor pentru Revenge. Munciseră din greu ca imperiul frumuseţii să fie lansat în SUA, iar ideea era ca ea să meargă la New York şi să se ocupe de dezvoltarea companiei. Ceea ce era imposibil câtă vreme tatăl ei era în libertate.

Nu ştia ce planuri avea el, dar cu siguranță voia să se răzbune pe ea în vreun fel. Ideea îi provoca anxietate şi o enerva. Îşi petrecuse jumătate din viață fugind de el şi cealaltă jumătate încercând să şteargă urmele pe care i le lăsase, atât cele fizice, cât şi cele psihologice. Crezuse că a scăpat. Că era liberă. Dar acum o luase de la capăt.

O mişcare pe care o zări cu coada ochiului o făcu să tresară, înainte să-şi dea seama că era doar un vaporaş care trecea prin dreptul casei. Gândurile îi reveniră la bandele criminale. Era una dintre cele mai bogate femei din Suedia, nici nu mai ştia câte miliarde avea. Presa o urmărea şi tabloidele se străduiau constant să facă rost de titluri cu numele ei. Trăia singură, ceea ce, presupunea ea, o făcea o țintă sigură. Dar mai era, desigur, şi o altă variantă: că oamenii care era sigură că o urmăreau erau trimişi de tatăl ei. Înainte să-şi dea seama care erau riscurile, trebuia să ia în considerare ambele posibilități.

Intră pe Aftonbladet.se ca să-şi limpezească mintea şi să nu se mai gândească la situația în care se afla. Ziarul trâmbița că un criminal cunoscut fusese împuşcat în casa lui din Tullinge. Potrivit informațiilor din articol, fusese un pion principal într-una dintre cele mai proeminente rețele criminale din Suedia, cea condusă de cunoscutul Zoran Rakitici. Se zicea că Rakitici îşi tria personal oamenii.

E adevărat că Rakitici e la Hall, dar influența lui se întinde mult în afara zidurilor, potrivit unei surse din poliție.

Hall? Faye îşi schimbă poziția în fotoliu. Închisoarea de unde evadase tatăl ei. Dar Hall era un penitenciar mare, unde se aflau mulți dintre cei mai periculoşi criminali din țară. Probabil că era vorba doar de o coincidență.

Purtătorul de cuvânt al poliției, cel care dăduse declarația, precizase că nu aveau niciun indiciu despre cel sau cei care intraseră în casă.

Este o abordare nouă şi suntem foarte îngrijoraţi de ceea ce se întâmplă.

Faye derulă în jos, la articole similare.

Aşa trăieşte soţia regelui gangsterilor, Milenka Rakitici, atunci când bărbatul ei este la Hall: petrecerile, copiii, hainele!

Fotografia înfăţişa o femeie izbitor de frumoasă, iar Faye tocmai voia să acceseze articolul şi să-l citească în momentul în care în casă se auzi un zgomot. Tresări. Să fi fost soneria? Încă nu apucase s-o audă sunând.

Faye puse deoparte laptopul şi privi în jur înainte să se ridice. Se duse în bucătărie, de unde luă un cuţit mare.

Coborî la parter, privind în jur şi strângând în mână cuţitul strălucitor.

Inima îi bătea cu putere.

Ajunsă la uşă, descoperi că sunase cineva la poartă. Pe monitor observă o maşină sport roşie şi, lângă ea, un tânăr cu şapcă. Îşi dădu seama că era noua ei maşină. Nu se putea gândi la cât costase de fapt să fie livrată atât de repede.

Tânărul sună din nou, în timp ce Faye căuta butonul porţii. În cele din urmă, îl găsi şi văzu pe ecran cum se dă laoparte poarta. Puse cuţitul pe jos, undeva unde nu se vedea, dar totuşi la îndemână, apoi deschise uşa casei.

În acelaşi moment îşi dădu seama că avea pe ea doar un neglijeu negru. Nimic pe dedesubt sau peste. Se trezi zâmbind.

Maşina, un Porsche Carrera, intră pe alee.

Tânărul deschise uşa şi coborî. Era simpatic, cu mustaţa lui subţire şi şapca pusă invers.

— Bună, trebuie să livrez frumuseţea asta, explică el, mângâind capota maşinii.

Apoi se opri brusc, se aplecă şi se apucă să şteargă frenetic capota cu tricoul. Parcă nici nu observa cât de sumar era ea îmbrăcată, avea ochi doar pentru maşină.

— Nu mi-am dat seama, exclamă el stânjenit. Îmi pare rău.

Faye râse.

— Cred că frumuseţea poate suporta să o mângâi, replică ea. Altfel nu ar fi o maşină ca lumea.

El se apropie şi îi dădu două seturi de chei. Faye luă cheile cu mâna stângă, întinse mâna dreaptă şi se prezentă.

— Markus, spuse tânărul, care îi aruncă o privire şi roşi. Vrei să-ţi arăt cum funcţionează?

Ea ridică privirea spre cer şi văzu că ploaia stătuse.

— Bine.

Merse desculţă pe pietrişul umed până la maşină, iar el se grăbi după ea şi îi ţinu uşa. Ea se aşeză la volan, iar Markus reglă scaunul. Faye se excită în timp ce el, aplecat peste ea, explica entuziast ce fac butoanele de la bord. Era ceva care o atrăgea la bărbaţii tineri. Observase din ce în ce mai des în ultima vreme şi se întreba când se produsese oare schimbarea. În adolescenţă, se gândea mereu la bărbaţi mai în vârstă, dar acum fanteziile ei erau populate de tineri.

Neglijeul îi alunecă pe coapsă, iar ea se amuză văzând cum începuse să se bâlbâie Markus.

— Ştergătoarele sunt... ăăă, acest buton. Este interesant...

Ea pretinse că nu observă şi-l întrebă ceva, pe un ton serios.

Îşi dorea să fi ştiut când era mai tânără cât de uşor de controlat sunt bărbaţii, cel puţin majoritatea. În acelaşi timp, era fascinată de modul în care, în ciuda situaţiei serioase în care se afla în momentul de faţă, tot avea timp să se gândească la sex. Interpretă asta ca pe un mesaj de forţă, poate un mecanism de apărare. Poate că dispreţul ei faţă de bărbaţi începuse să o transforme într-un bărbat sau cel

puțin adoptase opiniile bărbaților despre sexualitate. O clipă, își imagină că-i spune lui Markus să tacă, îl apucă de gât și-l împinge cu fața în jos.

Se întrebă oare câte femei tinere căzuseră victime genului ăstuia de abuz din partea bărbaților aflați în poziții de putere, când ele doar încercau să-și facă meseria. Câte secretare, femei de serviciu și menajere fuseseră supuse de-a lungul istoriei unui astfel de limbaj de putere?

Pe ea ce o oprea acum? Nu știa. Poate că înțelegea că nu se va putea răsfăța cu amanți tineri și plăceri carnale în viitorul apropiat, dacă voia să rămână în viață și să-și salveze afacerea.

Câteva minute mai târziu tânărul îi făcuse instructajul complet, iar ea coborî din mașină.

— Cum pleci de aici? îl întrebă ea.

— Păi, merg pe jos până la tramvaiul Lidingöbanan, răspunse Markus roșind din nou.

— Dacă poți să aștepți o jumătate de oră, te duc eu în oraș.

— Serios?

— Da, răspunse ea zâmbind. Ar fi o plăcere.

Orice o făcea să uite realitatea pentru o clipă.

Zagreb, 1982

Stăteam pe un scaun, altfel nu puteam ajunge la chiuvetă. În mână aveam un burete de vase cu care spălam un pahar. Vasele murdare miroseau a alcool, fum și detergent de vase. Am pus paharul la scurs și am luat o farfurie. Nu mă deranja să spăl vasele, îmi dădea un sentiment de control. Și îmi plăcea transformarea. Ceva urât

şi murdar putea deveni curat şi frumos. Eram ca un mic dirijor, iar porţelanul era orchestra mea.

Întotdeauna mă apucam de vase după ce-l aduceam pe frăţiorul meu de cinci ani, Zivko, de la parter, unde mătuşa Majda avea grijă de copiii mici din cartier. Zivko era adesea plin de vânătăi şi speriat când îl luam de mână şi îl duceam cinci etaje mai sus, până la apartamentul nostru. Hainele îi miroseau a fum de ţigară.

Îi dădeam mereu haine noi, chiar dacă şi ele miroseau urât. Apoi îi spălam în chiuveta din baia mică hainele pe care le purtase şi le atârnam la uscat. Vara, dura doar o oră şi ceva până se uscau de la căldură. Dar acum, la începutul lunii decembrie, puloverul şi pantalonii de ieri erau încă ude. Tot apartamentul era rece şi umed.

Era vineri. Şi eu, şi Zivko uram vinerea. Mama şi tata lucrau la oţelărie şi însemna că vor fi acasă două zile întregi. În zilele lucrătoare, Zivko şi cu mine ne descurcam singuri. Cât spălam eu vasele, el răsfoia o carte ilustrată, împrumutată de la biblioteca aflată la câteva străzi distanţă. Cărţile erau întotdeauna uzate, dar el le iubea.

Când terminam de spălat vasele, îi citeam cu voce tare dintr-una dintre cărţile mele. Citeam întotdeauna cărţi de aventuri, despre care şi mama, şi profesoara mea susţineau că erau scrise pentru băieţi, dar mie îmi plăceau cel mai mult. După ce citeam o vreme, ni se făcea foame şi, dacă aveam noroc, găseam ceva resturi, fără gust, cu care să putem să ne umplem burta. Dacă nu, trebuia să aşteptăm până venea mama acasă, pentru că ea făcea cumpărături pe drum de la fabrică.

Atunci era de obicei obosită sau avea o durere de cap sau de spate, aşa că mă învăţase să gătesc, apoi asta a devenit sarcina mea în timp ce ea stătea pe un scaun şi mă privea. Uneori intervenea cu comentarii şi instrucţiuni scurte.

Vinerea aceasta tata a ajuns primul acasă. Era un om tăcut, introvertit, care nu spunea prea multe. Nici acasă şi nici când eram cu alţii. Mama îmi povestise odată că nu fusese întotdeauna aşa, dar, cu cât treceau anii, cu atât mai taciturn devenea. Şi cu cât tăcea mai mult, cu atât loviturile erau mai dese.

Prima amintire din viaţa mea era de când am vărsat suc la masă. Nu cred că aveam mai mult de trei ani. Îmi amintesc zgomotul cu care a căzut paharul de plastic şi cum s-a împrăştiat sucul galben peste tot. Apoi s-a lăsat liniştea. Următorul sunet a fost foşnetul ziarului pe care l-a pus tata pe masă. Apoi sunetul picioarelor scaunului când s-a ridicat, a făcut un pas spre mine şi mi-a dat o palmă. Durerea a fost ca o explozie şi am ţipat tare. Mama m-a ridicat şi m-a dus de acolo. Atunci şocul a fost mai mare decât durerea.

Vinerea asta venise acasă exact când terminasem de spălat vasele şi mă aşezasem pe canapeaua din sufragerie ca să-i citesc lui Zivko *Călătoriile lui Gulliver*. A apărut brusc în prag şi ne-a privit.

— Bună, tată! l-am salutat.

Nu mi-a răspuns; s-a dus în dormitor.

Am luat din nou cartea şi am continuat să citesc. Încet, aproape în şoaptă, ca să nu-l deranjez pe tata. Dacă aveam noroc, adormea; dacă aveam ghinion, începea să bea.

Zivko se lipise de mine, atât de aproape încât parcă ar fi vrut să intre în corpul meu pentru a se proteja de tata. Dar trupul meu mic de nouă ani nu era mare protecţie, chiar dacă făceam tot posibilul.

M-am oprit din citit când am descoperit că Zivko era negru pe degete. I-am luat mâna şi m-am uitat mai bine la ea. Era vopsea. Vopsea neagră.

— Ai pictat? l-am întrebat în şoaptă.

El a confirmat din cap.

— La mătuşa Majda?

Ochii i s-au mărit şi a confirmat din nou.

Am închis ochii, sperând că era adevărat. Am pus cartea deoparte şi voiam să-l duc la baie când tata a ieşit din dormitor şi a venit spre noi. Zivko şi-a ascuns mâinile sub pulpe.

— Cine a desenat pe perete? a întrebat tata încet.

— Eu, am răspuns.

— Arătaţi-mi mâinile.

Încet şi fără tragere de inimă, le-am întins. Tata s-a uitat şi a înghiţit în sec. Pentru o secundă sau poate două, chiar am crezut că o să fie bine. Poate doar să-mi ceară mie să şterg vopseaua. Sau să se mulţumească cu câte o palmă pentru fiecare. Dar el s-a repezit la Zivko, l-a prins de încheietura mâinii şi l-a târât spre dormitor.

Nu-mi amintesc ce am ţipat, dar am ţipat. Zivko plângea zgomotos. L-am apucat de celălalt braţ şi am încercat să-l eliberez.

— A fost vina mea, am strigat eu. Eu i-am dat stiloul, nu m-am gândit că o să deseneze pe perete. Iartă-mă.

Tata n-a răspuns, dar m-a lovit cu piciorul ca să-i dau drumul lui Zivko. M-a nimerit în burtă şi am rămas fără suflare. M-am sufocat şi m-a cuprins panica în momentul în care am simţit că plămânii erau incapabili să primească oxigen. Totuşi, am reuşit să fac câţiva paşi după ei. Am întins mâna spre prag în timp ce tata închidea uşa. Antebraţul mi s-a blocat în uşă, iar tata a împins şi mai tare. Am avut senzaţia că s-a rupt osul şi am ţipat de durere în timp ce cădeam pe spate.

Uşa s-a trântit în faţa mea. Braţul avea o formă ciudată, de parcă osul de dedesubt voia să treacă prin piele.

M-am uitat aproape mirată la degetele mâinii drepte în timp ce încercam să le mişc şi am observat că nu pot. Mâna nu mă mai asculta.

De partea cealaltă a uşii, Zivko urla în timp ce tata îl bătea cu o curea de piele.

Cred că am leşinat. Când m-am trezit, mama era aplecată peste mine cu pungile de cumpărături în mâini. Le-a pus deoparte şi s-a uitat îngrozită la braţul meu. Am ţipat de durerea care pulsa de la încheietura mâinii până la umăr.

— Trebuie să mergem la spital, draga mea, a şoptit ea.

M-a ajutat să mă ridic încet, după care s-a rezemat de uşă. Zivko încetase să mai plângă, dar încă se auzea zgomotul curelei care-i lovea trupul. Era bine. Tata se enerva şi mai tare dacă ţipam şi ne lovea mai tare atunci. Începuse, în sfârşit, să înţeleagă şi Zivko. În curând avea să se termine. De data asta.

— Mergem la doctor, a zis mama tare, ca să audă tata.

Am clătinat din cap.

— Nu încă.

— Trebuie. Braţul e rupt.

— Nu-l putem lăsa pe Zivko singur cu el.

Mama s-a uitat de la mine la uşa închisă, apoi a încuviinţat.

— Ai dreptate.

M-a ajutat să ajung la canapea. Am închis ochii, încercând să alung durerea şi zgomotul curelei de piele care lovea pielea subţire de copil.

Mama a dispărut în bucătărie să aranjeze cumpărăturile. În cele din urmă, uşa s-a deschis, tata l-a împins pe Zivko în camera de zi şi apoi a închis la loc uşa. Mama s-a întors şi l-a luat de mână pe fratele meu. M-am ridicat şi eu şi i-am urmat. N-am putut să-mi pun geaca, mă durea prea tare, aşa că mama a luat un prosop din baie şi mi l-a pus peste umeri.

— N-ai voie să spui ce s-a întâmplat, ce a făcut tata, m-a avertizat ea când am ieşit pe poartă.

Firește. Ştiam deja.

— O să zic că am căzut.

— Cum?

— De pe canapea. Am sărit cu Zivko, m-am împiedicat şi am căzut cu braţul sub mine.

Mama s-a gândit o clipă, parcă imaginându-şi cum arăta povestea inventată.

Apoi a aprobat din cap.

— Bine, Milenka, a zis ea zâmbindu-mi. Eşti o fată înţeleaptă.

Am încercat să-i întorc zâmbetul, dar mă durea prea tare braţul.

Faye conştientiză din nou gravitatea situaţiei după plecarea tânărului care-i mulţumise bâlbâindu-se. Tatăl ei îşi făcea simţită prezenţa când n-avea nimic care să-i distragă atenţia.

O luă pe Alice din faţa biroului Revenge de pe Birger Jarlsgatan cu noul ei Porsche. Prietena ei se aşeză pe scaunul din dreapta fără să scoată o vorbă şi închise portiera. Probabil că simţise starea de spirit a lui Faye.

Merseră în tăcere pe străzile strălucitoare, plouate, spre Strandvägen şi mai departe către Djurgården.

În ciuda cerului cenuşiu de deasupra Stockholmului, o parte dintre gospodinele şi tinerele femei de familie bună erau afară şi făceau mişcare pe insula înverzită. Cel puţin aşa păreau, că fac parte din elita Stockholmului. Poate că erau mulţumite de viaţa lor? Faye chiar spera asta, dar bănui şi că se simţeau prinse în capcană, înfricoşate şi controlate. Viaţa lor era în întregime în mâinile bărbaţilor.

Trecură pe lângă Muzeul Nordului, Gröna Lund[2] şi Skansen[3] înainte să intre într-o parcare în aer liber de lângă

---

[2] Gröna Lund – parc de distracţii în Stockholm.

[3] Skansen – muzeu în aer liber în Stockholm.

şcoala Manilla. Faye opri motorul şi în maşină se lăsă o linişte grea.

Degetele cu unghii vopsite în roşu ale lui Alice se jucau cu vârfurile blonde ale părului, ca întotdeauna când era nervoasă sau îngrijorată.

— Cum te simți? întrebă ea prudentă.

— Mai bine acum, că m-am mutat. Dar e doar primul pas. Mai sunt multe de făcut până să pot să mă apăr de tata.

Alice clătină din cap.

— Ce vrea? Bani?

— În cazul ăsta ar fi simplu.

Faye oftă şi o privi serioasă pe Alice.

— Este un om foarte violent, care şi-a terorizat întotdeauna familia.

— Şi acum a fugit din închisoare.

Vocea lui Alice se stinse brusc.

— Şi acum a fugit din închisoare, repetă Faye confirmând încet din cap. Are în el atât de multă furie, Alice! Atât de multă agresivitate! Nu mi-e frică doar de ce-mi poate face mie, mi-e frică şi de ce îi poate face mamei şi...

Vocea i se pierdu.

Un deget arătător cu o unghie vopsită în roşu îi mângâie dosul mâinii.

— Şi lui Julienne, şopti Alice.

Faye nu putu decât să confirme din cap.

— Crezi că sunt în siguranță?

— Deocamdată am întrerupt contactul cu ele pe durată nedeterminată. Dar le va găsi mai devreme sau mai târziu. Nu va renunța niciodată. Nu mai are pentru ce să trăiască, în afară de răzbunare.

Alice se cutremură şi chiar şi Faye simți cum i se face pielea de găină pe mâini.

— Ce trebuie să facem? întrebă prietena ei.

Faye ridică mâna.

— Din păcate, nu e tot.

Pe una dintre poteci trecură două femei în pas alert, iar în urma lor, două bone filipineze care împingeau două cărucioare.

Femeile acestea am fi putut fi eu şi Alice, se gândi Faye cu un fior. *Într-o altă viaţă, când încă eram prinse în cuştile noastre de aur.*

— Am sentimentul că sunt urmărită. De tatăl meu sau de altcineva, nu ştiu. Poate lasă pe altcineva să-i facă treaba. Poate o să mă atace cineva sau poate pur şi simplu mă urmăreşte. Dar sunt absolut sigură că e cineva cu ochii pe mine.

— Eşti sigură că nu e paranoia?

Faye zâmbi. Nu putea scăpa de sentimentul că nu mai are timp. Şi totuşi ştia că nu trebuie să se lase cuprinsă de panică. Trebuia să fie pregătită, trebuia să se gândească la toate posibilităţile. Altfel era pierdută.

— Da, din păcate sunt sigură. Mă urmăreşte cineva şi trebuie să aflu despre cine e vorba. Câtă vreme mă aflu printre oameni sau în casa nouă sunt în siguranţă, cel puţin deocamdată. Cred. Sper. Dar trebuie să ştiu cine mă urmăreşte.

— Ce ai de gând să faci?

— Facem chiar acum, noi două. Şi mi-e teamă că va trebui să facem asta toată ziua.

— Deci suntem momeli acum? întrebă Alice cu un zâmbet care lui Faye i se părea autentic.

Nu observă niciun semn de teamă pe chipul prietenei ei.

— Ceva de genul ăsta. De ce crezi că mă plimb într-un Porsche nou?

— Se poate spune orice despre tine Faye, dar nu e niciodată plictisitor să fiu prietena ta.

Parcă Porsche-ul pe Brahegatan – una dintre cele mai mici străzi din apropiere de Östermalmstorg – şi merseră pe

Nybrogatan până la Brasserie Astoria. Deşi restaurantul era plin, ospătarul le găsi în doar câteva secunde o masă la etaj. Le îndrumă într-acolo, iar Faye nu putu să nu observe cum lumea întorcea capetele după ea.

— Mai ţii minte cererea de interviu pe care ai refuzat-o, cea de la TV4? întrebă Alice după ce se aşeză şi primiră nişte pahare înalte.

Faye gustă şampania în timp ce-şi aşteptau salatele Caesar.

— Da?

Discutaseră dacă era potrivit să dea un interviu mai lung şi mai detaliat. În cele din urmă, fuseseră de acord că nu merita să-şi amâne plecarea în Italia pentru atâta lucru. Dar acum situaţia se schimbase.

— Ai refuzat pentru că plecai în Italia. O să se observe în curând că eşti încă la Stockholm şi jurnaliştii o să adulmece că e ceva în neregulă. Poate că ar trebui să accepţi să dai interviul şi să şi explici de ce eşti încă aici.

Faye se uită la ceilalţi clienţi din restaurant. Majoritatea erau oameni de afaceri în costume scumpe; ea şi Alice erau pata de culoare în marea de sacouri sobre. Nu observă pe nimeni care să pară interesat de prezenţa ei, erau doar privirile curioşilor, pe care le atrăgea în ultimii ani. Ca de obicei, o parte din ea iubea atenţia, în timp ce o altă parte o detesta. Dar înţelesese că atât timp cât va trăi o să aibă parte de acest gen de priviri. Şi că nu putea face mare lucru în privinţa asta. Succesul ei se baza pe crearea de reacţii şi emoţii. Povestea ei de viaţă era motivul pentru care Revenge avea succes, iar câştigurile erau de ordinul miliardelor.

Se gândi la ce spusese Alice şi-şi dădu seama că probabil avea dreptate. Numele ei avea greutate, prezenţa ei era observată şi poate chiar pusă la îndoială. Era mai bine să prevină speculaţiile şi să controleze povestea.

— Ai perfectă dreptate. Aşa facem.

— O rog pe una dintre fetele de la PR să contacteze imediat TV4 pentru a programa o dată.

Alice îşi scoase telefonul mobil şi se ridică.

Faye o urmări cu privirea, în timp ce se depărta cu paşi repezi şi încrezători, apoi sorbi din şampanie. Ca întotdeauna când avea câteva minute pe cont propriu, grijile şi gândul la mama ei şi la Julienne deveneau mai insistente. Acum se temea că şi ceilalți apropiați riscau să fie amenințați.

Simți cum o copleşeşte dorul de Julienne. Oare când se vor putea întâlni din nou? Meritau toate astea? Poate ar trebui să plece în Italia, să le ia pe Julienne şi pe mama ei şi să fugă departe, departe. Atunci măcar ar fi împreună. În acelaşi timp, ştia că tatăl ei le va găsi mai devreme sau mai târziu. N-ar fi renunțat niciodată. Nu-şi va găsi odihna până nu se va răzbuna, aşa cum îşi dorea de atâția ani.

Alice se întoarse după câteva minute, confirmând că totul se rezolvase.

Li se aduse mâncarea şi serviră delicioasa salată în linişte.

Faye aruncă o privire la chipul neted a lui Alice. Părea neafectată de ceea ce îi spusese, nu dădea semne de nervozitate sau de neplăcere. Pe de altă parte, fața netedă, plină de botox a lui Alice fusese întotdeauna greu de citit.

Panica îi provocă un val de greață. Dacă Alice o păcălea, dacă prietena ei cea mai bună era în legătură cu tatăl ei? Pentru bani, pentru a o manevra pe ea şi pentru a prelua controlul asupra companiei?

Se uită la Alice şi sorbi îndelung din şampanie. Încercă să-şi alunge gândurile. Îşi dădea seama că suspiciunile erau absurde, dar faptul că putea gândi aşa demonstra doar cât de mult putea să o afecteze tatăl ei.

Probabil că era şi incertitudinea pe care voia el s-o simtă. O învățase, atât prin cuvinte, cât şi prin fapte, că erau puțini oameni în care putea să aibă încredere.

Dar experiențele ulterioare o învățaseră pe Faye şi că putea să-şi pună viața în mâinile unora dintre ei. Prieteni care făceau totul pentru ea. Care erau dedicați, care o susțineau şi o apărau. Uneori, când se simțea deznădăjduită şi viața părea grea, obişnuia să se gândească la ele. La Kerstin, Alice şi Ylva.

După ce mâncară, Faye vru să-şi scoată portofelul pentru a plăti. Dar unde-şi pusese geanta? Nu era pe scaunul de lângă ea şi nici nu căzuse pe jos.

— Ce ciudat...

Alice păru mirată.

— Nu găsesc geanta, poate că am lăsat-o în maşină de aiurită ce sunt. Asta, dacă nu mi-a furat-o cineva...

Fără să spună un cuvânt, Alice îşi scoase portofelul şi puse cardul American Express de culoare neagră pe tava argintie adusă de chelner în fața lui Faye.

— Mulțumesc. Nu-mi pasă de portofel. Blochez cardurile şi comand altele noi. Dar am un colier în geantă...

— Nu-ți face griji. Sigur e în maşină.

Alice se ridică.

Plecară rapid de la Astoria după ce plătiră.

Telefonul mobil al lui Alice sună în momentul în care se îndreptau spre maşină, cotind pe Brahegatan.

— Cei de la TV4, explică ea şi apoi răspunse.

După o clipă se întoarse către Faye.

— Sunt chiar bucuroşi că dai interviul. Vor să-l difuzeze cât mai curând posibil. E OK dacă înregistrăm la 8, în seara asta?

Faye confirmă din cap. Trebuia să fie OK.

Apoi se opri brusc. Senzația de nelinişte revenise. Unul dintre geamurile maşinii era spart.

Alice se întoarse şi o privi întrebătoare.

— Ce este? şopti ea.

Faye arătă cu degetul.

— Maşina mea a fost spartă. Dar uite. Geanta este încă acolo.

Alice arătă spre telefon.

— Mulțumesc. O să-i transmit, continuă ea convorbirea, apoi închise rapid telefonul.

Se duse lângă Faye şi se uită prin geamul spart de pe partea şoferului.

Faye tresări când începu să-i sune telefonul. Îl scoase din buzunarul sacoului şi răspunse fără să se uite la ecran.

— Da?

— Sunt Novak.

Dură o clipă până să-şi dea seama că era vorba despre Carl Novak, directorul firmei de securitate Secur, cu care făcuse contractul.

— Ar fi bine să vii aici, continuă el.

— Acum?

— Da, imediat.

Faye suspină. O clipă, crezu că mama ei şi Julienne erau moarte. Probabil Novak îşi dădu seama că s-a exprimat greşit şi-şi drese glasul.

— Toată lumea de la Ravi e OK. E vorba de tine şi de a doua misiune pe care ne-ai dat-o.

După ce constată că geanta Birkin era în maşină, Faye se uită în ea şi observă că portofelul cu toate cardurile era încă acolo, precum şi cheile şi celelalte mărunțişuri. Singurul lucru care lipsea era colierul cu medalionul de argint. I se făcu brusc rău.

Se îndreptară pe jos către sediul Secur de pe Kungsgatan. Fără să ştie de ce, li se părea amândurora foarte ciudat să se urce într-o maşină care tocmai fusese spartă.

Se făcuse deja ora 15 când ajunseră la Secur şi fură imediat conduse într-o sală de şedinţe. La o masă lungă, lângă Carl Novak, era un bărbat la vreo 30 de ani, cu un laptop sub braţ. Era înalt, musculos şi cu părul tuns foarte scurt. Nu se prezentă şi nici nu le salută. Faye crezu că ar putea să fie fiul lui Carl.

În momentul în care secretara închise uşa, se auzi un zgomot şi jaluzelele electrice coborâră peste pereţii de sticlă.

După ce schimbară o privire mirată, Faye şi Alice se aşezară una lângă alta de o parte a mesei, iar Carl Novak şi celălalt bărbat, vizavi de ele.

La un gest al lui Carl, tânărul bătu pe tastatură şi ecranul laptopului deveni vizibil pe ecranul proiectorului din celălalt capăt al mesei. Se văzură trei feţe alb-negru. Doi bărbaţi şi o femeie, pe care Faye nu-i mai văzuse niciodată.

— Ne-ai cerut să investigăm dacă eşti urmărită şi răspunsul scurt este că da, începu Carl.

Se ridică şi se îndreptă spre proiector, apoi îi făcu un semn din cap celuilalt bărbat.

— Fredrik s-a ocupat de investigaţie. Aceste trei persoane te urmăresc de ieri-seară.

Pe ecran începură să se deruleze imagini. Erau din diferite locuri din centrul Stockholmului, unde Faye se aflase în ultimele 24 de ore. Recunoscu Brasserie Astoria şi Birger Jarlsgatan. Câteva erau dintr-o maşină.

— Ştii cine sunt? şopti Alice.

Faye clătină din cap.

— Nu, nu i-am văzut niciodată, sunt sigură.

Îi trecu ceva prin minte.

— Unul din ei mi-a spart maşina?

Se făcu linişte. Carl se uită la bărbatul căruia îi zisese Fredrik. Faye era sigură că era, de fapt, un nume inventat.

Fredrik îşi drese glasul.

— Echipa mea i-a urmărit pe toți trei şi niciunul dintre ei nu a spart maşina. Ce s-a întâmplat?

— Puțin mai devreme, cât luam prânzul, cineva a spart un geam de la maşină şi a luat o bijuterie din geantă. A lăsat portofelul. Şi geanta, care valorează destul de mult.

Fredrik şi Carl Novak se priviră din nou unul pe celălalt.

— Aşa cum am spus, nu a fost niciunul dintre ei şi o să înțelegeți în curând de ce spun asta.

Faye se întoarse către Carl.

— Deci ştiți cine sunt?

El confirmă din cap. Apoi întinse mâna după un pahar cu apă şi luă câteva înghițituri.

— Da, sunt polițişti.

Se uită lung la Faye.

— Eşti urmărită de poliție.

Zagreb, 2 mai 1995

Eram chelneriță la o dugheană mică numită Rosen, aflată lângă Piața Florilor. Planurile mele de viitor, cele care includeau cărți sau cel puțin vreun fel de şcoală, fuseseră distruse de războiul care dura de patru ani. Comunismul dispăruse, Iugoslavia se destrămase. Din 1991 ne numeam Croația, o națiune tânără, dar rănită. Trupele noastre participaseră la ofensiva din Slavonia, care se numise Operațiunea Blitz, iar bătrânii cărora le serveam cafeaua la Rosen nu vorbeau despre altceva. Eram obosită de războiul ăsta, complet epuizată. Voiam doar să fie pace. Mi-am şters mâinile pe şorț şi am aruncat o privire către ceasul care arăta 9:15 dimineața.

S-a auzit clopoțelul de la uşă şi când am ridicat privirea am observat, spre surprinderea mea, că era mama. Împreună cu ea era o femeie palidă, cam de aceeaşi vârstă. S-au aşezat la o masă şi mi-a făcut semn cu mâna. M-am repezit înspre ele, am îmbrățişat-o pe mama şi le-am întrebat ce vor.

— Ai avut dreptate, zise cealaltă femeie zâmbind, după ce mă cercetase din priviri. Este într-adevăr foarte frumoasă Milenka ta.

Am ridicat sprâncenele.

— Numele meu este Jadranka, a adăugat ea când şi-a dat seama că sunt surprinsă.

Mama s-a aplecat spre mine.

— Jadranka are un fiu care locuieşte în Suedia. Îl cheamă Zoran.

Jadranka a băgat nerăbdătoare mâna în geantă, de unde a scos un portofel. A luat o fotografie din el şi mi-a întins-o.

M-am uitat la ea: înfățişa un bărbat bronzat, care zâmbea larg. Părea să fie cu câțiva ani mai în vârstă decât mine şi mi s-a părut că era tare chipeş.

Jadranka şi mama se uitau nerăbdătoare la mine, dar eu am dat poza înapoi fără să spun nimic.

— Deci? E un băiat bun. Harnic.

— Sunt convinsă, am răspuns eu. Păcat că e în Suedia.

Jadranka a pus poza la loc în portofel.

— Vrea să se căsătorească. Dar nu vrea o suedeză. El vrea o croată, care să ştie să aibă grijă de un bărbat. Femeile din Suedia sunt frumoase, dar reci.

Mama şi-a aprins o țigară şi s-a uitat la mine zâmbind.

În momentul acela, în local au intrat trei bărbați, iar eu m-am scuzat. Cât le luam comanda, m-am gândit la conversația pe care o avusesem cu Zivko cu o seară în urmă. El era acum în armată, dar venise acasă în permisie pentru câteva zile şi se odihnea în apartamentul nostru.

Vorbiserăm să plecăm împreună din Croația. Să căutăm fericirea în altă parte.

Ne săturaserăm amândoi de războiul care ne seca încet-încet trupurile de tinerețe, de războiul care ne îmbătrânea fără să ne lase timp de trăit din cauza violenței şi a crimelor blestemate.

Deşi Zivko era acum bărbat în toată firea, purta o uniformă şi poate chiar ucisese alți soldați, despre asta nu am îndrăznit să întreb, pentru că se vedea clar că nu dorise niciodată să vorbească despre război şi tot eu eram cea care îl proteja. În acelaşi timp, voiam şi eu să trăiesc, nu voiam să îmbătrânesc, să privesc înapoi şi să-mi dau seama că mi-am irosit viața.

Ştiam că mulți dintre compatrioții mei fugiseră în Suedia şi, din câte auzisem, acolo era raiul pe pământ. Desigur, era cam frig, dar nu era război, nu erau crime.

Însă nu exista nimic care să indice că Zoran mă voia chiar pe mine. Poate că era ocupat cu suedezele şi i-a spus mamei lui că voia să se însoare cu o croată doar ca s-o facă fericită.

Mi se spunea adesea că sunt frumoasă. Bărbații îmi aruncau priviri pline de dorință, iar când ieşeam cu prietenele mele, rareori puteam să fim singure, deoarece mereu apăreau tineri care sperau să fie cu mine. Probabil că aş fi mers cu unul sau doi în camerele lor. Dar nu voiam să fiu soția cuiva doar pentru că ştiam să am grijă de un bărbat, aşa cum se exprimase Jadranka. În plus, aş fi simțit că-l trădez pe Zivko – trebuia să plecăm de aici împreună. Însă el nu putea merge nicăieri, din cauza războiului. De fapt, eram aici doar de dragul lui şi al mamei.

Chiar când mă întorceam la masa unde se aflau mama şi Jadranka, s-a auzit o bubuitură care a zguduit clădirea. Toată lumea s-a oprit în loc. Apoi a urmat încă o bubuitură. Oaspeții au început să țipe şi brusc mi-am dat seama că şi

eu țipam. Am aflat mai târziu că fusese momentul în care sârbii au atacat Zagrebul cu rachete.

M-am repezit la uşa pivniței, am deschis-o şi le-am strigat clienților să se adăpostească jos. Au intrat şi alții de pe stradă şi i-am trimis tot în beci.

Stăteam pe jos, de-a lungul peretelui, unul lângă altul. La început toată lumea era speriată şi îngrozită, dar după vreo oră am început să vorbim din nou. Bombardamentul a continuat neobosit şi, din când în când, subsolul era zguduit de câte un proiectil.

La ora 16 am închis la Rosen; bombardamentul se oprise şi toți plecaseră de la subsol, retrăgându-se spre casele lor. Mama şi cu mine ne-am luat rămas-bun de la Jadranka şi am parcurs în grabă cei trei kilometri până la apartamentul nostru.

Multe case erau distruse, curentul era oprit şi pe străzi nu circula nicio maşină, cu excepția ambulanțelor. Pe trotuare zăceau oameni răniți şi mutilați.

Pe măsură ce ne apropiam de blocul nostru cu zece etaje am descoperit, spre liniştea noastră, că era neatins şi încă se înălța spre cerul albastru. În fața uşii de la intrare am dat peste Zivko, care venise şi el acasă. Purta uniformă şi părea grăbit, dar ne-a îmbrățişat strâns. Am observat apoi că ceva nu e în regulă.

— Ce este?

— Tata... este rănit. A fost dus la Dubrava.

M-am uitat la antebrațul meu drept. O cicatrice albă era mărturia că îmi rupsese cândva brațul. M-au cuprins emoții contradictorii. Tata îmbătrânise şi trecuseră mulți ani de când nu ne mai lovise pe niciunul dintre noi. Nu că n-ar fi vrut, dar şi eu şi Zivko eram mult prea mari acum. Lucra tot la fabrică, şi acum era maistru. Chiar dacă nu voiam să

moară, încă speram să-mi ofere o explicație şi scuzele de rigoare pentru ce ne făcuse.

La spital era un haos total. Zivko şi cu mine ne uitam la civilii răniți, plini de praf şi sânge, care erau întinşi pe jos pe coridoare. Medicii şi asistentele treceau grăbiți, şi ei plini de sânge, cu chipuri resemnate. Nu ştiam unde e tata sau dacă mai trăieşte şi eram convinşi că o să treacă multe ore până o să aflăm ceva. Mama vorbea cu o vecină a cărei fiică fusese rănită uşor şi acum aştepta să o vadă un doctor.

Zivko şi cu mine am lăsat-o acolo şi am urcat o scară care ducea pe acoperişul spitalului. Ne-am oprit lângă balustradă şi ne-am uitat la oraş. În mai multe locuri se vedea ridicându-se fum negru.

— Ce iad! a zis Zivko posomorât. Probabil că o să fiu obligat să mă întorc pe front chiar în seara asta.

Eram dezamăgită, dar ştiam că se poate întâmpla. M-am întors cu spatele la el, pentru că nu voiam să-mi vadă lacrimile. Eram îngrozită că va muri. Sau că aş muri eu şi nu ne vom mai întâlni niciodată.

— De ce a venit mama astăzi la Rosen?

Mi-am şters lacrimile şi am râs. Uitasem de vizita de dimineață a mamei şi a Jadrankăi; părea că trecuse mult timp de atunci.

— A cunoscut o femeie care are un fiu în Suedia.

— Aşa?

— Mama lui susține că vrea să se însoare cu o croată. Mi-a arătat o poză.

Zivko a clătinat din cap şi a râs. Avea un zâmbet foarte plăcut.

— Şi e frumos?

Am ridicat din umeri.

— Milenka, a zis el scoțând un pachet de țigări pe care mi l-a întins.

Am luat una, a făcut şi el la fel şi apoi a scos o brichetă şi le-a aprins pe amândouă.

— Pleacă de aici dacă poți. Îți iroseşti viața.

— Poate nici nu mă vrea. Şi poate nici eu nu-l vreau.

Zivko suflă fumul şi se uită la mine.

— Toți băieții te vor, ştii şi tu foarte bine.

Am zâmbit. Zivko nu era un frate obişnuit. Nu părea niciodată că-l deranjează prietenii lui şi alți bărbați care mă curtau. Mi se părea că e frumos din partea lui. Mă vedea în primul rând ca om, ca femeie, şi abia apoi ca soră.

— Poate că nu-l vreau eu.

— Pleacă de aici, indiferent dacă te vrea sau dacă-l vrei tu. Du-te în Suedia! Trăieşte-ți viața. Pleacă de...

Făcu un gest cu țigara peste oraş.

— ...aici.

— Şi tu? Era vorba să plecăm împreună.

— Vin după aia. Când se termină războiul.

— Şi dacă mori? am şoptit eu.

El a ridicat din umeri.

— Dacă mor, mor indiferent de locul în care te afli tu. Nici măcar tu nu mă poți apăra pe front, deşi inamicul ar fi îngrozit dacă te-am trimite pe tine la luptă.

L-am lovit uşor cu mâna stângă şi am tras adânc din țigară.

— O să vedem, am răspuns eu şi în clipa aceea a început din nou bombardamentul.

Faye şi Alice traversară Stureplan şi intrară la Sturehof, unde îl rugară pe şeful de sală să le dea o masă în *chambre séparée* a restaurantului.

Nu voiau să meargă la Revenge, dar trebuiau să stea de vorbă fără să fie deranjate.

Se aşezară una lângă alta după ce îşi comandară de băut. La început stătură în linişte, fiecare cu gândurile ei. În scurt timp, veni şi o ospătăriță cu paharele.

Vestea că Faye era urmărită de poliție era cât se poate de proastă. Nu putea însemna decât un singur lucru: bănuiau că era implicată în uciderea fostului ei soț, al cărui cadavru carbonizat fusese găsit într-o casă de vară incendiată, lângă Köping.

— Aş fi preferat să fie hoți, începu Faye în cele din urmă, sorbind din ginul tonic.

Alice îi aruncă o privire.

— Eşti sigură?

— Da, cu ei poți să te lupți. Cu pază, bani, gărzi de corp. Dar poliția... nu ştiu. Se pare că încă mă suspectează pentru moartea lui Jack.

— Ce ar trebui să facem?

Faye se gândise la un răspuns la întrebarea asta pe tot parcursul scurtei plimbări de la sediul Secur. Era evident că dacă ar fi arestată şi ulterior găsită vinovată de crimă, Revenge ar fi în pericol. Un singur lucru putea să facă: să construiască ziduri şi prăpăstii între ea şi Revenge.

Trebuia să se distanțeze de companie din punct de vedere legal. Altfel, exista riscul ca Revenge să fie zdrobită, iar ea să fie ruinată. Se născuse săracă şi devenise bogată prin căsătorie. Când divorțase, devenise din nou săracă şi încet, încet construise Revenge cu banii pe care reuşise să-i economisească din plimbat câini. *Nu* se va mai întoarce la sărăcie. Doar cineva care fusese sărac ştia ce înseamnă. Şi doar cei din lumea bună pretindeau că banii nu sunt importanți. Cei care se născuseră cu bani. Habar n-aveau despre ce vorbesc.

Faye mai sorbi din băutură şi încercă să se calmeze; nu voia să-i arate lui Alice cât de afectată era. Se simțea fugărită din toate direcțiile. Ştia foarte bine cine era în spatele furtului medalionului de argint care conținea poza ei şi a fiicei ei. În timp ce trebuia să încerce să salveze Revenge, trebuia şi să se protejeze de tatăl ei, şi pe ea, şi pe

cei pe care îi iubea. Era nevoită să ducă un război pe două fronturi.

Împinse paharul pe jumătate gol.

— Trebuie să ies din Revenge, spuse ea serioasă.

Alice clătină din cap.

— Nu, nu se poate. Eşti sufletul întregii companii, noi...

Faye ridică mâna şi Alice tăcu.

— Bineînțeles că o să mă întorc, mă refer la ceva temporar. Dar dacă o să fiu condamnată pentru... ce i s-a întâmplat lui Jack, am putea pierde totul. Şi o să şi dăuneze companiei. Dar dacă nu mai sunt în joc, tu şi toate celelalte femei care m-au ajutat veți fi în siguranță. În caz contrar, eşti la fel de vulnerabilă ca mine. Ai copii, Alice. Gândeşte-te la ei.

— Dar...

Faye mai sorbi din băutură. Cuburile de gheață se ciocniră unul de celălalt când dădu capul pe spate ca să scurgă ultima picătură.

— Trebuie să plec. O să mă întorc când se termină totul. Dar întâi trebuie să câştig războiul. Să câştig timp.

Alice se aplecă spre ea.

— Cui ai de gând să-i cedezi acțiunile?

— Nu ştiu încă.

Rămaseră tăcute o clipă. Faye se uita la paharul gol în timp ce încerca să-şi adune puterile pentru ceea ce avea să urmeze. Sarcinile şi provocările care se aflau în fața ei păreau de neînvins.

— Doamne, de ce se întâmplă asta acum? se văită Alice, ridicând paharul şi dând peste cap toată băutura.

Faye îi zâmbi melancolică.

— Eşti sigură că vrei să dai interviul? întrebă Alice.

— Nu pot spune că aştept cu nerăbdare. Dar trebuie să ne continuăm viața ca de obicei, nu să arătăm lumii ce se întâmplă.

Alice îşi ridică paharul gol înspre Faye.

— Trebuie să trecem peste asta cu zâmbetul pe buze. La naiba, mă simt de parcă sunt din nou căsătorită cu Henrik.

Faye râse. Nu era nimeni altcineva, în afară de Alice, alături de care să vrea să treacă prin acest moment. Ştia că atunci când o să fie cazul, nu s-ar dezamăgi una pe cealaltă. Se vor lupta până la capăt.

Alice se uită la gheaţa din paharul ei şi apoi la Faye.

— Cât timp crezi că avem la dispoziţie?

— N-am nicio idee. Trebuie să facem un plan şi să ne pregătim pentru ce e mai rău, dar nici măcar nu e sigur că o să se întâmple ceva. Nu pot să-mi dau seama cum ar putea găsi vreo dovadă. Nu există nimic care să ducă la mine. Peste câteva luni s-ar putea să stăm aici şi să râdem de toate astea.

— Sper că ai dreptate.

— Şi eu. Dar trebuie să fim pregătite să luptăm pentru viețile noastre.

Alice oftă şi se aplecă, sprijinindu-şi fruntea de faţa de masă albă.

— Mai ții minte cum era? întrebă Faye.

Alice ridică privirea.

— Ce?

— Ce ai spus înainte. Când eu eram căsătorită cu Jack şi tu cu Henrik. Îți aduci aminte ce nefericite eram? Cum ne tratau? Cum ne umileau? Cum ne băteau pe cap? Cum rătăceam mereu cu sentimentul că nu făceam destul?

Alice înghiți în sec de câteva ori.

— Da.

— S-ar putea să pierdem totul, dar vom pierde ca femei libere. Sau poate că eu nu. Probabil că o să putrezesc în vreo închisoare.

Râseră. Apoi Faye deveni serioasă.

— Orice s-ar întâmpla, am ieşit din colivia noastră de aur. Împreună. Nu voi uita niciodată.

Îşi ridicară paharele în care nu mai era decât gheaţă topită.

— Noroc pentru noi! exclamară ele la unison.

Faye se îmbrăcă şi se urcă în maşină după o noapte nedormită, petrecută singură în casa cea mare. Tresări când îşi punea centura de siguranţă şi se pregătea să plece. Dacă era o bombă sub maşină? Dacă maşina – şi ea – aveau să fie aruncate în aer când pornea motorul?

Închise ochii. Strânse pumnii. Nu putea lăsa paranoia să o controleze. Trase adânc aer în piept şi răsuci cheia în contactul aflat pe partea stângă a volanului. Motorul porni.

Faye răsuflă uşurată.

Oare cât timp putea să trăiască aşa? Mereu în priză, atentă la pericole, cu adrenalină constant în organism. Şi fără somn.

Dar asta nu trebuia să o afecteze. Nu putea să-şi piardă concentrarea nici măcar pentru o perioadă scurtă. Şi în cursul nopţii luase măcar o decizie importantă. O decizie pe care o putea pune în aplicare doar dacă se vedea cu Ylva.

Îi salută din cap pe paznici când intră în sediul Revenge. Poate ar trebui să-şi instaleze un pat de campanie într-una dintre sălile de conferinţă? Sediul era unul dintre puţinele locuri unde se simţea relativ în siguranţă, unde putea să lase garda jos pentru o vreme.

Revenge era casa ei, copilul ei. O ridicase din temelii, construise un imperiu din nimic altceva decât o viziune şi un simţ ascuţit al afacerilor. Şi multă înţelegere şi dragoste pentru femei. Punctele stabile din viaţa ei, singurele în care putuse să aibă încredere, fuseseră femei. Bărbaţii trădau. Bărbaţii băteau. Bărbaţii înşelau. Exista doar un singur bărbat în care putea avea încredere. De asta îşi dăduse seama, în cele din urmă, în cursul nopţii ei nedormite.

Ylva ridică privirea surprinsă când o văzu intrând în biroul ei.

Părea la fel de obosită pe cât se simțea Faye.

— Ai avut o noapte grea?

Ylva făcu ochii mari şi oftă din greu.

— Cică să faci copii. Cică o să fie distractiv. Doamne, Nora a făcut circ toată noaptea! *Trebuie să fac pipi, mama, vreau apă, mama, e un monstru sub pat, mama*. Nu se mai termina.

— Şi Julienne a avut o perioadă de-asta pe la aceeaşi vârstă. E o fază de dezvoltare. Poți să foloseşti proverbul care m-a făcut supraviețuiesc perioadei în care aveam copil mic: *This too shall pass*. Eu mi l-am şi tatuat pe picior.

— Chiar sper că o să fie aşa, mormăi Ylva. Altfel, o s-o vând în curând foarte ieftin pe Blocket[4].

Nora era sora lui Julienne. Sora ei mai mică. Fusese concepută când Jack o înşelase cu Ylva, dar nimic nu o împiedica pe Faye să o iubească aproape ca pe fiica ei.

Fata luase tot ce era mai bun de la Jack. Intelectul lui, aspectul lui. Dar avea căldura şi empatia Ylvei.

— Mai rezişti?

Ylva o cercetă cu privirea când se aşeză pe canapea cu o grimasă.

— Deci nenorocita asta de canapea... o să cumpăr una nouă în curând. Una de la Svenskt Tenn, poate?

Ylva zâmbi şi pentru o clipă oboseala dispăru din privirea ei.

— Lasă canapeaua acum, vrei cafea?

— Un litru, te rog.

Ylva se întoarse în scurt timp cu câte o ceaşcă de cafea pentru fiecare, se aşeză şi îşi puse mâna pe piciorul ei. Nu

---

[4] Blocket – site de vânzări la mâna a doua.

spuse nimic, nu făcu decât să se uite la ea, iar Faye simți căldura mâinii. Dragostea din privirea Ylvei parcă începea să-i ia greutatea din piept. Dar nu-şi putea permite să plângă. Dacă începea, nu se mai putea opri.

— Cu tot ce se întâmplă acum, am decis că trebuie să mă retrag din firmă pentru o vreme. Să las temporar cârma altcuiva.

— Doar n-o să-mi ceri mie să fiu director, nu-i aşa? întrebă Ylva îngrozită. Mi-e foarte bine unde sunt acum, cu socotelile şi bilanțurile mele.

Faye îşi ridică mâinile.

— Nu, nu, ştiu ce părere ai şi nici n-ar merge, pentru că trebuie să-i acorzi timp Norei.

Ylva înghiți în sec.

— Alice? Doamne, sper că nu Alice? Ştii că o iubesc, dar trei ore pentru masa de prânz la Riche şi după aia o oră la Nathalie Schuterman nu prea se potrivesc cu postul de director.

— Sunt stresată de situație, nu nebună, râse Faye.

— Kerstin?

— Dacă te calmezi, o să-ți spun la ce m-am gândit. Dar nu, nu Kerstin, se bucură mult prea mult de viața ei de pensionară. Îl are pe Bengt şi orfelinatul din Mumbai în care este implicată, iar săptămâna trecută mi-a povestit despre un curs de olărit pe care vrea să-l înceapă aici, la Stockholm...

— Să mă împuşti dacă încep vreodată să delirez despre cursuri de olărit, mormăi Ylva.

Îşi goli ceaşca de cafea şi întinse mâna spre cafetieră ca s-o umple din nou.

— Cofeină. Drogul mamelor de copii mici.

— M-am gândit să-l pun pe Johan director.

Ylva se opri brusc şi se uită cu îndoială ea.

— Johan? Vrei să zici Johan al lui Chris? Care e profesor? Care nu are nicio experienţă în afaceri? Acel Johan?

— Da, acel Johan.

Faye ridică o mână.

— Ascultă-mă până la sfârşit. Avem o echipă stabilă. Tu ai ochi de vultur în ceea ce priveşte partea economică. Departamentul de PR şi marketing face o treabă fantastică, avem oameni buni acolo. Şi Alice poate oricând să încânte băncile şi să participe la întâlniri, omul nostru de contact de la Nordea vrea de ani buni să o bage în pat. Am nevoie doar de cineva în care să pot avea încredere. Care poate ocupa funcţia de director doar o perioadă scurtă.

— Minunat, un amator ca director al unei mari companii internaţionale! Mă gândesc că nu trimitem imediat un comunicat de presă despre asta, nu?

— Nu, nu, ne mişcăm fără să ştie nimeni.

Ylva mai bău o ceaşcă de cafea. Porţelanul zornăi când puse ceaşca înapoi pe masă.

— Măcar ai vorbit cu el? întrebă ea. Chiar vrea?

Faye se ridică.

— Dacă scrii un contract, o să vorbesc cu Johan. Aşa trebuie să facem.

— La naiba!

Ylva oftă.

— Dar am să împrumut proverbul tău: *This too shall pass*.

— Exact aşa. Acum trebuie să merg la TV4 pentru nenorocitul ăla de interviu.

Faye îi aruncă un sărut Ylvei înainte de a-şi lua haina şi de a pleca grăbită din birou. N-avea niciun chef să fie intervievată. Mai ales acum, când avea atâtea pe cap. Dar, cum se spune de obicei: *The show must go on*.

Atmosfera din studioul de televiziune era relaxată, dar profesionistă. După ce petrecu mai puţin de o oră la machiaj, Faye se aşeză într-un fotoliu din piele verde. Alice

stătea pe o canapea în spatele camerelor de filmare, împreună cu o tânără de la departamentul de PR al firmei, care se prezentase drept Teodora. Aveau atât de mulți angajați acum, încât nu mai ştia exact cine lucra acolo.

Patru camere de filmare erau îndreptate către Faye şi către prezentatoarea Rita Dofstrand. Era o vedetă populară care lucra la TV4 încă de la începutul anilor 1990. Acum, devotamentul îi fusese răsplătit cu propria emisiune de interviuri, care era difuzată sâmbătă seara. Editorii trimiseseră în avans întrebările prin e-mail, dar Alice o avertizase că Rita avea tendința să nu se limiteze la scenariu şi să improvizeze.

Faye n-avea nicio emoție; când dădea interviuri, se considera o actriță. Sarcina ei era să vândă un vis şi povestea despre sine. Uneori mai inventa, dar de cele mai multe ori trebuia de-a dreptul să mintă. De-a lungul anilor şi după toată pregătirea pe care o primise, devenise pricepută în relațiile cu mass-media. Câteodată putea chiar să aprecieze un interviu. Aproape că îl considera o formă de terapie.

— La ce mai visezi acum, când ai realizat atât de multe?

Rita îşi înclină capul.

Faye aşteptă un moment, de parcă s-ar fi gândit cu adevărat, înainte să răspundă.

— Am pierdut deja cel mai important lucru din viața mea: copilul meu.

Vocea îi era fragilă, de parcă se putea frânge în orice moment. Faye făcu o pauză şi privi în studio pentru a se aduna. Pusese atâtea sentimente în răspunsul ăsta, încât trebui să-şi aducă aminte că Julienne era în viață şi în siguranță la Ravi. Cel puțin pentru moment.

— Ca să-ți răspund la întrebare, visez că o să fie mândră de mine. Tot ceea ce fac, fac cu gândul la Julienne şi încerc să

mă văd prin ochii ei. Pentru că ştiu că mă vede de undeva. Şi aşa cum am mai spus, vreau să fie mândră de mama ei.

Observă cum cuvintele ei o impresionează pe Rita, căreia i se umeziră ochii. Gazda îşi drese glasul şi se adună.

— Poți să-l ierți pe fostul tău soț pentru ceea ce a făcut?

Faye clipi, în timp ce derulă în minte ultimul moment din viața lui Jack.

— Nu. Nu pot. Şi probabil că nu o voi face niciodată. Cred în iertare, dar nu atunci când este vorba de cineva care şi-a ucis copilul.

— A murit şi el. Jack a fost găsit ars. Ce ai simțit când ai aflat?

Întrebarea nu era în scenariu, iar Faye se enervă pe Rita, deşi Alice o prevenise.

Trase adânc aer în piept în timp ce se gândea cum să abordeze întrebarea.

— Nu am simțit nimic. Dacă vrei să fiu sinceră, nu am simțit absolut nimic. Cred că orice mamă poate înțelege. Cel care ți-a rănit copilul nu merită niciodată lacrimi sau durere. Ne-a chinuit multă vreme şi pe mine, şi pe Julienne. Poate sună dur, dar moartea fostului meu soț nu m-a afectat.

— Ai vreo teorie despre cine l-a ucis?

— Jack avea mulți duşmani. Nesăbuința are de multe ori acest efect secundar.

Tăcu şi căută discret privirea lui Alice, primind din partea ei o aprobare din cap şi un mic zâmbet aproape imperceptibil.

— Să lăsăm asta, spuse Rita. Revenge, imperiul frumuseții pe care l-ai construit după divorțul de Jack...

— După ce m-a părăsit pentru o angajată cu câțiva ani mai tânără, o corectă Faye.

Rita aprobă din cap.

— Da, exact. O femeie care acum face parte din echipa ta la Revenge. Unde ai găsit puterea să faci asta?

— În toate femeile care au fost dezamăgite de bărbații care spun că ne iubesc. Istoria lumii este plină de cele ca noi. Femei care au fost înşelate, păcălite şi umilite. Nu aveam de gând să-l las să câştige. Ştiam că îi păsa doar de bani şi am vrut să-i arăt că pot să fiu mai bogată decât el. Era singura cale de a-i câştiga respectul. A devenit răzbunarea mea, de unde şi numele companiei.

— Care e următorul pas pentru Revenge?

— SUA.

— Aveți de gând să intrați pe piața americană?

Faye clătină din cap şi ridică în acelaşi timp degetul arătător pentru a-şi întări răspunsul.

— Nu, vom *domina* piața americană.

Rita îi zâmbi larg.

— Ați mai vorbit despre lansarea în SUA, de exemplu la Skavlan[5] acum ceva timp. Chiar se va întâmpla acum?

Faye se îndreptă de spate şi o privi pe prezentatoare ferm în ochi:

— Se va întâmpla.

— Ai încredere în tine.

— Da. Trebuie să am.

— Unii te-ar putea considera nebună.

Faye zâmbi.

— Cine?

Rita păru brusc nesigură. Râse şi ridică din umeri.

— Sincer, Rita, cred în mine şi compania mea. Suntem o firmă condusă de femei. Asta ne face să fim mai potrivite decât oricine altcineva pentru a înțelege ce vrea o femeie modernă. Indiferent dacă este vorba de Statele Unite sau

[5] Skavlan – talkshow de televiziune suedez.

orice altă țară. Cred că femeile din întreaga lume s-au săturat ca viețile lor să fie dictate de bărbați.

Rita aprobă din cap.

— Mult succes! Şi îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să vorbeşti cu mine.

Rămaseră aşezate până primiră semnalul să se ridice.

După o clipă de discuții politicoase, Faye părăsi studioul împreună cu Alice şi Teodora.

Parcase Porsche-ul cu geamul spart în fața sediului TV4.

— Ce faci acum? o întrebă Alice când ajunseră la maşină.

— Acum o să asigur viitorul firmei, răspunse ea.

Se urcă la volan după ce le făcu semn de rămas-bun lui Alice şi Teodorei, care dispărură fiecare cu câte un taxi. Ea se îndreptă în grabă spre partea de sud a oraşului.

Acceleră când ieşi din centru, ca să fie sigură că nu o urmărea nimeni. Phil Collins cânta la radio *Another Day in Paradise,* iar ea fredona. Se bucură de puterea motorului în timp ce aerul rece al nopții pătrundea în maşină. Micile bucurii ale vieții aveau brusc altă însemnătate. Dacă timpul îi expirase, trebuia măcar să se bucure de momentele frumoase care îi rămăseseră.

Stockholm, Revelionul 1995

Am ajuns în Suedia când mai erau doar câteva ore până 1995 devenea 1996. Corespondasem cu Zoran în cursul verii şi toamnei şi, în cele din urmă, hotărâsem să plec spre Suedia.

M-a întâmpinat pe peronul gării centrale din Stockholm când am coborât din trenul de Malmö. L-am văzut pe geam în timp ce îmi dădeam jos valiza şi mi s-a părut imediat că

era şi mai frumos în realitate. Era îmbrăcat într-un pulover polo alb şi palton închis la culoare. În picioare avea cizme groase.

Am coborât pe peron şi am fost surprinsă de cât de frig era.

A zâmbit larg când m-a văzut. Mă gândisem cum ne vom saluta, dar el şi-a deschis braţele, a făcut un pas înainte, m-a îmbrăţişat şi m-a ridicat în aer.

— Milenka, a şoptit el în părul meu.

Am râs şi i-am inspirat parfumul pe care nu-l cunoşteam. M-a cercetat cu atenţie când m-a lăsat jos.

— Eşti mai frumoasă decât în poză. Dar trebuie să-ţi cumpărăm o haină de iarnă.

— E mai frig decât am crezut.

Şi-a scos paltonul şi mi l-a pus pe umeri înainte să-mi ia valiza.

— A nins toată ziua, oraşul este complet alb. E frumos.

— Nu o să îngheţi tu acum?

S-a prins de gulerul puloverului.

— Îmi ţine gulerul de cald şi, oricum, nu avem mult de mers. Stăm la hotel.

În scrisorile lui îmi povestise că locuia în Växjö, un oraş mic. Dar n-aveam idee cât de departe de Stockholm era. Am fost puţin îngrijorată când a spus că vom sta la hotel. Speram că rezervase două camere, pentru că nu ne cunoşteam. Chiar dacă ne scriseserăm.

Era atât de înalt încât când am pornit spre ieşirea din gară, paltonul pe care mi-l pusese pe umeri atârna pe jos.

— Stai puţin! a zis el oprindu-se şi punând geanta jos. Întinde mâinile!

Am făcut cum a spus şi mi-a suflecat mânecile, astfel încât mâinile mi-au devenit vizibile.

În gara centrală era plin de oameni şi un brad mare de Crăciun cu luminiţe se înălţa spre tavanul înalt. Am

traversat clădirea şi am ieşit în stradă. Era ora 16:30 şi era întuneric beznă. Doar zăpada mai lumina puţin. Avea dreptate, era chiar frumos. Nu văzusem niciodată atât de multă zăpadă. Trotuarele, acoperişurile, totul era alb. Am luat-o spre stânga şi ne-am făcut drum prin zăpadă, iar mie mi s-au udat repede adidaşii.

— Probabil că va trebui să-mi cumpăr şi pantofi noi, am zis, iar el a râs.

— Ti-e frig?

— Puţin.

S-a oprit şi s-a aplecat.

— Sari!

Am râs, dar am clătinat din cap.

— Nu.

A zâmbit şi apoi a scos un zgomot greu de înţeles.

— Ce-a fost asta? am întrebat eu.

— Am nechezat, a răspuns el cu un zâmbet larg. Acum hopa sus!

Am înţeles că vorbea serios. Şi-a îndoit genunchii, iar eu m-am urcat ezitând în cârca lui. S-a îndreptat de spate, mi-a luat valiza şi a pornit mai departe prin zăpadă. Oamenii se holbau la noi, dar nu-mi păsa. Îl ţineam strâns şi-i inspiram parfumul.

Aşa cum zisese el, nu eram foarte departe de hotel. Când am intrat în hol, m-a lăsat jos şi s-a dus la recepţie, unde i-a vorbit în suedeză tinerei care era de serviciu. N-am înţeles niciun cuvânt şi m-am gândit că probabil nu voi reuşi niciodată să învăţ limba asta.

I-a dat o cheie şi am înţeles că vom sta în camere diferite, pentru că în drum spre hotel îmi spusese că el era de ieri la Stockholm. Nu ştiu din ce motiv m-am simţit şi liniştită, dar şi puţin dezamăgită. Oricum mi-am dat toată silinţa să nu arăt nimic. El era singura mea certitudine şi mă temeam că mă voi simţi singură şi abandonată în camera mea.

A luat-o înainte când am ajuns la etajul trei. S-a oprit în dreptul camerei 317, a descuiat şi mi-a ţinut uşa să intru.

— Cum ţi se pare?

Rămăsesem fără cuvinte. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva, de fapt nu mai stătusem niciodată într-un hotel. Totul strălucea şi arăta ca nou. N-am înţeles cum îşi permite ceva atât de luxos. În scrisorile pe care mi le trimisese, îmi spusese că e chelner într-un restaurant. Suedia era într-adevăr o ţară ciudată dacă personalul unui restaurant îşi permitea să trăiască regeşte. Nu puteam să-mi dau seama cum venea asta.

— Este absolut minunat! am exclamat eu.

M-am dus la fereastră şi m-am uitat la strada albă, pe unde îşi făceau loc maşinile. A venit şi el lângă mine. Mi-am scos paltonul şi i l-am dat. Apoi mi-am dat jos geaca pe care o avusesem cu mine de la Zagreb şi am pus-o pe pat. Părea ieftină pe cearşafurile de lux.

Am văzut că se uita la corpul meu, dar m-am prefăcut că nu observ.

— Tu unde stai? am întrebat eu.

Arătă spre perete.

— Acolo. Pe partea cealaltă.

— Ce facem în seara asta?

— Nu ştiu ce ai tu de gând să faci, dar eu am o întâlnire, răspunse el uitându-se la ceasul de la mână.

M-am holbat la el şi apoi am observat cum colţurile gurii lui formează un zâmbet, apoi izbucni în râs.

— Am rezervat o masă pentru noi la ora 19.

— Cât este ceasul acum?

— E 17:15. Ne vedem în hol la 18:30, să bem ceva înainte de masă.

A pus cheia pe birou şi m-a lăsat singură.

Am auzit uşa camerei alăturate deschizându-se şi închizându-se.

Apoi m-am aplecat şi am deschis geanta. Mi-am dat seama cum voi arăta judecând după puţinul pe care îl văzusem în legătură cu ceea ce purtau suedezele.

Telefonul de pe birou a sunat pe neaşteptate. Am tresărit şi m-am uitat la el. Cum trebuia să răspund? Nu ştiam niciun cuvânt în suedeză şi doar câteva cuvinte în engleză. Am întins mâna şi am ridicat uşor receptorul.

— *Hello*? am răspuns eu în engleză.

Era Zoran.

— Te întrebai cine e?

Am zâmbit în oglinda din faţa mea.

— Da.

— Am uitat să-ţi spun că Moş Crăciun a întârziat anul acesta. N-a găsit drumul spre Croaţia.

Nu am înţeles ce a vrut să spună.

— De aceea ţi-a lăsat un cadou în dulap.

Am aruncat o privire spre dulap.

— Stai puţin, am zis eu şi am pus cu grijă telefonul pe birou.

Am deschis uşile dulapului şi am văzut pe un umeraş o rochie neagră, strălucitoare. Nu mai văzusem niciodată ceva mai frumos şi nu îndrăzneam să mă gândesc la cât costase. Jos era o pereche de pantofi negri.

Am scos rochia de pe umeraş şi am pus-o pe lângă mine în oglindă. Părea că mi se potriveşte perfect. Am luat din nou telefonul.

— Ce zici? întrebă Zoran.

— E minunată. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Dar de unde ai ştiut măsura?

— Am întrebat-o pe mama ta. Ea m-a ajutat. Pantofii cu toc sunt mărimea 36, ar trebui să-ţi vină, chiar dacă s-ar putea să-ţi fie frig. Dar restaurantul este foarte aproape.

— Bănuiesc că mă cari din nou în spate, am replicat eu zâmbind. Ne vedem la 18:30.

Faye sună la uşa din faţă a duplexului. Se înfioră când simţi o rafală bruscă de vânt. Întâlnirea cu Johan Sjölander avea să-i hotărască viitorul. Dacă nu mergea bine, trebuia să se gândească la un alt plan. La o alternativă. Dar spera că Johan era la fel de încredere cum îşi amintea ea. Nu se mai văzuseră de mult.

Uşa se deschise şi el o privi surprins.

Părul blond era, dacă e posibil, chiar mai ciufulit decât îşi amintea ea. Prima dată când îl întâlnise, avusese sentimentul că în el zăcea ceva bun şi asta încă era valabil.

Faye se bucură să-i vadă silueta slăbănoagă.

— Bună! Pot să intru?

— Evident. Îmi pare rău. Abia am...

Faye intră şi îl îmbrăţişă.

— Îmi pare rău că am apărut aşa, dar trebuie să vorbim.

— Eşti oricând binevenită aici, ştii doar. Vrei să bei ceva?

— Ceai, dacă ai.

Johan o conduse într-o bucătărie mică.

Pe perete, în spatele unei canapele de modă veche, atârna o fotografie înrămată. Ochii lui Faye lăcrimară când se uită la chipul celei mai bune prietene. Îşi amintea foarte bine ultima perioadă. Cum Chris slăbise şi cum corpul ei puternic se împuţina fără ca medicii să poată face ceva.

Faye obişnuia să se consoleze cu faptul că prietena ei măcar fusese fericită cu Johan.

Johan se uită la Faye.

— Îi plăcea când găteam, mai ales spre sfârşit. Era ceva special, pentru că ea nu mai putea mânca nimic. De asta am vrut să o am aici, să-mi ţină companie când îmi fac caserolele cu mâncare pentru serviciu.

Lui Faye i se puse un nod în gât. Nu avea mecanisme de apărare împotriva durerii după pierderea lui Chris. Şi, în acelaşi timp, simţea un grăunte de vinovăţie în ceea ce-l privea pe Johan. Ar fi trebuit să-l viziteze mai des; probabil

că se simțea foarte singur. Dar poate tocmai de aceea nu putea face față; îi amintea prea mult de Chris.

El puse la fiert apa pentru ceai.

— Caserole cu mâncare. Deci presupun că lucrezi tot ca profesor? întrebă Faye aşezându-se pe canapeaua scârțâitoare din bucătărie.

Johan scoase două căni, puse plicuri cu ceai în ele şi le aşează pe blatul din bucătărie, aşteptând să fiarbă apa.

— Da. Aceeaşi şcoală. Nu cred că-mi voi schimba vreodată profesia sau locul de muncă.

Faye se uită îndelung la el. La omul ăsta care moştenise averea lui Chris, bineînțeles cu excepția companiei, dar care totuşi continua să trăiască o viață aparent simplă.

Turnă apă în căni şi le duse pe masă, după care se aşează pe un scaun vizavi de Faye.

— Eşti sigur?

— De ce? întrebă el cu gândurile în altă parte.

— Că vrei să fii profesor mereu?

El râse.

— Ai o ofertă de muncă pentru mine sau ce?

Faye înțelese că nici nu-şi putea imagina ce avea ea de gând să-i ofere.

— Da, chiar am, răspunse ea zâmbind.

Johan o studie de parcă se aştepta s-o vadă izbucnind în râs, dar Faye nici măcar nu clipi.

— Eşti serioasă? Ce să faci cu mine?

— Am încredere în tine şi asta e suficient. De fapt, asta-i toată fişa postului.

Johan suflă în ceai, dar nu spuse nimic.

— N-ai de gând să întrebi ce fel de job este?

El luă plicul de ceai cu lingurița şi stoarse câteva picături înainte de a-l pune pe farfurie.

— Ce fel de job este?

— Al meu. Vreau să fii director la Revenge.

Johan pufni în râs, dar Faye nu schiță niciun gest. Îl aşteptă să termine.

— Ai înnebunit complet? întrebă el în cele din urmă. Nu ştiu nimic despre gestionarea unei companii multinaționale. Şi mai ales despre produse de înfrumusețare. De ce mă vrei pentru jobul ăsta? Şi în plus, nu sunt de sex greşit? Nu e deviza Revenge că e făcută de femei pentru femei?

— Aşa cum am spus: pentru că am încredere în tine. În ciuda handicapului tău evident, că ai un penis.

Johan clătină din cap şi se frecă la ochii.

— Mă bucur că m-ai întrebat, Faye, chiar dacă eu tot cred că glumeşti. Mulțumesc, dar nu, mulțumesc. Cred că vă puteți descurca mult mai bine fără mine. Se pare că vă merge destul de bine. Ce o să faci dacă nu mai vrei să fii directoare?

— Am motive să mă distanțez de companie pentru o vreme.

— Ce motive?

Observă o sclipire de îngrijorare în ochii lui.

— Doar nu eşti bolnavă, nu?

Ridică rapid privirea spre portretul de pe peretele din spatele lui Faye.

— Nu, nu sunt bolnavă. Trebuie, din motive pe care nu pot să le dezvălui acum, să creez un zid între mine şi Revenge, dar să pot menține totuşi controlul asupra companiei. Pentru asta, trebuie să am acolo pe cineva în care am încredere. Şi, de când a murit Chris, doar tu ai rămas. Ea a avut încredere în tine. De asta am şi eu.

El deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar o închise la loc. Faye simți că începea să cedeze.

— Salariul este de 19 milioane pe an.

Johan făcu ochii mari.

— Inclusiv bonus.

El clătină din cap.

— Nu ştiu.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Faye auzi cât de rugătoare îi era vocea. Goală. Vulnerabilă.

Johan ezită.

— În cazul ăsta, nu aş face-o pentru bani, am mai mult decât îmi trebuie, mă descurc. Dar aş face-o pentru tine. Pentru că asta şi-ar fi dorit ea, zise el arătând cu capul spre poza lui Chris.

— Ştiu.

— Nu e vorba de hârtii multe şi alte chestii de genul ăsta? Să votez?

Faye clătină din cap.

— Deja eşti membru al consiliului, după cum ştii, chiar dacă nu ai fost deosebit de activ. Chris a fost cea care şi-a dorit asta când mi-a lăsat moştenire grupul Queen pentru a-l încorpora în Revenge. Deci deja faci parte din Revenge, chiar dacă niciodată... nu te-ai implicat în mod direct.

Johan clătină încet din cap.

— Ar însemna foarte mult pentru mine, continuă Faye. Sunt într-adevăr într-o situaţie disperată. Pot să pierd totul. Iar tu eşti, ca să fiu sinceră, o emblemă. În plus, nu o să fii vizibil. O să-ți dau instrucțiuni clare şi ai în jurul tău oameni care se ocupă de tot.

Au băut ceaiul.

Apoi Johan încuviință.

— Bine, sunt de acord. De dragul tău şi al lui Chris.

Faye îi zâmbi călduros.

— Mulțumesc. Ylva se ocupă de contract. Ți-l trimit cel mai târziu mâine cu un curier, ca să-l semnezi. Sunt multe de semnat, dar apoi o să ai controlul asupra unei firme cu o cifră de afaceri estimată la 15 miliarde de coroane anul ăsta. O să-ți poți umple caserolele cu caviar rusesc, dacă o să vrei.

Johan o privi trist.

— Chris era cea care iubea caviarul rusesc. Eu prefer Kalles.[6]

Faye îşi puse mâna peste a lui.

— De asta am atâta încredere să-ți dau pe mână munca mea de-o viață.

Johan se prezentă la sediul Revenge chiar în dimineața următoare. Şcoala la care lucra avea mari probleme financiare şi nu avusese nimic împotrivă să-l lase să plece imediat.

— Probabil că niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de nelalocul meu...

Johan îşi trecu uşor mâna peste biroul strălucitor al lui Faye.

— Dacă vrei, pot scrijeli câteva înjurături pe birou, ca să te simți mai acasă, replică ea.

— Cu siguranță ar fi de ajutor.

Johan râse nervos.

Ylva dădu buzna cu o grămadă de dosare în brațe.

— Acestea sunt rapoartele din ultimii ani, e bine dacă arunci o privire pe cifre cât mai repede posibil.

— Faye? Ajutor!

Johan păli şi părea că vrea să se ridice şi să fugă. Faye se aşează lângă el şi îl mângâie calmă pe mână.

— Nu eşti singur, bine? O ai pe Ylva aici în fiecare zi, eu te ajut cu ce pot şi tot restul echipei îți stă la dispoziție. În majoritatea cazurilor, totul se rezumă la bunul-simț. Nu e astrofizică. E vorba de bani care intră şi bani care ies. Ylva are grijă de majoritatea detaliilor, tu trebuie doar să fii la zi cu tot ca să poți lua decizii corecte.

---

[6] Caviar suedez.

— Decizii corecte cu privire la o corporație de miliarde de dolari, mormăi Johan. Ştii că de obicei am probleme să decid şi ce să mănânc la prânz?

Se uită la dosare de parcă erau şerpi gata să-l atace în orice moment.

— Uite! Nu trebuie să ştii toate cifrele. La începutul fiecărui dosar este un raport de sinteză. Aici îl avem pe cel de anul trecut.

Faye deschise dosarul de deasupra şi i-l puse în față. Îi explică metodic şi calm diferitele detalii. El aprobă din cap, iar ea observă că frica lui începea să dispară.

— Aici mai avem şi alte dosare.

Ylva intră cu un teanc la fel de mare de documente, iar lui Johan îi reveni expresia de panică pe chip.

Faye se ridică şi puse o mână pe umărul lui.

— Ştii ce? Ne ocupăm mai târziu de astea. Acum avem ceva mult mai important de rezolvat. Ceva care este vital pentru noul tău rol ca director.

— Ce? întrebă Johan îngrozit. Mai rău de-atât?

— Depinde de cât de ataşat eşti de sacoul tău de catifea.

Luă telefonul şi formă numărul stilistului ei, Niklas Berglind.

— Niklas, avem o misiune urgentă. Ne putem întâlni la NK[7] peste o oră? La raionul pentru bărbați.

Johan ridică mâinile în apărare.

— Faye... eu... nu. Chiar îmi place sacoul meu, mai degrabă stau aici cu dosarele. Eu...

— Sacoul a luat foc. Haide!

Johan bombăni când îl târî afară din birou. Faye ştia că undeva, în raiul ei, Chris râdea cu poftă.

---

[7] Nordiska Kompaniet – centre comerciale în Stockholm şi Göteborg.

Era deja 14:30 când Faye şi Alice se întâlniră să ia prânzul la Grand Hôtel. Era vineri şi localul era plin oameni bogaţi şi frumoşi. Lui Faye îi era foame şi comandă o friptură Rydberg, în timp ce Alice luă o tocană de peşte.

Alice se tot uita în jur, iar Faye nu se putu abţine să nu zâmbească observându-i îngrijorarea.

— Nu ne urmăreşte nimeni.

— Eşti sigură?

Faye confirmă din cap.

— Putem avea încredere în Secur.

Li se aduse vinul. Alice bău puţin şi păru îngrijorată.

— Nu putem să uităm de lumea din jur o clipă mică, mică? Să ne prefacem că suntem două prietene obişnuite, care au ieşit să sărbătorească o săptămână de lucru reuşită? întrebă Faye luând o înghiţitură din vin.

La o săptămână după ce începuse să-l pregătească pe Johan pentru noul job, Faye se întreba dacă oare nu exagerase sau dacă Secur nu greşise când ajunsese la concluzia că urmăritorii ei erau poliţişti. În orice caz, acum se părea că nu o mai urmărea nimeni. Iar Carl Novak şi personalul său, cei care încă o păzeau pe Faye şi apoi raportau activitatea suspectă din jurul ei, îi confirmaseră. Fusese linişte în ultima vreme.

Johan îşi asumase cu mare seriozitate rolul de director şi se dovedise într-adevăr că era cel mai potrivit pentru sarcina asta. Era calm, interesat şi prietenos şi devenise repede extrem de popular. În plus, i se potriveau incredibil de bine noile costume pe care i le aleseseră ea şi stilistul de la NK.

Faye era mândră de el, dar în acelaşi timp bănuia şi că e posibil să fi tras concluzii pripite şi să se fi grăbit inutil. Poliţia probabil că se hotărâse în sfârşit că nu era vinovată de uciderea lui Jack. Dar se întreba oare ce îi făcuse să redeschidă ancheta.

Cu toate acestea, tatăl ei era în continuare în libertate şi era plin de ură faţă de ea. Probabil că aştepta doar ocazia să dea lovitura. Era convinsă că, având în vedere situaţia, această soluţie era cea mai bună. Iar în jurul casei din Ravi unde se aflau mama şi fiica ei nivelul de securitate era maxim.

Alice se ridică să meargă la toaletă şi Faye rămase singură la masă. Privirea ei o întâlni pe cea a tânărului chelner. Era înalt şi brunet – o ducea cu gândul la un star de cinema italian.

De când descoperise că era urmărită, abia dacă avusese timp să se gândească la bărbaţi şi interpretă privirile lui pline de dorinţă ca un semn că totul era din nou cum trebuie.

Datorită lui Johan, Revenge era în siguranţă, orice s-ar fi întâmplat. Ea era, cel puţin pe hârtie, doar o angajată cu un salariu monstruos. Îşi putea permite să se distreze puţin. Nu se ştia când o să mai aibă ocazia.

Controlase deja din priviri degetele chelnerului şi observase că nu purta verighetă. Îi făcu un semn să vină la masă.

— Totul în regulă? întrebă el zâmbind şi orbind-o cu dinţii lui albi.

Îi zâmbi şi ea.

— Nu chiar.

El o privi, aşteptând continuarea.

— În seara asta o să am o petrecere la mine acasă. Dar nu am musafiri. De aceea, m-am gândit să te întreb dacă vrei să treci pe la mine.

O urmă de incertitudine se ivi pe chipul frumos.

— Petrecere?

— Mi-am cumpărat o casă nouă.

— Deci o petrecere de inaugurare?

— Da, putem spune şi aşa.

— Trebuie să aduc vreun cadou?

— Nu e necesar. Oricum, nu-mi plac prea mult vazele şi lucrurile de genul ăsta.

El zâmbi. Încrederea îi revenise. Faye îl dorea.

— Termin la ora 18.

— Scrie-ţi adresa şi numărul tău de telefon pe o foaie de hârtie şi trimit o maşină să te ia la ora 20. Cum te cheamă?

— Philippe.

— Pe mine mă cheamă...

— Ştiu cine eşti.

Făcu o plecăciune discretă şi se îndepărtă de la masă.

Alice se întoarse şi se aşeză pe scaun.

— Ce faci diseară? întrebă ea.

Faye îi zâmbi.

— Am planuri.

O clipă mai târziu, Philippe reveni la masa lor şi le întrebă dacă mai doreau ceva. În timp ce se apleca să ia paharele goale, scăpă o hârtie pe jos lângă Faye. Ea şi Alice mai comandară fiecare câte o băutură.

— Mi s-a părut sau a scăpat intenţionat hârtia aia?

Alice înşfăcă hârtia şi citi mesajul.

— Folkungagatan 82.

Se uită amuzată la Faye.

— Este exact ce ai nevoie după săptămâna asta, remarcă ea întinzându-i biletul.

— Exact aşa m-am gândit şi eu.

Li se aduse mâncarea, iar ele se relaxară. Alice nu mai părea la fel de îngrijorată.

Afară începuse să se adune o mulţime de oameni. Personalul hotelului şi câţiva paznici supravegheau intrarea, iar câţiva fotografi stăteau cu camerele pregătite.

— Oare ce se întâmplă? se întrebă Faye.

Alice ridică din umeri.

— Cred că e o vedetă pop care are concert diseară la Avicii Arena. Bănuiesc că stă aici. Nu mai țin minte despre cine e vorba.

Şi-au terminat vinul şi au decis să încheie seara. Faye luase un taxi spre birou dimineață şi acum urma să-l roage pe portar să-i cheme altul. Voia să meargă acasă şi să se pregătească pentru vizita lui Philippe.

Când ieşiră în hol, auzi o voce în spatele lor.

— Faye Adelheim.

Ea se întoarse şi văzu două persoane, un bărbat şi o femeie. Îi recunoscu: erau doi dintre polițiştii din pozele pe care le văzuse la Secur.

— Suntem de la poliție şi vrem să vii cu noi.

Cei doi polițişti o încadrară pe Faye şi o conduseră afară, în timp ce blițurile camerelor foto o izbiră brusc în față şi auzi voci mirate strigându-i numele.

— Vrei să fie un avocat de față?

— Nu am nevoie de avocat, răspunse Faye pe un ton mult mai încrezător decât era cazul.

Cei doi polițişti dominau încăperea cu prezența lor. Bărbatul stătea vizavi de ea la masa simplă. Femeia era rezemată de perete şi-şi dădu pe spate o şuviță de păr în timp ce o privea pe Faye cu un zâmbet discret.

— În regulă, atunci. Începem interogatoriul. De față sunt inspectorul criminalist Fred Larsson şi inspectorul criminalist Hanna Bergh.

Muşchii lui Larsson ieşeau în evidență pe sub cămaşă.

— Ce ştii despre uciderea fostului tău soț, Jack Adelheim?

Preluase controlul, dar după o analiză rapidă a limbajului corporal, Faye îşi dădu seama că, de fapt, Hanna Bergh conducea totul de acolo de unde stătea. Era un joc. Trebuia doar să înțeleagă despre ce joc era vorba.

Faye gesticulă.

— Nu mai mult decât restul lumii. După cum sigur ați auzit, eu şi Jack nu vorbeam foarte des. Ştiu foarte puține despre viața lui din perioada de dinainte să moară.

— Îl urai?

Fred Larsson se ridică brusc. Încerca să o intimideze cu statura lui masivă şi, într-un fel, funcționa. Creierul ei reptilian îi reaminti imediat cum stătea taică-su aplecat peste ea în momentul de groază de dinaintea durerii.

— Bineînțeles că l-am urât, răspunse ea, sperând să nu arate efectul intruziunii lui în sfera ei personală. Mi-a omorât copilul.

— Suficient de mult ca să vrei să-l vezi mort?

Vocea Hannei era mai blândă decât a lui Fred; polițista o privea cu atenție, stând în continuare sprijinită de perete, cu brațele încrucişate.

— Cred că Jack merită să ardă în iad. E răspunsul la întrebarea ta? Cel mai probabil, a depăşit limita într-un anumit context de afaceri.

— Pe ce te bazezi? se auzi din nou glasul Hannei, parcă mai viclean.

— Pe ceea ce ştiu despre Jack. Am stat cu el mulți ani. La bine şi la rău. Jack nu a înțeles niciodată când e cazul să se oprească. Şi pe cine nu e cazul să provoace.

Faye se aplecă spre Fred, care făcu ochii mari înainte să apuce să-şi controleze expresia.

— De ce puneți întrebări de genul ăsta? întrebă ea. Ați găsit ceva?

O clipă de linişte. Apoi Hanna făcut un pas spre ea, se aplecă şi îi şopti:

— Da, am găsit. Şi eşti arestată pentru crimă.

Partea a II-a

Chipul prietenos al lui Jenny Strömstedt şi cuvintele care-i ieşeau din gură erau în contrast puternic. Faye râsese de multe ori la clipul deja popular în care Jenny prăjea pufuleți cu caşcaval şi era pe cale să dea foc întregului studio de la Nyhetsmorgon. Acum nu mai râdea. Jenny şi Steffo relatau pas cu pas procesul ei.

Faye se răsuci în pat. Se făcuse o adâncitură în saltea, cu forma corpului ei. Era în arest de multă vreme, iar mica încăpere cenuşie din închisoarea Kronoberg îi era la fel familiară ca apartamentul enorm de pe Östermalm unde locuise până de curând.

— Este un proces care a ținut Suedia cu sufletul la gură în ultima vreme.

— Nu doar Suedia, interveni Steffo. A fost de un interes imens şi pentru mass-media internațională.

— Aşa este, acest proces a generat titluri atât în ziarele suedeze, cât şi în cele internaționale. Faye Adelheim, fondatoarea imperiului multinațional al frumuseții Revenge, este judecată pentru uciderea fostului ei soț, Jack Adelheim.

Jenny rostea cuvintele cu grijă. Serioasă. Faye îşi îndepărtă privirea de la micul televizor de pe etajeră. Îi era greu să accepte că vorbeau despre ea, că era vorba de viața ei.

Mass-media trimisese la tribunal armate de jurnalişti care relatau veseli fiecare detaliu. Fusese furtuna perfectă: enigmatica miliardară a cărei fiică fusese ucisă a creat din durere imperiul Revenge şi a răzbunat moartea fetei prin uciderea vinovatului care, pe deasupra, era şi fostul ei soț. Sala de judecată aflată în spatele geamurilor din camera 37 de la etajul doi al judecătoriei din Scheelegatan fusese ticsită în fiecare zi.

— Cu toate acestea, sprijinul pentru Faye Adelheim este încă solid, continuă Jenny.

Faye se întoarse din nou către televizor. Jenny ridicase un tricou alb cu textul *Free Faye*.

— Acest tricou a apărut cu câteva zile în urmă, iar hashtagurile *freefaye* şi *killemallfaye* sunt acum foarte populare pe reţelele sociale.

Lăsă tricoul în jos şi se întoarse către un bărbat care stătea vizavi de ea.

— Dar chiar dacă mulţi o susţin, este greu să ignorăm dovezile. Ce părere ai, Leif GW Persson?

Camera se îndreptă către Leif GW, cel mai cunoscut criminolog din Suedia şi unul dintre autorii preferaţi ai lui Faye. Dură o clipă până să răspundă. Îşi ridică încet pe frunte ochelarii de citit, cu un gest caracteristic.

— Da...

Tărăgăna cuvintele. Jenny şi Steffo aşteptară răbdători, obişnuiţi cu pauzele lui lungi, pentru că era de multe ori invitat în emisiune.

— Da... nu prea e bine pentru Faye Adelheim. Procurorul a făcut o treabă bună, după părerea mea.

— Ai spune că este un aşa-zis caz circumstanţial, aşa cum a afirmat de multe ori avocatul apărării?

Jenny se aplecă în faţă.

Leif GW chicoti, astfel încât vesta lui verde se clătină.

— Da, probabil că aşa aş zice. Dar interesant este că indiciile sunt suficiente ca să constituie o dovadă bună. Colierul ei, pe care l-a găsit un culegător de ciuperci în locul unde au fost descoperite şi rămăşiţele lui Jack Adelheim este foarte incriminator în sine. În plus, a avut un motiv puternic să-şi dorească să-l ucidă pe fostul soţ. Iar alibiul ei este susţinut doar de un prieten apropiat. Aş spune că se pare că lucrurile nu sunt în favoarea ei.

— Dar avocatul ei a declarat că i s-a spart maşina, iar colierul a fost furat, şi ea chiar l-a purtat mult după dispariţia lui Jack Adelheim.

— Nu s-a dovedit că într-adevăr i s-a spart maşina, de fapt nu există nimic care să demonstreze asta, nimeni nu a văzut spargerea şi putea foarte bine să spargă şi ea geamul maşinii. Şi este ciudat şi faptul că nu a fost furat nimic altceva – în maşină era şi o poşetă scumpă, iar ea susține că singurul lucru furat a fost colierul. În plus, niciun martor nu a putut depune mărturie că Faye Adelheim a purtat bijuteria după moartea fostului ei soț. Şi, nu în ultimul rând, pe lanțul de argint şi pe medalion au fost găsite doar amprentele ei. Un detaliu picant în cazul ăsta este că medalionul conținea de fapt o fotografie a inculpatei şi a fiicei ei. Pare aproape ireal de neîndemânatic să pierzi aşa ceva la locul crimei, cum susține procurorul.

— Dar nu se poate spune despre Faye Adelheim că este stângace sau neîndemânatică, obiectă Steffo. Este cunoscută la nivel internațional pentru mintea ei ingenioasă în afaceri.

— Da, dar, vezi tu, creierul de afaceri e una, să gândeşti inteligent când ucizi pe cineva este cu totul altceva. Atunci intră în joc sentimentele şi îți întunecă judecata. Şi în acest caz, el îi ucisese fiica. Răzbunare şi ură. Şi cei mai buni greşesc în cazurile acestea. Există o mulțime de oameni cu un IQ ridicat care sunt după gratii.

— Mulțumim, Leif, pentru comentariile tale mereu înțelepte.

Jenny ridică privirea spre camera de filmat.

— Aşadar, astăzi se va pronunța verdictul în procesul lui Faye Adelheim, iar TV4 va transmite în direct începând de la ora 15. Şi acum, ne vom întâlni în curând cu Lis Evertsson, cu care vom discuta despre cum poți să faci cadouri frumoase din lucrurile pe care le găseşti în pădure.

Faye îşi întoarse privirea de la televizor. Era pustiită pe dinăuntru. Nu simțea nimic. Nici frică, nici furie. Acum voia doar să şie.

Stockholm, Revelionul 1995

N-o să-i uit niciodată privirea când am păşit în barul hotelului, unde mă aştepta cu o băutură în faţă. Parcă nu mă mai văzuse vreodată. Nu m-am simţit niciodată mai frumoasă. Rochia strălucea în lumina vagă, iar pantofii cu toc mă înălţaseră cu vreo şapte sau opt centimetri. Cu toate acestea, când s-a ridicat mi-am dat seama că era oricum cu cel puţin jumătate de cap mai înalt decât mine.

— Arăţi... incredibil, Milenka!

Mi-a tras scaunul, iar eu m-am aşezat, fără să mă arăt impresionată de complimentul lui.

— Mulţumesc, am răspuns şi am zâmbit.

Era elegant în costumul lui închis la culoare şi cu părul negru pieptănat pe spate.

— Ce vrei să bei?

— Ce bei şi tu, am răspuns eu arătând spre paharul lui aproape gol.

Zoran s-a dus la bar, iar în timp ce aştepta băuturile s-a întors şi m-a privit. Nu puteam să-i înţeleg privirea, pentru că transmitea atât dragoste, cât şi ceva sălbatic, neîmblânzit. Mă îngrijora, dar mă şi atrăgea într-un mod pe care nu-l mai cunoscusem niciodată.

Era ca un basm, un vis. Stockholmul era frumos, exotic şi întâlnisem un bărbat care, deşi încă era un străin, mă răsfăţa. Războiul, Zagrebul şi munca istovitoare de la Rosen erau departe acum. Erau pe acelaşi continent, dar puteam la fel de bine să fiu şi pe altă planetă.

Zoran s-a întors cu băuturile, am dat noroc şi l-am rugat să-mi povestească despre Växjö şi despre viaţa lui acolo.

— Lucrez într-un restaurant, a început el. Dar nu o să mai fac asta mult timp.

— Îți dai demisia?

El clătină din cap şi zâmbi.

— Nu, o să-l cumpăr.

— Restaurantul?

El aprobă din cap nerăbdător.

— Actualul proprietar e tot croat şi se mută la Göteborg. Mi-l dă ieftin. De fapt, îl administrez deja de un an, aşa că ştiu că are potențial.

Mă uitam la el cu ochii cât cepele. Suedia îmi părea cea mai ciudată țară. O țară în care un băiat sărac din Croația putea să devină proprietar de restaurant la mai puțin de trei ani de când ajunsese acolo.

— O să fie bine, a continuat el, apoi a ridicat iar paharul.

A sorbit din băutură, dar nu şi-a luat privirea de la mine. Ochii lui verzi mă cercetau cu atenție.

— Să fie cu noroc! O să am grijă de tine, Milenka.

— Ştiu, am răspuns încet, ridicând şi eu paharul.

Întotdeauna am avut tendința să fiu independentă, să câştig banii mei, să am propria viață, dar toate visurile mele au fost aruncate la gunoi chiar în barul acelui hotel. Nu mai puteam să fiu puternică, voiam să aibă el grijă de mine. Voiam să se uite la mine cu ochii ăia pofticioşi în fiecare zi, pentru tot restul vieții mele, şi îmi doream să fie soțul meu.

În caz că m-ar fi întrebat dacă voiam să ne căsătorim în momentul ăla, aş fi spus „da” fără nicio ezitare.

Am terminat băuturile şi Zoran le-a plătit. Mi-a pus paltonul lui peste umeri şi, pentru că încă era zăpadă, albă şi moale, m-a dus în spate până la taxiurile care aşteptau la gara centrală.

Am urcat într-o maşină, Zoran i-a dat şoferului adresa şi apoi am plecat. Mă uitam mirată la clădirile pe lângă care treceam. Gheața se întinsese peste apă şi peste tot erau oameni în haine de sărbătoare.

— Uite castelul, acolo stau regele şi regina, mi-a explicat Zoran.

Castelul era frumos luminat, dar nu semăna deloc cu castelele la care visam eu când eram mică.

Maşina a virat şi a intrat într-un parc mare. Dintr-o clădire impunătoare se auzea muzică pop electronică, iar afară era coadă. Zoran a deschis uşa maşinii şi m-a ajutat să ies. Aici zăpada se topise, aşa că am mers singură, dar la braţul lui.

— Acolo mergem? am întrebat eu arătând spre intrare.

— Nu, acolo e un club de noapte. Mergem la restaurantul de după colţ.

— Cum se numeşte?

— Operakällaren.

Am încercat să repet cuvintele fără să mă audă, dar a observat.

— O să înveţi fără probleme suedeza, m-a încurajat el.

Restaurantul era luminat îmbietor, iar la mese stăteau şi mâncau oameni îmbrăcaţi în haine de gală. Mi-a deschis uşa şi am intrat la căldură. Şeful de sală a bifat numele lui Zoran pe o listă şi ne-a condus la masa noastră. Eram din ce în ce mai emoţionată. Restul clienţilor păreau foarte plini de viaţă. Am încercat să mă comport ca ei, să le imit mişcările, poziţia şervetului din poală.

Zoran a comandat o sticlă de şampanie şi apoi şi-a mutat scaunul, ca să stăm unul lângă celălalt. M-am uitat în jur să văd dacă mai stătea cineva aşa, dar am observat că eram singurii.

Părea complet neinteresat de eventualele reacţii şi priviri, de parcă am fi fost singuri în local. A deschis meniul şi mi-a explicat ce conţineau diferitele feluri de mâncare. Am decis să comandăm muşchi de vită cu cartofi prăjiţi şi un sos numit *béarnaise*, despre care el susţinea că este cel mai bun pe care îl gustase vreodată.

— Îl aveți și voi la restaurantul din Växjö?

— Da, desigur. Dar cred că e mai bun aici. Sau, sincer să fiu, sunt convins că e mai bun aici. Mai avem mult de lucru ca să facem restaurantul profitabil, dar nu mi-e frică de muncă. O să reușim.

M-am înfiorat când mi-am dat seama că folosise pluralul. Însemna că eram împreună, că ne aparțineam unul celuilalt, că eram un tot.

M-a privit serios, apoi m-a luat de mână.

— Ești îngrijorată?

Am clătinat din cap.

— Nu. Am încredere în tine.

Și chiar aveam. Avea ceva invincibil. Era un om care nu putea fi învins, care își lua ce voia să aibă. Mă speria, dar în același timp mă și fascina.

— Vine mâncarea.

Sosul era într-adevăr delicios, la fel ca toată mâncarea. Nu mâncasem niciodată ceva mai bun. Zoran comandase o sticlă de vin roșu și, pe măsură ce beam și mâncam, începeam să simt cum mi se răspândește în tot corpul căldura alcoolului.

Am stat de vorbă toată seara, iar Zoran mi-a povestit despre Suedia, despre prima lui perioadă dificilă, despre cât de singur se simțise. Eu aveam mii de întrebări, la care el mi-a răspuns răbdător și zâmbitor.

M-a convins să comand și desert și am ales *crème brulée*.

Timpul a zburat; ceasul lui Zoran arăta ora 23.

— Mă gândeam să vedeam artificiile de lângă castel, a zis el.

Am clătinat din cap.

— Putem merge la hotel.

— Ești obosită după călătoria cu trenul? m-a întrebat încruntat.

— Da, dar nu vreau să dorm.

M-a privit mirat, iar eu i-am răspuns fără a clipi. A chemat un chelner şi a cerut nota de plată. Când a primit-o, a scos banii, a lăsat două bancnote roşii pe masă şi s-a ridicat.

Am fost surprinsă că nu mi-a oferit paltonul lui când am ieşit în frig. Mă întrebam dacă am greşit cu ceva, dacă era dezamăgit de mine. Dar imediat ce am cotit la stânga s-a oprit. Şi-a descheiat paltonul şi mi l-a pus pe umeri. Atunci am descoperit că avea ceva în mână – o sticlă de şampanie.

— Trebuie să avem cu ce să dăm noroc în 1996.

Mi-am băgat mâinile reci în buzunarele paltonului şi am descoperit ceva tare. Luase şi paharele. Am zâmbit.

Zoran a făcut semn unui taxi, mi-a deschis uşa şi apoi ne-am aşezat. Mi-a întins paharele, a desfăcut sticla şi a turnat. Din când în când, se auzeau petarde şi totul părea ireal.

Acum erau şi mai mulţi oameni pe străzi, grupuri care se îndreptau probabil către locuri de unde se vedeau artificiile ce aveau să lumineze curând cerul întunecat, pentru a întâmpina noul an.

Taxiul s-a oprit în faţa hotelului şi am intrat prin uşile de sticlă.

Am devenit brusc foarte serioşi când am coborât din lift la etajul nostru. Am încetat să mai vorbim unul cu celălalt. M-a luat de mână şi m-a condus spre camera lui, a descuiat şi m-a lăsat să intru. Era curat şi patul era făcut, iar în aer se simţea vag parfumul lui. Mi-am dat jos paltonul şi l-am ajutat să-şi scoată sacoul. Apoi eu am fost cea care l-a luat de mână, l-a condus spre pat şi i-a spus să se aşeze. Nu prea ştiu de unde mi-am venit curajul ăsta.

I-am desfăcut cravata, i-am descheiat cămaşa şi am scos-o de pe el. Apoi mi-am descheiat rochia neagră şi am lăsat-o să alunece în jos. S-a uitat la mine în timp ce mi-am scos sutienul şi chiloţii.

L-am împins în piept, astfel încât să cadă pe spate în pat, şi m-am urcat peste el. M-am mişcat încet şi am simţit că avea erecţie.

Cerul a explodat deasupra noastră. M-am întins după sticla de şampanie pe care o ţinea în mână, am luat-o şi am băut lacomă direct din ea. M-am lipit şi mai mult de el.

— Sunt a ta, i-am şoptit. Poţi să faci ce vrei cu mine.

Era o dimineaţă neobişnuit de rece, la ştirile de dimineaţă anunţaseră că nu mai fusese atât de frig în februarie de câţiva ani buni. Afară ningea peste mestecenii desfrunziţi, acum acoperiţi de zăpadă.

Faye se gândi că ar fi fost un peisaj frumos fără gardurile înalte cu sârmă ghimpată care înconjurau penitenciarul. Era încă întuneric când îşi puse pe ea hainele incolore şi fără formă ale închisorii. Ajunsese la penitenciarul Stenakull cu o seară înainte; transportul deţinuţilor întârziase din cauza căderilor masive de zăpadă.

Fusese condamnată pentru uciderea fostului ei soţ, Jack. Era catalogată ca fiind una dintre cele mai periculoase femei din Suedia şi, prin urmare, nu exista altă variantă.

Nici tribunalului, nici Curţii de Apel nu le-a păsat de femeile care stătuseră cu pancarte în faţa tribunalului, strigând tare pentru dreptate, pentru Faye. Fusese condamnată la închisoare pe viaţă. Judecătorul acceptase punctul de vedere al procuraturii şi acceptase şirul de dovezi circumstanţiale, inclusiv colierul descoperit lângă casa incendiată unde fusese găsit cadavrul lui Jack. Aşa cum prezisese Leif GW Persson.

Nu încăpea nicio îndoială că persoana care dorea să se răzbune o băgase la închisoare. Colierul dispăruse din maşina ei şi fusese lăsat la locul faptei după comiterea crimei. Faye era convinsă că era implicat cumva şi tatăl ei în toată povestea. Şi se temea că o aştepta ceva şi mai rău aici

la închisoare. Trebuia să fie vigilentă, permanent pregătită să se apere.

Intră în baia mică şi se stropi cu apă pe faţă. Cu o seară înainte, când fusese adusă aici, se mirase că deţinuţii aveau toaletă şi duş în celulă. După ce văzuse mult prea multe filme poliţiste şi seriale TV despre închisorile pentru femei, îşi imaginase o găleată ruginită într-un colţ al camerei şi un duş comun.

Se duse lângă uşa celulei care urma să fie deschisă în curând şi îşi îndreptă spatele. O durea. Patul îngust era format dintr-o bază din lemn şi o saltea subţire.

Pe masă se afla un set de tacâmuri din plastic. Bănui că trebuie să le aibă cu ea, aşa că le luă în mână pentru a fi pregătită.

Uşa se deschise şi ea se îndreptă spre sala de mese, unde deţinutele luau împreună micul-dejun. Erau 12 femei în secţia ei. La scurt timp după ce intră în sala de mese sterilă, apăru o tânără cu părul negru dat pe spate, îmbrăcată în trening, şi se duse lângă oalele din care se servea mâncarea. O salută din cap pe Faye. Chiar în spatele ei şchiopăta o femeie de vreo 60 de ani.

Femeia în vârstă se apropie de Faye şi se prezentă.

— Louise Axén.

— Numele meu este...

— Faye, toată lumea de aici ştie cine eşti. Am urmărit procesul. Şi cel de la tribunal şi cel de la Curtea de Apel. Bineînţeles că am vrut să fii achitată, dar unele dintre noi am sperat că vei ajunge aici în caz de condamnare.

Ea zâmbi, iar femeia în trening se întoarse către Faye.

— Alo, vedeto, ai de gând să ajuţi sau nu?

Faye se grăbi să facă ceea ce i se spusese. Observă că tânăra în trening şi Louise se ciondăneau de parcă erau mamă şi fiică. Realiză că era plăcut să le asculte în timp ce amesteca în oala mare cu orez cu lapte.

Mai veniră şi alte femei. Încă mahmure de somn, cu părul răvăşit, intrară şi se aşezară în jurul meselor. Unele o salutau, altele nu.

Faye le privea cu prudenţă, fără să se holbeze, de frică să nu le provoace. Observă că una dintre ele era gravidă. Discuţiile se refereau în general la vizitele copiilor şi rudelor. Ea nu va avea vizitatori o vreme – le spusese lui Kerstin, Alice şi Ylva că ar fi mai bine să nu vină prea curând.

Când îi treceau prin minte amintiri cu Julienne, cu părul ei blond fluturând în vânt în timp ce alerga la piscină sau respiraţia ei care şuiera când adormea, pe Faye o durea atât de tare, încât simţea în tot corpul. Spera că mama ei îi oferea nepoatei ei la Ravi toată dragostea şi sprijinul de care avea nevoie. Şi spera că sunt în siguranţă.

Femeia în vârstă, Louise, veni şi puse mâna pe umărul lui Faye.

— Vino la mine dacă ai nevoie de ceva. Sunt aici de ceva vreme.

Faye se abţinu să întrebe cât de mult însemna de fapt *ceva vreme*.

— Mulţumesc. Apreciez.

Se aşezară la o masă. Un gardian, sau paznic, cum îi spunea Louise, intră şi le dădu bună dimineaţa, iar femeile îi răspunseră în cor. După ce plecă, îşi reluară conversaţiile.

Louise turnă sirop pe orezul cu lapte.

— Mă pregătesc să devin sudor, multe dintre noi fac asta. Tu te-ai hotărât ce-o să faci?

În jurul lor, toată lumea sorbea din orezul cu lapte. Într-adevăr nu prea existau bune maniere pe aici.

— Da, o să mă duc la croitorie, răspunse Faye.

— Atunci o să faci haine pentru toţi deţinuţii din Suedia, o să dai lovitura.

Fata în trening, al cărei nume Faye nu-l aflase încă, se aplecă spre ea.

— Poți să faci tricourile puțin mai strâmte? De preferat cu decolteu.

Îşi strânse bustul voluminos.

— Gagicul meu a plătit 50 000 pentru țâțele astea.

Faye râse.

— Promit că o să mă gândesc. Cum te cheamă?

— Miryam.

Întinse mâna către Faye, care i-o strânse.

După micul-dejun, câteva femei îşi clătiră tacâmurile şi dispărură înapoi în camerele lor, altele mai zăboviră puțin în camera de zi.

Faye le ajută pe Louise şi pe Miryam să pună vasele la loc.

— *Fuck*, urăsc weekendurile când nu se întâmplă nimic! exclamă Miryam.

— Tu ce lucrezi? o întrebă Faye.

— Sudură.

— Îți place?

— Nu e Gröna Lund[8], dar e OK.

Două femei stăteau lângă cabina telefonică cu cartele în mâini, aşteptând să le vină rândul să sune. Paznicul care le salutase mai devreme era lângă uşă, cu mâinile pe centură. Avea cam 40 de ani şi postura lui dezvăluia că avea multă încredere în el şi era convins că arăta bine.

— Ăla e Arvid, explică Louise. Este...

— Arvid e un coi, o întrerupse Miryam.

Louise îi aruncă o privire tăioasă, iar Miryam ridică palmele în semn de apărare.

— De ce? întrebă Faye.

[8] Parc de distracții în Stockholm.

— Vorbim altă dată, răspunse Louise. Dar noi l-am poreclit Coiul. Conform unor surse de încredere, ne bazăm pe faptul că are doar un testicul.

Miryam se apucă să clătească ceştile de cafea şi să le pună în maşina de spălat vase.

— Auzi? Cât de bogată eşti tu, Faye? întrebă ea.

— Foarte.

Miryam se îndreptă de spate.

— Şi ce se întâmplă cu banii tăi acum?

Faye făcu un semn cu mâna.

— Sunt investiți în fonduri şi sper să crească.

— Poți să mă înveți şi pe mine cum să fac banii să crească?

Faye începu să frece oala de orez cu o perie pentru vase.

— Evident.

Miryam închise zgomotos uşa maşinii de spălat vase.

— Eşti aici pe viață. Să zicem că, practic, o să stai 20 de ani. Poate inventează ăştia o modalitate de a opri îmbătrânirea, ca să nu fii babă când ieşi de aici. Chiar nu contează dacă eşti bogată sau săracă, atâta timp cât eşti tânără şi frumoasă, nu?

Faye râse.

— Tu cât stai aici?

— Mai am şapte ani. O să am 30 de ani când ies, răspunse Miryam.

O femeie pe care Faye o observase în timp ce mâncau se aşează pe canapea. Nu ştia de ce, dar i se părea cunoscută. Văzuse cum se purtau celelalte femei cu ea, respectul din ochii lor. Nu venise să o salute pe Faye şi luase micul-dejun în tăcere. Nimeni nu i se adresase şi nici ea nu vorbise cu nimeni. Deținuta care se uita la televizor îi dădu imediat telecomanda. Femeia avea vreo 30 de ani, părul castaniu şi ochii mari şi negri.

— Cine este? o întrebă Faye în şoaptă pe Miryam.

— Ines.

În acel moment, Faye îşi dădu seama de ce i se părea cunoscută. În urmă cu doi ani, ziarele fuseseră pline de articole despre cum fusese destructurată o reţea criminală din Rinkeby, implicată în tot felul de infracţiuni, de la contrabandă cu droguri la fraudă. Ines Makhrabi fusese unul dintre lideri şi singura femeie condamnată. Pentru că fusese un caz atât de neobişnuit, presa îi publicase numele şi poza. Jurnaliştii fuseseră fascinaţi de tânăra cu ochii negri, frumoasă şi tăcută. De asemenea, se părea că avea un impact imens asupra celorlalte deţinute, fără să facă mare tam-tam. Poate le era frică de ea? Faye se hotărî să se poarte cu grijă în preajma lui Ines.

Îşi clăti tacâmurile la robinet.

— De ce avem tacâmurile în cameră? o întrebă ea pe Miryam.

— Tot dispăreau înainte, aşa că mereu lipseau tacâmuri când trebuia să mâncăm. Şi acum paznicii pot să le ţină evidenţa, ca să nu le transformăm în arme. Chiar dacă sunt de plastic, pot să devină foarte ascuţite.

— Se întâmplă aşa ceva?

Faye se străduі din răsputeri să nu pară îngrijorată. Sentimentul de a fi urmărită pe care îl trăise în săptămânile de dinainte să fie arestată reveni în forţă.

— Uneori. Dar nu-ţi face probleme. Am eu grijă de tine.

Maşina de cusut era ca un instrument străin în mâinile ei. Faye nu mai cususe din liceu, de la orele de lucru manual. Dar acum începea cu sarcini simple. Cusături drepte, în sus şi în jos, în sus şi în jos.

Lucrul ăsta monoton era neaşteptat de liniştitor. Spre deosebire de existenţa ei de până atunci, obişnuită cu o muncă în care n-avea două zile la fel, când trebuia să rezolve tot timpul probleme noi, când trebuia să găsească răspunsuri la întrebări neaşteptate. Îi plăcea. Dar nu avea voie să-i fie dor. Pentru că dacă lăsa dorul să-i intre în

suflet, s-ar fi făcut bucăți. În momentul acesta, trebuia doar să se lase legănată în monotonia liniei drepte pe pânza verde.

Maşina de cusut scoase un zgomot ciudat şi Faye înjură. Firul se încurcase, iar ea se uita disperată la ața înnodată. O voce din spatele ei o făcu să tresară.

— Ai nevoie de ajutor?

În spatele ei era Louise. Faye zâmbi cu recunoştință şi se dădu laoparte, iar Louise se aşează şi începu să descurce, repede şi firesc, ața.

— Am fost la cursuri. Pot face asta şi în somn. Tu trebuie doar să-ți aminteşti să fii atentă când bagi firul. Şi apoi să ai materialul întins în timp ce coşi.

Louise termină de cusut rândul şi se ridică.

— *Voilà*.

— Mulțumesc. Chiar n-am idee ce fac.

— O să înveți repede.

Louise o bătu pe umăr şi se îndreptă spre una dintre femeile care stăteau mai departe. Un radio era pornit cu volumul încet, iar Faye se trezi fredonând în timp ce luă o bucată nouă de material şi o puse cu grijă în maşina de cusut.

— Visuri de argint, visuri de aur...

Era o melodie veche; îşi aminti că mama ei i-o cânta adesea în copilărie.

— Aici nu există visuri de argint sau de aur. Numai visuri de bronz. Cele mai proaste, strigă Louise din dreptul uşii, înainte de a părăsi încăperea.

Faye zâmbi, dar o săgeată îi trecu prin inimă. Louise avea dreptate. Nu mai avea decât visuri de bronz.

Era jumătatea lui februarie. Zăpada era aşternută într-un strat gros peste zidurile închisorii când Faye şi Miryam ieşeau la plimbare în curte. În fiecare zi aveau dreptul la o oră în aer liber. Zilele treceau greu, dar Faye încerca să se

adapteze la viața monotonă de la Stenakull. Momentele în care îşi dădea seama că va sta aici ani buni fără să-şi poată vedea fiica erau atât de dificile, încât nu mai putea să respire normal minute întregi. Nu trebuia să se lase cuprinsă de dor, pentru că n-ar mai fi avut cum să supraviețuiască aici.

Deşi aparent Stenakull era o instituție liniştită, ea observă că existau intrigi adânc înrădăcinate şi conflicte grave între femeile de acolo.

Miryam îi povestise despre femeile care aveau o relație, despre cele care se despărțiseră şi care dintre ele se culcau cu paznicii.

Într-o noapte, o trezi vuietul unor motoare de maşini. Se dădu jos din pat, se duse la fereastră şi se aşeză pe birou ca să vadă afară, în întuneric. Pe parcursul săptămânii trecute se concentrase atât de tare să-şi găsească locul printre celelalte deținute, că aproape uitase de lumea de afară. Vuietul de motoare, care probabil venea de la o cursă de maşini de undeva, de dincolo de pădure, îi aduse aminte că viața mergea mai departe dincolo de gardurile înalte.

În acelaşi timp, încerca să excludă în mod deliberat lumea exterioară şi nu răspundea când o căuta cineva. Chiar astăzi primise o scrisoare de la Alice, care îi scria că ziare tot mai renumite, site-uri de ştiri şi canale TV din nord, mai multe țări europene şi chiar *New York Times* doreau să facă primul interviu exclusiv cu miliardara care se răzbunase pe soțul ei şi-l omorâse. Era interesată?

Faye ştia că nu avea de gând să-i răspundă. Mai ştia şi că trebuia să iasă de aici. Nu doar din cauza nevoii pur fizice de a se duce la Julienne şi de a-i fi mamă. La Stenakull era vulnerabilă, o țintă uşoară pentru tatăl ei, dacă reuşea cumva să ajungă la ea.

Încetini şi şopti:

— A scăpat cineva de aici? o întrebă ea pe Miryam, care îşi sufla în mâini şi apoi le freca una de alta.

— Nu în ultima vreme. Dar se poate.

— Cum?

Miryam îşi trecu mâna prin păr şi se uită la ea.

— Paznicii. Le iei cheile.

— Cum?

— Sugi penis sau lingi păsărică, scuză-mi limbajul.

Faye îi zâmbi. O văzu pe Ines plimbându-se în depărtare, singură ca întotdeauna.

Miryam continuă:

— Problema nu e să scapi, problema e să te ascunzi după aia. Sunt aici de patru ani, nu prea ştiu ce aş putea face afară. Şi să te ascunzi de poliție este mult mai greu decât crezi.

— Dar mi-ai spus în prima zi, acolo, în bucătărie, că tânjeşti să ieşi de aici...

Miryam râse.

— E uşor să vorbeşti. Adevărul e că te obişnuieşti. Mi-e groază să ies. Şi nu cred că sunt singura.

Se întoarseră şi-şi continuară plimbarea.

— Pot să te întreb de ce eşti aici?

Miryam tuşi, formând un nor alb care se risipi rapid în aer.

— La fel ca tine. Am ucis pe cineva.

Faye aşteptă, pentru că nu voia să o preseze. Au mers mai departe în tăcere. În cele din urmă, Miryam păru că se hotărăşte să-i povestească.

— Când aveam 18 ani, am cunoscut pe cineva. Era mai în vârstă şi foarte bogat. M-am îndrăgostit. Poate de el, poate de banii lui, de confort. Ştii, eu am crescut cu mama. Tata a murit când s-a născut sora mea mai mică. Mama s-a chinuit să aibă grijă de mine şi de cele două surori ale mele, dar nu i-a mers. În fiecare lună, pe data de 20 se terminau

banii şi nu mai aveam nimic de mâncare acasă. Eu moşteneam hainele surorii mai mari. Nu era chiar aşa de rău. Sora mea cea mică le moştenea apoi de la mine. Era mai rău. Zdrenţele alea trecuseră deja prin două generaţii.

Miryam râse.

— Dar apoi l-am cunoscut pe tipul ăsta, Olof, la o cârciumă. M-a tratat ca pe o prinţesă. Am fost în excursii. Italia, Dubai, Paris, Miami. Am ajuns să văd lucruri la care doar visam înainte. Şi era drăguţ şi cu mama şi surorile mele. Fusesem îngrijorată că nu ştiam ce va crede despre ele, noi eram din Hagsätra, el era din Djursholm.

Îşi trase nasul, iar Faye nu-şi dădu seama dacă avea vreo legătură cu frigul sau cu amintirile.

— Am fost la multe petreceri şi ne-am drogat mult. Ştii cum, în cercuri de genul ăsta, mai tragi o liniuţă din când în când. Face parte din ritual când eşti la o petrecere. Şi pentru că sunt bogaţi, nu se văd ca nişte dependenţi de droguri. Dar Olof... începuse... Hai să stăm puţin!

Se aşezară pe o bancă, sub un copac singuratic din curtea închisorii. Dură o clipă până când Miryam îşi continuă povestea.

— Mi-am dat seama că era dependent. Nu se putea gândi la nimic altceva. Şi am început şi eu să simt dorinţa de mai mult. Dimineaţa, direct când mă trezeam. Imediat după ce beam ceva. Totul începuse să fie legat de droguri. Şi atunci am înţeles că trebuia să scap de Olof.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Faye încet.

Miryam oftă şi înghiţi de câteva ori.

— Băgasem de seamă că era gelos, dar nu am înţeles atunci cât de grav era. Într-o seară, când eram acasă, i-am spus că vreau să terminăm, vreau să mă opresc, că o să murim dacă o ţinem tot aşa. Am observat că parcă îi ardeau ochii. A tăcut, apoi a plecat. M-am dus să mă culc, dar gândurile nu-mi dădeau pace şi nu puteam să dorm. Până

la urmă am reuşit. Şi am avut coşmaruri oribile. Când m-am trezit, era pe mine şi mă ţinea de gât. Mă sugruma şi avea ochii complet sălbatici.

Miryam se uită în gol la perete. Faye nu ştia ce să spună.

Ines trecu pe lângă ele cu paşi vioi şi mâinile strânse în pumni.

— Înainte să mă culc, băusem vin în pat. Sticla rămăsese pe noptieră, dar nu ajungeam la ea. În schimb, am pus mâna pe tirbuşon. Eram disperată, ştiam că din clipă în clipă o să-mi pierd cunoştinţa. L-am înjunghiat cu tirbuşonul în gât.

Miryam tuşi.

— El a murit, eu am ajuns aici.

Faye aprobă din cap.

Cu mulţi ani în urmă, stătuse şi ea cu un ciob de sticlă în mână. Un ciob de sticlă verde, ascuţit. Îl ascunsese sub o bucată de parchet ruptă, lângă patul din dormitorul ei din casa din Fjällbacka.

Îşi imagina cum să-l folosească împotriva fratelui său mai mare, Sebastian, care intra noaptea la ea în cameră. Care o viola. Probabil ciobul încă era acolo, nefolosit.

Faye cumpărase casa şi acum era nelocuită. Nu reuşise niciodată să o vândă, poate pentru că voia să păstreze amintirile. Să aibă control asupra lor. De câte ori nu-şi imaginase cum înfige ciobul lung şi ascuţit de sticlă în gâtul fratelui ei mai mare în acele nopţi lungi şi terifiante?

— Ai avut motivele tale, zise ea scurt. Altfel, ai fi fost moartă.

— Toţi avem motivele noastre, răspunse Miryam. La naiba, mi-e frig, eu intru.

— Eu mai stau puţin, îmi place aerul curat.

— A naibii sportivă!

Miryam se grăbi spre intrare tremurând, cu braţele în jurul corpului.

Cu coada ochiului, Faye observă cum Ines, cu paşii ei iuţi, se îndrepta spre ea. O luă din loc, dar încet, pentru ca Ines să o ajungă din urmă, apoi se grăbi, ca să poată ţine pasul cu ea.

— Faye Adelheim. Sunt nouă aici.

— Ştiu cine eşti, răspunse Ines fără să se uite la ea.

— E bine la aer curat.

— Îmi place să mă plimb singură.

Vocea era ascuţită. Cristalină, aşa cum ar fi spus Kerstin.

— Îmi pare rău, nu am vrut să...

Ines mări pasul, lăsând-o în urmă. Femeia avea o strălucire care-i trezise curiozitatea lui Faye. Se uită la ceasul de pe perete: mai era o jumătate de oră până la prânz. Se îndreptă spre intrare şi fu încântată când i se încălziră obrajii înăuntru.

Biblioteca se afla pe coridorul din dreapta curţii interioare a închisorii. Fusese deja acolo o dată şi împrumutase nişte cărţi, aşa că Bibbi, care avea grijă de bibliotecă, o salută din cap atunci când Faye intră.

— Arhiva ziarului?

— Calculatorul din stânga.

Femeia scundă, blondă, arătă spre un computer mare, cu aspect învechit, aflat într-un colţ. Nu avea conexiune la internet, dar avea acces la ziare.

După ce căută o clipă, Faye găsi ce căuta: articole despre Ines. Începu să citească. Ceva îi spunea că trebuie să afle cât mai multe înainte de a se apropia din nou de ea.

Faye era încă atentă, chiar dacă atunci când socializa cu celelalte deţinute se prefăcea deschisă, poate chiar naivă. Trăia constant cu teama că tatăl ei va ajunge la ea în Stenakull. Teama o ţinea trează noaptea. Era sigură că el spărsese geamul Porsche-ului, luase colierul şi îl pusese lângă casa unde fusese găsit Jack. Sigur asta era prima parte a planul lui. Să o bage în închisoare pentru a avea

control asupra ei, să ştie unde e. Următorul pas era să o ucidă aici, probabil printr-o altă deţinută.

Munca la croitorie era monotonă, dar măcar făcea ca timpul să treacă mai repede. După muncă, Faye obişnuia să meargă la sală. Detesta să se antreneze, dar îşi dăduse seama că era necesar pentru a-şi menţine corpul puternic. Nu-şi permitea să iasă din formă acum.

După câteva săptămâni, începu chiar să observe efectele. Durerea de spate de după nopţile dormite în patul tare dispăruse. Se simţea mai alertă, gândurile îi erau mai clare şi putea ridica greutăţi din ce în ce mai mari.

Împreună cu Miryam, care îi devenise o companie constantă, Faye se antrena la sală într-o sâmbătă după-amiază. Deţinutele din alte secţii stăteau pe jos. La distanţă de ele, Ines era aşezată pe un covor gros, părând foarte concentrată. Femeia încă era o enigmă pentru Faye. Dar înţelesese că nu se întâmpla nimic în secţia lor fără ştirea lui Ines.

Ea domnea acolo, ea era regina. Şi îşi exercita puterea într-un mod discret, care o impresiona pe Faye.

Câteva dintre deţinutele dintr-o altă secţie jucau volei, iar când mingea veni zburând spre Faye, ea o prinse.

— Ce faci, pizdo?

O femeie de vreo 30 de ani, cu dinţi galbeni şi privire ciudată, se holbă la Faye. În clipa următoare, încercă să-i smucească mingea din mână. Faye nu-i dădu drumul, iar toată lumea îşi îndreptă atenţia spre ele. Primul impuls fusese să dea mingea înapoi, dar îşi dăduse seama că trebuie să demonstreze că putea să se apere singură, altfel va deveni o cârpă în faţa lor.

— Cum mi-ai zis? întrebă ea cu o voce care spera că pare încrezătoare.

— Pizdă. Pizdă bogată, asta eşti.

Faye zâmbi.

În clipa următoare se trase, astfel încât cealaltă femeie dădu drumul mingii. Faye îi aruncă mingea cu toată puterea direct în față şi o nimeri în nas. Femeia se clătină şi-şi pierdu echilibrul; îşi duse mâinile la nas, iar sângele i se scurse printre degete. Paznicul veni în fugă şi o apucă pe Faye de braț, în timp ce chemă întăriri.

— De ce ai făcut asta? urlă el.

— Ce, a vrut mingea înapoi, răspunse Faye zâmbind fără să-şi ia privirea de la femeie.

Ştia că Ines urmăreşte scena.

— Deci vă rog să-mi spuneți dacă mai e cineva care vrea să se joace cu mingea cu pizda bogată, continuă ea cu voce tare.

Încă un paznic veni în grabă şi îngenunche lângă femeia rănită.

— La naiba, ce sângerezi, Regina!

Cea al cărei nume era Regina îi dădu peste mână şi se ridică, înjurând în timp ce aluneca în propriul sânge. Nu se uită la nimeni când ieşi din sala de sport.

Împreună cu Ines şi Miryam, Faye fu escortată înapoi către secția sa. Nu-şi vorbiră una alteia, dar simți că Ines o privea cu alți ochi.

Växjö, 1996

În iulie, eram însărcinată în şase luni, iar eu şi Zoran ne petreceam aproape tot timpul la restaurantul Napoli, care acum era al lui. Voiam să obținem profit. Eram fericită, chiar dacă zilele erau lungi şi obositoare. Eram îndrăgostiți lulea şi ne căsătoriserăm în martie la primărie. Din păcate, niciuna dintre rudele noastre nu avusese posibilitatea să

participe. Dar Zoran îmi promisese că o s-o mai facem cândva încă o dată, mai mare şi mai luxoasă, într-o biserică, şi o să-i invităm pe toţi cunoscuţii. Mă mulţumisem cu asta, nu acordasem prea multă importanţă acestui lucru. Acum mă concentram să facem restaurantul profitabil, ca să ne poată asigura existenţa şi nouă, şi micii familii pe care o cream.

Am învăţat suedeză surprinzător de repede. Mormăiturile acelea, care la început mi se păreau nişte sunete animalice, începuseră să fie de înţeles. Nu aveam alternativă. Eu şi Zoran serveam, aveam grijă de casa de marcat, făceam curăţenie şi aveam un bucătar italian pe care-l chema Giuseppe. La cină veneau din ce în ce mai multe persoane, fluxul de numerar creştea şi în curând am putut să angajăm o chelneriţă pe nume Stina – un talent local blond, cu un zâmbet frumos.

Zoran a intrat în micul spaţiu amenajat ca birou de lângă bucătărie într-o vineri seară târziu, când eu stăteam şi număram banii din casă. Ultimii oaspeţii plecaseră, era trecut de miezul nopţii. S-a aşezat, şi-a aprins o ţigară şi m-a privit drăgăstos.

— Cât e?

Am pus jos ultima bancnotă şi am notat rezultatul.

— 14 500 de coroane.

El râse.

— Un nou record.

Am împrăştiat cu mâna fumul de ţigară şi m-am ridicat ca să-mi îndrept spatele.

— Da.

El şi-a desfăcut nasturii de sus ai cămăşii.

— Ce face fiul meu?

Mi-a pus mâna pe burtă.

— De unde ştii că e băiat?

— Bărbaţii fac bărbaţi, a răspuns el rânjind.

S-a ridicat, m-a îmbrățișat şi m-a sărutat cu tandrețe pe obraz.

— Mergem acasă? am întrebat eu.

Locuiam într-un apartament mic în Araby, aşa că nu era chiar atât de mult de mers pe jos, dar luasem maşina, pentru că Zoran nu voia să se plimbe cu banii la el noaptea târziu. Eram recunoscătoare pentru asta. După ce lucrasem o seară întreagă, mă dureau îngrozitor picioarele şi spatele.

— Nu putem să mai aşteptăm puțin?

— De ce?

— Am să-ți spun câteva lucruri.

S-a întors şi s-a dus în restaurant. Nu am protestat, deşi nu-mi doream decât să ajung acasă. M-am aşezat la loc pe scaun, uitându-mă la fotografia înrămată a lui Zivko pe care o aveam pe birou.

Războiul se terminase, dar Zivko rămăsese în Croația, ca s-o ajute pe mama. Tata murise recent. Fusese invalid, îşi pierduse ambele picioare în bombardamentul din luna mai. Apoi stătuse acasă în fața televizorului toată ziua şi, încet-încet, dispăruse. Când se întorsese acasă într-o zi, mama îl găsise mort în scaunul cu rotile. Probabil că făcuse un infarct. Nu m-am gândit niciodată la el, nu l-am plâns. Nu-şi ceruse niciodată iertare. Abia se uitase la mine în decembrie, când mi-am luat rămas-bun înainte să plec în Suedia. La autobuz mă condusese doar mama.

În restaurant, l-am auzit pe Zoran luându-şi la revedere de la Stina înainte să încuie uşa. S-a întors după o clipă.

Avea cu el o sticlă de vodcă, un Pepsi şi două pahare cu gheață. Le-a pus pe birou, a scos un desfăcător, a deschis sucul şi m-a servit. Apoi şi-a turnat nişte vodcă şi s-a aşezat.

— Localul de alături o să rămână liber, începu el arătând cu degetul mare. Am vorbit azi cu proprietarul.

Am sorbit din Pepsi şi am aşteptat, în timp ce chipul prietenos al proprietarului mi se arătă în faţa ochilor. Îl chema Lennart şi avea o cafenea.

— Contractul este al nostru pentru 40 000.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu ne putem permite. Şi cine o să lucreze acolo? Eu nasc peste trei luni. Ce o să facem cu localul ăla?

El a dat din mână, a luat o gură de vodcă şi şi-a aprins altă ţigară.

— Ne împrumută Ivan banii.

Ivan Vladici avea vreo 50 de ani şi stătea în Stockholm. Era croat, dar venise în Suedia la jumătatea anilor 1980 şi reuşise să-şi clădească o viaţă bună în noua ţară. În februarie, Zoran şi cu mine îl vizitaserăm la vila lui uriaşă cu teren pe plajă din Botkyrka. Zoran se plimbase pe acolo cu ochii strălucitori şi ceva care semăna a invidie.

— Ne-ar rezolva problemele financiare şi am putea avea salarii bune.

— Dar asta nu rezolvă problema – cine o să se ocupe de cafenea?

Zoran s-a aplecat peste masă.

— N-o să fie cafenea, o să fie club de noapte. La etaj. Am trecut azi pe-acolo şi m-am uitat la spaţiu. Are şi o pivniţă mare.

— Ce faci cu pivniţa?

— O să fac un club de noapte şi mai mare. Un etaj inferior. Unde să vină să petreacă toată lumea din Småland.

Eram obosită, voiam doar să merg acasă. În plus, aveam încredere în Zoran. Nu aveam, de fapt, de ales, pentru că nu ştiam pe nimeni altcineva aici.

Acum nu voiam decât să mă bag în pat şi să dorm. Dar încă nu puneam lucrurile cap la cap. Unul dintre noi trebuia să fie la Napoli permanent pentru a se asigura că

totul mergea bine. Zoran fusese cel care dorise asta. Şi atunci, cine putea să se ocupe de clubul de noapte?

— Nu pot avea grijă de un club de noapte, în niciun caz cu un copil după mine, am replicat eu.

— Nu ai tu grijă, iubito. Eu o să mă ocup.

— Păi, şi restaurantul? Stina e prea tânără şi nici nu ştim dacă mai rămâne după vară.

— El.

Zoran zâmbi şi arătă spre fotografia lui Zivko. Mă uitam când la chipul zâmbitor al lui Zoran, când la fotografia lui Zivko.

— Ce vrei să spui?

— Am vorbit cu el azi la telefon. Doar voiai să vină în Suedia şi acum are şi de lucru.

— Şi a fost de acord?

— Da, bineînțeles. Nu există nimic pentru el în Croația. Îl instruim şi apoi o să conducă el Napoli. Ai spus că e un tip deştept, aşa că poate face față, nu?

— Fireşte că poate face față. În plus, putem avea încredere în el. Nu ne-ar dezamăgi niciodată.

M-am ridicat şi am ocolit micul birou. Zoran şi-a deschis brațele, iar eu m-am aşezat în poala lui. Eram atât de mulțumită, atât de îndrăgostită de el! Mă iubea atât de mult, încât îl aducea pe fratele meu mai mic în Suedia ca să mă facă fericită.

— Mulțumesc. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Şi-a pus țigara în colțul gurii şi m-a mângâiat tandru peste burta rotundă.

— Nu vei duce niciodată lipsă de nimic, fiule.

L-am sărutat pe obraz.

— Ce părere ai dacă îi punem numele Luka? întrebă el.

Mi-a plăcut numele.

— Bineînțeles. Dar dacă este fată? Tot Luka o s-o cheme?

— Ştiu că este băiat. Dar dacă este fată, poți să hotărăşti tu cum o s-o cheme.

— Atunci vreau să o cheme Aleksandra, ca pe mama.

— Îmi place.

Zoran a luat paharul de votcă şi a dat uşor noroc cu burta mea.

— Noroc, Luka sau Aleksandra. Orice eşti, o să te iubesc foarte mult. Acum eu şi mama ta mergem acasă să dormim. Şi după aia o să deschidem un club de noapte.

A dat capul pe spate şi a scurs paharul.

Faye nu mai schimbase nicio vorbă cu Ines după scurta întâlnire din curtea închisorii. Ştia că avea o singură şansă să spună ce voia, iar după ce se întâmplase la sală se hotărâse să fie ofensivă. Din discuțiile cu Miryam îşi făcuse o imagine destul de clară asupra trecutului lui Ines şi studiase procesul împotriva ei în articolele de ziar din calculator.

Marțea era ziua lui Ines în sala de mese. Împreună cu o altă femeie – Katya, o prostituată estonă închisă pentru că adusese clandestin cantități mari de amfetamină în vagin – era responsabilă pentru micul-dejun, prânz şi cină. Dar Faye observă că de fapt Katya era cea care se ocupa de tot, în timp ce Ines stătea liniştită şi se odihnea pe o canapea, citind.

Marți dimineață, la trei zile după ce aruncase mingea în fața Reginei, Faye era pregătită. De îndată ce se deschise uşa celulei, îşi luă tacâmurile şi se grăbi pe coridor.

Katya era la chiuvetă şi pregătea micul-dejun. Ines era deja la locul ei cu o carte, iar Faye se aşează pe un scaun lângă ea. Ines nu ridică privirea şi nu dădu niciun semn că a observat-o.

— N-ar fi trebuit să stai aici. Puteai să fii liberă şi să nu fii niciodată condamnată, începu Faye.

Ines îşi ridică privirea din carte, o privi pe Faye, dar nu spuse nimic.

Faye se muşcă de buze ca să nu continue să vorbească; spera doar că-i stârnise interesul lui Ines. Se ridică, se îndreptă spre blatul de lângă chiuvetă, îşi umplu o cană cu cafea şi se întoarse.

Ines îşi reluase lectura.

Scaunele din jurul meselor începură să se ocupe. Unele dintre femei vorbeau între ele, altele se uitau în gol cu ochii adormiți.

Miryam, care de obicei se trezea devreme, se întoarse către Faye.

— Vin două fete noi pe secție, începu ea.

— De unde ştii?

— A aflat Katya de la Coiul. După cum ştii, îi merge limba şi în alte moduri.

Relațiile sexuale dintre deținute şi gardieni erau, evident, strict interzise, dar erau ceva obişnuit. Erau relații şi între femeile încarcerate. Faye observase de multe ori deținute cu mâinile băgate una în pantalonii celeilalte.

Potrivit lui Miryam, Coiul fusese aproape dat de gol anul acesta, după ce o lăsase însărcinată pe una dintre deținutele dintr-o altă secție.

Cazul fusese muşamalizat, iar Arvid îşi păstrase serviciul. Era de notorietate că el şi Katya se întâlneau pe furiş uneori.

Majoritatea femeilor aveau câte o persoană apropiată, dar, din câte auzise Faye, Ines era una dintre puținele din secție căreia îi plăcea să aibă grijă singură de propriile nevoi.

— Ce au făcut? Cele noi.

— Nu ştiu.

Era prima dată de când ajunsese la Stenakull când veneau în secție deținute noi. Nu ştia de ce, dar ideea îi

dădea emoții. Aveau să spargă bula protectoare de aici. Parcă uitase deja că exista o viață dincolo de sârma ghimpată, unde nu toate orele erau planificate cu meticulozitate, unde nu era supravegheat fiecare pas. Omul se putea obişnui cu orice.

Se uită în jur. Celelalte stăteau ca de obicei aplecate peste masă, mâncându-şi micul-dejun. Se gândi la Alice, care ar fi fost uimită de manierele lor de la masă. După anii petrecuți cu Jack, socializând cu elitele, lui Faye îi venea firesc să stea cu spatele drept, cu coatele în lateral, să manevreze tacâmurile elegant şi să bage mâncarea în gură cu mişcări uşoare şi rafinate. Chiar şi aici. Dar nu fusese întotdeauna aşa. În copilăria ei din Fjällbacka, pe vremea când încă o chema Matilda, nu i-ar fi păsat nimănui dacă mânca fără tacâmuri.

Era posibil să înveți să mănânci frumos.

Îi veni o idee, care putea să o facă ori populară pe secție, ori să o omoare.

Ines se ridică de la masă şi se îndreptă spre canapea. Una dintre femei îi întinse imediat telecomanda. Ines o luă, opri televizorul şi continuă să-şi citească cartea.

Faye avea nevoie de Ines. Dar dacă Ines nu voia să-i fie prietenă, Faye va trebui s-o dea jos de pe tron. Spera că nu va fi cazul, pentru că nu era sigură că putea reuşi, dar până la urmă avea să fie inevitabil.

Trecuse o săptămână de când Faye vorbise cu Ines la micul-dejun. Visele cu Julienne o bântuiau noaptea şi, de obicei, dura câteva ore până scăpa de sentimentul de tristețe. Trase în piept aerul rece când ieşi în curtea închisorii.

Erau mai puține femei ca de obicei afară. Zidurile curții fereau destul de bine zona, dar tot viscolea în jurul lor – venise o nouă furtună de zăpadă dinspre vest.

Faye şi Miryam se numărau printre puținele care încă insistau să-şi folosească ora în aer liber ca să iasă în curte. Îşi țineau mâinile băgate adânc în buzunarele jachetelor de penitenciar când, cocoşate de frig, îşi făceau runda obişnuită. Ines se apropie brusc de ele cu un sfert de oră înainte să se încheie timpul de plimbare.

— Trebuie să vorbim, îi spuse ea scurt lui Faye.

Miryam se îndepărtă fără niciun cuvânt, iar Faye porni din nou, obligând-o pe Ines să i se alăture.

Nu spuse nimic. Ines era cea care venise la ea. Nu putea să se facă preşul ei ca să-i intre pe sub piele.

Până la urmă, Ines nu se mai putu abține.

— Ai zis că n-ar trebui să fiu aici. Ce ai vrut să spui?

Faye îi studie chipul. Se vedea clar că nu-i convenea că trebuise să o abordeze.

— Că ați greşit. Am citit hotărârea judecătorească de condamnare şi despre fraudele voastre.

Ines păru surprinsă, dar avea o licărire interesată în ochi.

— Şi cum ar fi trebuit să facem?

Faye oftă uşurată. Reuşise să îi capteze interesul. Nu se uită la ea, dar ştia că o prinsese.

— Inteligență artificială.

— Serios?

Faye confirmă din cap.

— Ați fost prinşi pentru că ați folosit băieți şi fete. I-ați instruit ce să spună, ceea ce a făcut să fiți demascați uşor. Tu le-ai dat ordine. Iar oamenii au tendința să facă greşeli şi, de asemenea, să coste bani.

Se întoarseră din drum lângă sala de sport şi continuară să meargă.

— Care era diferența cu inteligența artificială?

— Din câte ştiu eu, nu a fost încă adusă în discuție în practica judiciară. Inteligența artificială e greu de controlat şi ar fi cu atât mai dificil pentru un procuror să demonstreze

că a încercat cineva s-o facă. În plus, ai fi evitat costurile. Ca să nu mai vorbim că ar fi lipsit martori care să depună mărturie împotriva ta şi să spună că tu eşti în spatele întregii afaceri.

Ines aprobă din cap.

— Continuă.

— Cât dura un apel?

— Poate vreun minut.

— În loc să dai *un* telefon în Suedia, inteligența artificială ar fi putut să dea cel puțin 300 pe minut, din toate colțurile lumii. De preferință, din țări cu care poliția din Suedia nu cooperează...

Faye se scutură: zăpada se aşternuse pe ele chiar dacă erau în mişcare.

— Chiar dacă te prindeau, poliția trebuia să demonstreze că tu ai dat instrucțiunile inteligenței artificiale. În apărarea ta, puteai să spui că a făcut aşa din proprie inițiativă sau că a fost manipulată de altcineva.

Pentru prima dată în cursul discuției, Faye îndrăzni să arunce o privire către Ines. Era incredibil de frumoasă. Dacă nu s-ar fi aflat într-o închisoare, nu ar fi crezut niciodată că această femeie tânără era, de fapt, o infractoare periculoasă şi fără scrupule. Faye realiză deodată că voia să afle mai multe despre ea, nu doar să o exploateze ca o piatră de temelie pentru a se ridica în ierarhia de aici, ci pentru că era cu adevărat interesată de ea ca persoană.

— Am o idee, spuse Faye.

Nu departe de ele, o văzu pe Regina privindu-le cum se plimbă încet prin curte cu umerii ridicați din cauza frigului şi cu mâinile în buzunare. Părea să aibă încă nasul puțin umflat. Lui Faye nu-i plăcea cum le priveşte, dar nu prea avea ce să facă. Cu toate acestea, intenționa să fie în gardă.

Ines se uită întrebătoare la Faye, aşa că ea continuă:

— Vreau să organizez cursuri pentru fete.

Sprâncenele întunecate ale lui Ines se ridicară.

— Ce cursuri?

— Bune maniere. M-am săturat să le văd mâncând ca porcii. Şi cred că le-ar aduce beneficii în ziua în care vor ieşi de aici.

— E posibil să înveți astfel de lucruri? Şi ce rezolvă dacă învață?

— Eu am învățat când aveam 25 de ani. Nu m-am născut cu bani. Dar am învățat regulile elitei şi le-am făcut jocul ca să le iau banii.

— Cum?

— Pentru că ei au încredere doar în ai lor. Nu într-o fată flămândă şi ambițioasă din Fjällbacka sau o fată tânără şi frumoasă din...

Se prefăcu că nu ştie de unde vine Ines.

— ...Husby, completă Ines.

Faye aprobă din cap.

— Şi în Husby aveți reguli. Le ai din copilărie. Dacă vrei să te înscrii într-un club, trebuie să-i înveți regulile, indiferent dacă acest club este elita suedeză sau Stenakull. Dacă femeile de aici vor învăța asta, vor avea un avantaj. Poți să crezi că e o prostie dacă vrei. Dar dacă te gândeşti, o să-ți dai seama despre ce vorbesc. Şi despre valoarea acestui lucru. Poate să devină... extrem de valoros.

Faye nu ştia ce o convinsese pe Ines, dar vorbise cu celelalte deținute din secție. Conducerea dăduse aprobarea, aşa că la o săptămână după ce Faye îi povestise despre planurile ei, era momentul pentru prima lecție a cursului de bune maniere. Toate deținutele din secție erau acolo, cu excepția lui Ines, care stătea pe canapea, cu o carte.

Trebuiau să înceapă cu postura la masă.

— Miryam, zise Faye. Ține-ți brațele mai aproape de corp, ca aripile unui pui.

— E greu cu țâțele astea, răspunse Miryam, împingându-şi în sus bustul voluminos.

Celelalte femei izbucniră în râs.

Faye clătină din cap. Se duse în spatele lui Miryam şi-şi apăsă palmele de coatele ei, împingându-le pe lângă corp.

— Aşa e mai bine. Şi ai grijă de spate. Trebuie să fie drept, nu gata pentru... procreare.

Miryam se aplecă şi mai mult şi râse din nou.

Faye o luă uşor de umeri.

— Şi acum, aşa, continuă ea. Pot să te învăț multe. Dar e un curs complet diferit.

Celelalte femei aplaudară.

Tânăra de lângă Miryam râse neaşteptat de zgomotos. Faye nu ştia multe despre ea, în afara faptului că o chema Marissa şi că ajunsese la Stenakull cu şase luni înainte de Faye. Avea vreo 25 de ani şi obişnuia să stea deoparte. Era foarte frumoasă şi era evident conştientă de asta. Faye fusese plăcut surprinsă că venise şi ea; poate că acum voia să înceapă să se comporte într-un mod potrivit cu frumusețea ei.

Faye continuă să treacă în revistă diferitele moduri de a ciocni paharele.

— Aşa dai noroc la masă. Uită-te la cel care e inițiator, acum sunt eu, apoi te uiți la cel pe care îl ai în stânga ta. Apoi te uiți la persoana din dreapta şi, în cele din urmă, din nou la mine, pentru că eu am fost inițiatorul. Apoi bei.

Cele zece femei care stăteau în jurul meselor chicotiră şi ridicară paharele mici, iar şi iar. Ines arunca ocazional de pe canapea câte o privire curioasă către ea şi observa fiecare nouă etapă a cursului. Uneori lui Faye i se părea că vede un zâmbet în colțul gurii ei. Presupuse că, de fapt, cursul o înveselea pe Ines, pentru că romanul pe care îl citea era somniferul *Zilele săptămânii 2* de Ulf Lundell.

— Acum să trecem la mâncare. Probabil cel mai important lucru este dimensiunea îmbucăturilor, continuă Faye. Nu puteți să arătați de parcă asta ar fi ultima bucată de mâncare de care o să aveți parte.

— Numai pentru că bogătaşii îşi permit să aştepte, replică una dintre fete, pe care o chema Sumeya. Eu am crescut cu şapte fraţi. Erau ca nişte câini, dacă nu mâncam suficient de repede, rădeau tot.

— Nu contează, răspunse Faye. Nu eşti în bucătăria ta de acasă acum. Imaginează-ți că eşti la cina Nobel.

— E şi regele aici?

Faye râse.

— Da, este aici. Şi Silvia, uite, stă acolo pe canapea, ca de obicei. Iar bărbatul de lângă tine este miliardar şi are un Rolex pe care vrei să i-l iei.

— Aşa deci, să fur. Asta e OK?

— El cum crezi că s-a îmbogățit? A furat de la altcineva. Dar ca să poți să i-l iei de la mână, vrei ca el să aibă ochii ațintiți pe sânii tăi, nu să se concentreze pe mâna ta dreaptă, care ține cuțitul de parcă ai vrea să-l înjunghii în splină.

Sumeya râse şi îşi mişcă mâna pe mânerul cuțitului.

Faye încuviință.

— Vezi? E mai bine. În curând eşti gata să mănânci împreună cu regele.

Faye îşi îndreptă spatele. Stătuse ghemuită deasupra maşinii de cusut toată dimineața şi abia observase ce se întâmpla în jurul ei. Dar ceva o făcuse să reacționeze. Altceva decât zumzetul maşinilor de cusut.

Faye se uită prin încăperea cu femei aplecate peste maşinile lor de cusut. Ascultă. Nu-i aşa că auzea un plâns? Se ridică, se strâmbă pentru că-i înțepeniseră genunchii şi se îndreptă spre toalete.

Când deschise uşa unei cabine neîncuiate, o zări pe Marissa, care stătea şi plângea deasupra capacului toaletei.

— Ce-i cu tine? întrebă Faye.

Marissa nu răspunse, dar Faye văzu că avea ochii umflaţi şi roşii de plâns. O trase uşor în sus şi o îmbrăţişă strâns.

— Gata. O să fie bine. Orice e, o să fie bine.

Îi mângâie părul moale, care mirosea frumos a şampon.

— Mi-e dor de ea, suspină Marissa.

— De cine?

— Sara.

Faye o mângâie pe spate.

Odată cu începerea cursului de bune maniere, reputaţia lui Faye se îmbunătăţise. După îndoiala iniţială, cu multe râsete şi batjocură, deţinutele începuseră încet-încet să-i asculte argumentele şi să înveţe să fie inteligente şi să se comporte adecvat într-o companie mai elevată. Ocaziile în care se întâlneau deveniseră o nouă sursă de energie şi, în acelaşi timp, o pauză atât de necesară de la plictiseala de pe secţie. Uşor-uşor, femeile se relaxau. Începuseră să-şi povestească secretele şi să-şi împărtăşească amintirile din copilărie. Şi la fel cum ele începuseră să se uite la Faye cu alţi ochi, şi ea începuse să le privească dintr-o altă perspectivă. Descoperea un model comun în trecutul lor. Aproape toate avuseseră soţi care le distruseseră viaţa sau cel puţin le supuseră unui abuz fizic sau psihologic de lungă durată. Şi nu de puţine ori asta le dusese la dependenţă.

Louise, prima care o tratase pe Faye cu bunăvoinţă în prima ei zi, povesti cum, când avea 14 ani, fusese abuzată sexual de iubitul mamei ei până când reuşise să fugă de acasă. Multe dintre femeile mai tinere fuseseră cărăuşi de droguri şi fuseseră prinse. Ori o făcuseră din dragoste, ori pentru bani. Ca să poată să aibă grijă de copii sau de fraţii mai mici.

— Sara este mama ta? întrebă Faye după o clipă.

Marissa clătină din cap în timp ce-şi sufla nasul într-o bucată de hârtie igienică pe care i-o dăduse Faye.

— Nu. Fiica mea. Are cinci ani.

— Unde este?

— Stă cu familia mea. Mi-e foarte teamă că o să mă uite.

Marissa suspină zgomotos.

— N-o să te uite. Nu-ți uiți niciodată mama.

— Sigur? întrebă ea fără vlagă.

— Sigur.

Faye o îmbrățişă şi mai strâns, până se opri din tremurat.

— Eşti gata să ieşim din nou? Gândeşte-te la cele 13 coroane pe care le iei pe oră. Ai lipsit o jumătate de oră, aşa că cineva ar trebui de fapt să-ți taie 6,50 din salariu.

Marissa râse şi Faye o mângâie pe braț.

— Să mergem.

Era frig când Faye şi Miryam ieşiră în curtea interioară. Soarele apusese deja.

— Ce ştii despre Marissa? întrebă Faye.

— De ce întrebi?

Faye nu voia să-i spună ce se întâmplase la toaletă. Nu pentru că nu avea încredere în ea, ci pentru că simțea că ar dezamăgi-o pe Marissa.

— Pentru că este una dintre puținele fete de aici pe care încă n-am reuşit să le înțeleg, să le cunosc.

Miryam aruncă o privire în spate, ca să se asigure că nu le putea auzi nimeni.

— Marissa este iubita lui Zoran Rakitici.

Faye se uită la ea mirată.

— Liderul organizațiilor criminale? Cel bănuit că ar fi în spatele uciderii unui alt infractor cunoscut?

— El. Periculos. Căsătorit cu alta, bineînțeles, dar sunt împreună de şapte ani, de când Marissa avea 18 ani. A pus

ochii pe ea când era chelneriță la unul dintre restaurantele lui.

— Cum a ajuns aici?

— Din ce am auzit, şi-a asumat vina pentru Dragan Marici, unul dintre cei mai apropiați oameni ai lui Zoran. Zoran era deja închis şi Marissa o născuse recent pe fiica lui. I-au prins cu 20 de grame de cocaină într-o maşină. Dragan o ascunsese în buzunarul gecii lui din portbagaj. Dar ea a declarat că erau drogurile ei, că el habar n-avea. Sigur la comanda directă a lui Zoran. Probabil că Dragan era mai valoros pentru el decât Marissa.

Faye clătină abătută din cap. Această exploatare constantă a femeilor care se aflau într-o poziție vulnerabilă!

După o clipă, se îndreptară spre intrare. Chiar şi Marissa era închisă aici din dragoste pentru un bărbat. Şi undeva, în libertate, mai era o fetiță căreia îi era dor de mama ei.

Växjö, 1998

În noiembrie, Luka împlinise doi ani şi, cu şase luni în urmă, venise pe lume şi Marko, al doilea fiu al nostru. Zoran deținea acum atât Napoli, cât şi Palatul, aşa cum numise el clubul de noapte. Ne mutaserăm într-o vilă aproape de centru, pentru că măcar acum erau perioade în care aveam destui bani.

Era 11:30 şi eram în bucătărie, imediat după ce terminaserăm de mâncat. Marko dormea în pătuț şi Luka era la grădiniță. Am auzit soneria, m-am ridicat şi am deschis. Era Zivko. L-am îmbrățişat şi l-am întrebat de ce venise.

Zivko stătea în fostul nostru apartament din Araby, dar, ca şi Zoran, era ocupat tot timpul. Îmi părea rău că nu reuşeam se ne întâlnim prea des. Mă simțeam destul de singură, în afara găştii lor. Întreaga mea lume se învârtea în jurul lui Luka şi al lui Marko. Şi îi iubeam mai presus decât orice altceva, dar voiam să mai fac şi altceva decât să schimb scutece şi să plimb căruciorul pe străzile pustii din Växjö. Zoran pleca perioade din ce în ce mai lungi, uneori putea să dispară şi câte trei-patru zile, şi când venea acasă îmi spunea că fusese nevoit să se ducă la Stockholm cu diferite probleme.

— Am trecut doar să o văd pe sora mea mai mare, a răspuns Zivko cu un zâmbet ironic.

— Intră, dar Marko doarme, aşa că trebuie să vorbeşti încet.

Zivko a încuviințat, şi-a scos pantofii pe hol şi a venit după mine în bucătărie, unde s-a aşezat la masă.

— Vrei cafea? Din păcate, nu mai am de mâncare.

A vrut cafea şi mi-a zis că nu conta că nu mai aveam mâncare. Am umplut filtrul de cafea şi l-am pornit înainte să mă aşez.

— Cum e la Napoli? am întrebat eu, încercând să-mi amintesc când fusesem acolo ultima oară.

Trebuie să fi fost cândva la începutul verii, când Marko era încă în pântecele mele. Of, Doamne, cât de repede trecea timpul!

— E OK, suntem pe linia de plutire.

— Şi Palatul?

Clubul de noapte devenise vestit în Växjö. Din păcate, nu întotdeauna era de bine. Adesea erau articole în *Smålandsposten* despre bătăi şi scandaluri. În plus, vecinii se plângeau de volumul ridicat al muzicii şi de bețivii de afară. Când l-am întrebat pe Zoran, a dat doar din mâini şi a zis că-l hărțuiau poliția şi jurnaliştii. Voia să spună că, de

fapt, erau geloşi şi că nu puteau suporta că unui străin îi merge bine.

— Palatul e Palatul, a răspuns Zivko, ridicând din umeri. Zoran chiar face tot ce poate, dar e posibil să nu fie suficient.

Am ridicat surprinsă din sprâncene. Nu era chiar ceea ce îmi spunea Zoran.

— Nu putem vorbi despre altceva? a întrebat Zivko observând reacția mea.

Poate îşi dăduse seama că Zoran nu voia să ştiu exact cum stătea treaba.

Dar eu i-am ignorat obiecția.

— Credeam că merge bine. Că e plin în fiecare miercuri, vineri şi sâmbătă?

— Da, e bine, este. Uită că am spus ceva.

S-a ridicat, a deschis dulapul unde aveam ceştile de cafea şi a turnat pentru amândoi.

— Cum poate să fie rău dacă este plin? Vreau să ştiu adevărul, este vorba despre familia mea.

Zivko a oftat, apoi a dat din mâini.

— Pentru că Zoran a luat împrumuturi mari de la Ivan, după cum ştii. N-a reuşit încă să le achite, aşa că acum tot profitul merge la plata dobânzilor.

A suflat în cafea ca să o răcească.

Mi-am dat seama că avea dreptate. Zoran fusese stresat şi obosit în ultimele luni. Uneori părea aproape speriat. Zâmbea din ce în ce mai puțin, iar când zâmbea, parcă nu mai era acelaşi zâmbet fără griji ca înainte.

Am inspirat adânc. Ivan era periculos. Zoran trebuia să plătească împrumuturile, altfel vom avea probleme. Nu mă îndoiam nicio secundă că putea să-i facă rău lui Zoran, iar gândul mă înfricoşa.

L-am auzit pe Marko începând să scâncească din dormitor şi m-am dus să-l iau. L-am ridicat din pătuț şi m-am întors în bucătărie.

Zivko a venit şi l-a pupat pe frunte, după care s-a îndreptat grăbit spre uşa de la intrare.

— Pleci deja?

— Trebuie să mă întorc la Napoli.

L-am urmat dezamăgită până la uşă şi l-am privit în timp ce se încălța.

— Te rog să nu-i zici lui Zoran că ți-am spus ceva.

— De ce?

— Doar te rog. Bineînțeles că o să rezolve tot. Nu vrea să-ți faci griji.

Două săptămâni mai târziu, eram acasă singură cu băieții, ca de obicei. Era joi seara, trecuse de ora 22, iar ei dormeau adânc. Ploua şi bătea vântul. Zoran îmi spusese de dimineață că pleacă la Stockholm şi că se întoarce vineri după-masă. Îmi ținusem promisiunea față de Zivko şi nu vorbisem despre problemele noastre financiare, chiar dacă a trebuit să-mi muşc limba de mai multe ori.

Eram obosită moartă, dar eram încă pe canapea în fața televizorului când am auzit soneria. Să fie Zivko? Pentru că, dacă Zoran se hotărâse să vină acasă mai devreme, era foarte ciudat că nu deschidea singur.

M-am ridicat şi m-am dus la uşă. Prin vizor am văzut doi bărbați musculoşi pe care nu i-am recunoscut. Am ezitat. Era aiurea să-i las să intre.

— Deschide uşa! a strigat unul dintre ei în croată.

M-am îngrijorat şi m-am gândit că poate i s-a întâmplat ceva lui Zoran. Am deschis.

— Cine sunteți? am întrebat eu.

Au intrat în hol şi au închis repede uşa în urma lor. Ambii erau îmbrăcați în haine lungi de piele.

— E aici? a întrebat cel mai scund dintre ei.

Mi-am pus mâinile în şolduri; nu voiam să le arăt cât de îngrijorată eram.

— Vreau să ştiu mai întâi cine eşti şi cum te cheamă.

Bărbatul s-a uitat la mine surprins.

— Eu sunt Dragan şi el e Mirko, a răspuns el arătând spre tovarăşul său. Îl căutăm pe soţul tău. Zoran e aici?

— De ce?

— Pentru că Ivan vrea să vorbească cu el.

Gândurile mi se învârteau rapid în cap. Am decis să spun adevărul.

— Nu ştiu unde este soţul meu, soţiile voastre ştiu exact unde sunteţi voi tot timpul? Zoran nu-mi spune unde se duce seara şi presupun că nici voi nu le spuneţi nevestelor voastre. Ştiu, de exemplu, că sunteţi aici acum?

— Când a fost ultima dată acasă? a întrebat Dragan, fără să remarce mica mea izbucnire.

— Azi-dimineaţă, am răspuns. A plecat cu maşina la 9. Aţi încercat să-l sunaţi pe telefonul mobil?

— Da, dar nu răspunde.

Dragan a arătat spre telefonul fix aflat pe o comodă.

— Sună-l acum.

Am ezitat.

— Doar ai spus că nu răspunde, am replicat eu.

— Nu răspunde când sunăm noi, dar poate răspunde dacă sună domnişorica.

S-a apropiat de telefon, a ridicat receptorul şi mi l-a întins. Pantofii lui lăsau urme pe parchet.

Voiam doar să scap de ei. Chiar dacă nu mă ameninţaseră pe faţă, nu era de glumă cu ei. Nu voiam să fie în aceeaşi casă în care dormeau băieţii mei.

Am luat telefonul de la Dragan şi am format numărul. Zoran a răspuns după trei semnale.

— Da?

Părea uşor nervos.

Dragan mi-a luat telefonul înainte să pot spune ceva.

— Bună seara, Zoran! îl salută el în croată. Te-am căutat. Soția ta nu ştie pe unde eşti, aşa că s-a îngrijorat.

N-am auzit ce a răspuns Zoran, dar Dragan a dat din cap de mai multe ori înainte să continue.

— Bine. Aşa e cel mai bine, altfel vom fi forțați să rămânem aici şi să ne uităm prin casă. Preferăm să nu-ți trezim copiii, pe Luka şi pe Marko. Soția ta este foarte frumoasă, dar pare obosită.

Am înghețat când a pronunțat numele băieților. Felul în care le-a rostit m-a speriat. Nu era nicio îndoială că asta era o amenințare.

Mi-a întins telefonul, dar Zoran închisese deja.

Dragan şi Mirko m-au salutat înainte să deschidă uşa.

— Cât îi datorează lui Ivan? am întrebat eu.

Dragan s-a uitat la mine, surprins de întrebarea mea.

A deschis gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar apoi a clătinat din cap şi a coborât privirea.

Mirko s-a uitat la mine.

— Poți să-l întrebi pe soțul tău, răspunse el.

— Acum vă întreb pe voi. După cum observi, voi sunteți aici, nu el.

Pe chipul lui Mirko s-a zărit un strop de milă.

— Îl poți întreba pe el, a repetat el, după care au ieşit amândoi în ploaie.

Am rămas la fereastră şi i-am privit în timp ce se îndreptau spre poartă.

După ce au dispărut pe stradă, m-am dus la telefon şi a încercat să-l sun pe Zoran din nou. Dar n-a mai răspuns.

Vinerea nu erau încuiate atât de devreme. *E timpul să ne relaxăm, aşa, ca de vineri seară*, obişnuia Louise să spună. Faye stătea lângă Ines pe canapeaua din fața televizorului, unde în curând avea să înceapă emisiunea *Masked Singer*.

Ines schimbase canalul, ca să nu piardă ceva. Femeilor le plăcea emisiunea, vorbeau despre ea toată săptămâna. Multe dintre ele aveau copii şi ştiau că şi ei stăteau acasă şi urmăreau programul în acelaşi timp. Fiica lui Louise, Paula, avea gemeni care se uitau la emisiune cu sfinţenie. Era de fapt trist, dar era şi ceva frumos în încercarea lor de a crea o legătură cu familiile lor în ciuda gardului şi distanţei care îi separa.

Ei îi era totuşi dificil să-şi scoată din cap ştirea principală difuzată cu puţin înainte. Încă o crimă. Încă o persoană din reţeaua lui Zoran Rakitici, cu care se părea că Marissa avea o relaţie. Zoran era la Hall. Închisoarea de unde evadase tatăl ei. Poliţia aprecia că ultimele crime păreau să aibă legătură între ele, dar nu dorea încă să dea alte detalii.

Gândurile îi fugeau în toate direcţiile, formând tipare pe care încă nu le înţelegea. Stomacul i se agită neliniştit, braţele începură să o furnice.

— Ar trebui să mai faci şi alte cursuri, zise Ines, iar Faye tresări.

Pentru o clipă uitase de frumoasa femeie de lângă ea.

— Ce vrei să spui?

— E bine să le înveţi pe fete să folosească furculiţa şi cuţitul şi cu siguranţă este important în unele contexte, dar n-o să le ajute foarte mult când vor ieşi de aici.

— Şi atunci ce le-ar ajuta?

— Învaţă-le să facă bani.

Faye întâlni privirea inteligentă a lui Ines şi pricepu ce vrea să spună.

— Da, poate.

— Fă un curs de antreprenoriat. Învaţă-le cum să înfiinţeze companii. Lucruri de bază. Taxe şi chestii de genul acesta. Nimeni n-o să le dea un loc de muncă când ies de aici. Sunt marcate pe viaţă şi totuşi trebuie să poată face bani legal, altfel nu au nicio şansă. Chiar dacă au bune maniere.

Faye aprobă din cap şi Ines păru mulțumită.

— O să mă gândesc.

Ines avea dreptate. Sigur că unele dintre femeile de aici studiau ca să-şi ridice notele sau îşi făceau o meserie. Dar dacă spuneau că au fost închise, mulți angajatori se speriau. Faye se întrebă dacă ea însăşi, înainte de a ajunge aici, în faimoasa închisoare pentru femei de lângă Göteborg, ar fi avut curajul să angajeze pe cineva care fusese la închisoare. Probabil că da, dar ea era diferită de majoritatea oamenilor de afaceri, ştia bine.

Începu imediat să se gândească la cum ar trebui să organizeze cursul. Ce le-ar învăța? Contabilitate? Nu, nu era bine. Cum să procedeze practic dacă voiau să-şi înceapă propria afacere? Probabil, cel mai important lucru era să le învețe să aibă încredere în ele şi să creadă în visurile lor. Chiar dacă erau visuri de bronz.

Erau în general femei care nu aveau încredere în lumea din jurul lor.

Dar ea bănuia că probabil totul începea cu lipsa de încredere în sine. Nu era nimic în neregulă cu creierul lor. Era convinsă că, în mediul potrivit şi cu pregătirea potrivită, aproape toate ar putea ajunge departe. Poate că acest curs nu trebuia să fie doar pentru femeile din secția ei? Erau mai multe care ar putea avea nevoie de ajutor.

Ines îşi drese glasul şi Faye îşi dădu seama că se pierduse în gânduri.

— Ce-ai spus? întrebă ea.

— Am întrebat dacă ți-e frig.

Fără să aştepte un răspuns, Ines întinse pătura de pe picioarele ei şi peste picioarele lui Faye.

— La naiba, l-aş lăsa pe masculul ăsta să facă orice vrea cu mine, exclamă Miryam când apăru pe ecran prezentatorul David Hellenius.

— N-ai văzut-o pe nevastă-sa? strigă Louise. N-ai nicio şansă!

Câteva dintre femei râseră, dar Faye nu le mai auzea.

Stătea nemişcată şi îşi ţinea respiraţia. Pe sub pătură, mâna lui Ines îşi făcea loc prin pantalonii ei şi se mişca în jos dureros de încet. Faye îşi încleştă maxilarul ca să nu geamă tare atunci când Ines băgă cu mare grijă mâna în chiloţii ei şi, cu mişcări blânde şi lente, începu să o mângâie. Îşi desfăcu discret picioarele, iar Ines continuă cu mişcări precise.

Faye tremură uşor atunci când veni orgasmul. Mâna lui Ines dispăru la scurt timp după aceea. În lumina alb-verzuie de la televizor, lui Faye i se păru că vede cu coada ochiului un zâmbet.

Se lăsă pe spate şi ridică privirea spre tavan. Trebuia să aibă mai mult.

Acum.

Imediat.

Se ridică şi dispăru spre celula ei, lăsând uşa deschisă. După o clipă, auzi paşi pe coridor.

Închise uşa după ce intră Ines. Se priviră în tăcere una pe cealaltă înainte ca Faye să o apuce de umeri şi să o ţintuiască pe peretele gol. Ines, care fusese întotdeauna dominantă în exterior, se lăsă pe mâna lui Faye, care îi scoase pantalonii şi chiloţii dintr-o singură mişcare.

Aşezată în genunchi, începu să se joace cu vârful limbii de-a lungul interiorului coapselor ei. Ines se sprijini cu spatele de perete şi gemu, o prinse de păr pe Faye şi îi apăsă capul între picioarele ei.

Faye o prinse de încheieturile mâinilor, ca să nu se poată mişca, şi o linse cu putere. Ines îşi smulse mâinile, se sprijini cu ele de perete, zgâriind cu unghiile şi tremurând din ce în ce mai tare.

După ce termină, se întinseră amândouă în linişte pe pat şi se îmbrăţişară.

Faye oftă şi ridică privirea spre tavan. Ştia că nu e vorba despre dragoste, ci despre altceva. Dar nu fusese niciodată atât de aproape de o intimitate emoţională cum era acum cu Ines. Poate pentru că erau închise şi înconjurate de garduri cu sârmă ghimpată. Poate pentru că Ines era femeie.

— Mi-am dorit asta de când te-am văzut prima dată, şopti Ines.

După o clipă se ridică, îşi trase hainele pe ea şi plecă din camera lui Faye fără niciun alt cuvânt.

Faye continuă să se uite în tavan, neputându-se opri să zâmbească în sinea ei.

Faye stătea întinsă pe patul din celulă şi citea. Faptul că începuse să-şi facă timp să se bucure din nou de romane era unul dintre lucrurile pe care le aprecia la viaţa de la Stenakull. În timpul copilăriei din Fjällbacka, cărţile fuseseră refugiul ei. Era sigură că fără ele nu ar fi putut să facă faţă. Fără ele ar fi pierit. Ele fuseseră cele care o făcuseră să viseze la o altă lume, la o scăpare. Şi tot ele fuseseră cele care, atunci când simţea că nu mai are speranţă, o făcuseră să continue să creadă într-un viitor.

Faye tot nu ştia unde este tatăl ei. Dacă o să le găsească pe mama ei şi pe Julienne sau dacă putea ajunge cumva la ea în închisoare. Dar nu putea să-şi permită să se cufunde prea adânc în aceste gânduri, pentru că n-ar mai fi putut suporta existenţa de aici.

Se auziră paşi pe coridor. Era doar 19:30, încă nu era ora stingerii. Majoritatea femeilor se uitau la televizor sau jucau cărţi.

Faye încercă să se concentreze asupra lecturii ei. Împrumutase de la bibliotecă *The Life and Lusts of a She-Devil* a lui Fay Weldon, un roman preferat pe care îl recitise de mai multe ori. Prima dată îl citise la vârsta de 13 ani.

Deodată, simți că o privește cineva. Lăsă cartea în jos și o văzu pe Regina stând în prag, cu privirea sălbatică fixată asupra ei.

Pulsul i se acceleră atât de mult, încât începură să-i țiuie urechile.

Regina făcu un pas spre ea, cu mâna dreaptă la spate. Avea ceva în ea?

— Faye.

Vocea lui Ines. Venea de pe coridor. Regina se opri și rămase în mijlocul camerei. Ines intră după ea, uitându-se când la una, când la cealaltă.

— Ce cauți aici?

Regina deschise gura să răspundă, dar se mulțumi doar să-și umezească buzele.

— Tai-o! continuă Ines aspru.

Regina părăsi imediat celula.

Ines se apropie și se așeză pe marginea patului, iar Faye își duse mâna la piept. Începu să respire calm, adânc și lent pentru a face pulsul să scadă.

— Ce voia? întrebă Ines.

Faye clătină din cap.

— Nu știu, șopti ea. Dar am provocat-o. Știi cum se termină întotdeauna. Cineva trebuie să se retragă.

Ines o apucă pe Faye de mână în timp ce o aștepta să se liniștească. După o clipă, Faye se simți mai bine. Se ridică, se sprijini cu spatele spre perete și o trase pe Ines aproape de ea.

— E ceva în neregulă? întrebă încet Ines.

Ochii ei frumoși se uitau adânc în cei ai lui Faye.

O năpădi o dorință violentă de a-i spune totul. Despre tatăl ei, despre Julienne și mama ei care locuiau în secret în Italia. În ultima lună, parcă simțise totul foarte îndepărtat, Stenakull aproape devenise un refugiu, un înveliș protector care nu putea fi străpuns decât de lipsa lui Julienne.

Dar Faye îşi aminti că era mai vulnerabilă ca niciodată. Tatăl ei ştia unde se află. Era prinsă în capcană. În rutină, printre criminale condamnate şi alte infractoare. Oare ce relaţii avea el? Nu se va mulţumi până n-o să ştie că e moartă. Poate că era deja cineva pe secţie care primise misiunea de a o ucide? Putea să fie Regina, putea să fie oricare alta.

— Există un bărbat care vrea să-mi facă rău. Nu se va lăsa până când nu voi muri.

— Cine?

— Tatăl meu.

Îi povesti doar o parte din adevăr. Omise, desigur, cel mai important lucru: acela că Julienne şi mama ei trăiau. Adevărul acela era mult prea greu de înţeles. Încă nu o cunoştea chiar atât de bine pe Ines.

După ce termină de povestit, se lăsă liniştea.

— Deci l-ai ucis pe fostul tău soţ? Jack?

— Da.

Asta nu a ezitat să-i spună.

Ines încuviinţă încet, fără a-şi lua privirea de la ea.

— Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru dacă cineva mi-ar fi ucis copilul sau o rudă.

— Nu regret nimic.

Vocea lui Faye era calmă.

— Tatăl tău are pe cineva care să-l ajute? Afară?

Faye zăbovi câteva secunde înainte să-i răspundă. Şi ea se întrebase acelaşi lucru.

— Habar n-am. Din câte ştiu eu, n-are prieteni. Dar habar n-am ce relaţii şi-a făcut în închisoare. Văd multe la ştiri despre Zoran Rakitici, care aparent e încă foarte activ, chiar dacă e la Hall. M-am gândit că s-ar putea să fie un fel de înţelegere între ei, pentru că au stat în aceeaşi închisoare. Şi asta mă sperie. Dar ce mă sperie şi mai tare e că nu ştiu nimic. Mă bazez doar pe speculaţii şi presupuneri.

Ines îşi puse mâna peste a ei. Pe Faye o cuprinse o oboseală copleşitoare şi îşi rezemă capul de umărul ei. Alunecă într-un somn milostiv când Ines începu să o mângâie pe păr. Nu se mai putu lupta cu oboseala. Şi pentru prima dată nu o mai visă pe Julienne.

Când Faye intră la croitorie, Marissa stătea pe scaunul de lângă al ei, uitându-se absent la maşina de cusut din faţa sa.

— N-ai mai cusut niciodată?

Faye îşi trase scaunul şi se aşează lângă ea.

Marissa clătină din cap.

— E uşor, te pot învăţa.

Faye trecu cu uşurinţă firul prin ac în timp ce îi explica Marissei paşii. Apoi luă una dintre bucăţile verzi de pânză şi, cu răbdare, îi arată cum să facă pentru a obţine o cusătură dreaptă.

— Te descurci grozav! exclamă ea când Marissa începu să coasă.

— Mulţumesc. Nici nu ştiam de unde să încep. Mama mea ştia să coasă, dar nu m-a învăţat niciodată. Şi e păcat, pentru că aş vrea să pot coase, ca să pot face singură haine pentru Sara. Mama îmi făcea tot timpul şi am considerat întotdeauna că aşa face o mamă bună.

Marissa ridică din umeri, părând jenată.

— Nici eu n-am prea cusut până să vin aici, răspunse Faye băgând firul de aţă în propria maşină. Şi nici eu nu am făcut haine pentru fiica mea.

— Câţi ani are fiica ta?

Faye ezită. Regreta că o pomenise pe Julienne. Încă era prea crud şi dureros să vorbească despre ea. Ce putea să se întâmple dacă se dădea de gol din greşeală? Dacă Marissa îşi dădea seama că Julienne trăia? Dar ea fusese cea care deschisese Cutia Pandorei, Marissa doar se arătase

interesată şi căuta cu siguranță un subiect de legătură între două mame care vorbesc despre fiicele lor.

— Julienne nu mai trăieşte.

— Oh, scuze!

Marissa îşi duse mâna la gură, disperată.

— De fapt, ştiam. Am uitat doar. Parcă tatăl ei este cel care... îmi pare rău.

— Nu face nimic, o linişti Faye.

— Deci asta e cea mai mare frică a mea, zise Marissa, ştergându-şi o lacrimă de pe obraz. Că asta o să pățesc şi eu. Cu soțul meu, nu ştii niciodată cum...

Îşi muşcă buza şi nu mai spuse nimic.

Faye se rezemă de ea.

— Soțul tău era... era violent?

Marissa confirmă din cap.

— Niciodată cu Sara. Dar cine ştie ce se întâmplă când nu sunt eu acolo şi nu o pot proteja. Ea nu stă cu Zoran, aşa îl cheamă. Înainte o mai vedea, dar acum e la închisoare. Şi el.

Marissa râse cu amărăciune şi apoi îşi şterse încă o lacrimă.

— Ştiu că o urmăreşte pe Sara. Prin prietenii lui. El este... nu este un om bun. Şi cei cu care e prieten sunt la fel de violenți ca el.

— Ai spus *soțul meu*. Ați fost căsătoriți?

— E doar o expresie, dar eu aşa îl consideram. Omul meu. Dar nu. El e căsătorit cu o femeie pe care o cheamă Milenka. Sunt căsătoriți de mulți ani şi au şi copii. Eu eram... ea nu ştia de mine. Şi nu ştie nici de Sara.

Faye o văzu pe frumoasa Milenka în fața ochilor, imaginea din *Aftonbladet*. Ce ar spune dacă ar auzi de Marissa? Şi de Sara?

— Ai spus că e cu ochii pe fiica ta, chiar dacă e în închisoare. Mai sunt şi alții pe care îi urmăreşte?

Marissa se cutremură.

— Cred că probabil controlează toată afacerea. Oamenii din jurul lui îi sunt loiali. Şi soția lui... Milenka... probabil că şi ea deține controlul. În afară de mine. De mine nu ştie.

Faye simți din nou furnicături pe brațe. Era posibil ca tatăl ei şi Zoran Rakitici să aibă un fel de cooperare? Şi, în cazul ăsta, despre ce era vorba? Ce câştiga Zoran dacă-l ajuta pe tatăl ei? Şi ce făcuse tatăl ei în schimb pentru Zoran?

O străbătu un fior.

Marissa încetase să plângă.

Au stat în tăcere o vreme. Poate că amândouă se gândeau la căile pe care le dusese viața. Şi la bărbații care le duseseră acolo.

Växjö, 1998

Începusem să văd prin Zoran. Sau începusem să văd cine era de fapt. Poate era vina mea. În timpul celor trei ani împreună l-am idolatrizat, am construit o imagine romantică şi nerealistă a unui bărbat, la un nivel la care nu se putea ridica nimeni. Dar acum relația noastră trecea prin încercări grele.

Zoran a venit acasă vineri, aşa cum promisese. Eu eram încă zdruncinată după vizita amenințătoare a lui Dragan şi Mirko. Abia ne-a salutat pe mine şi pe fiii noştri şi s-a dus direct spre biroul pe care i-l amenajasem sus.

M-am dus după el, cu Marko în brațe şi Luka atârnând de pantalonii mei.

Zoran stătea la birou, cu un pahar de whisky în mână. S-a uitat la noi când am intrat, de parcă îl deranjam.

— Ce este? Am de lucru! s-a răstit el.

Luka a înconjurat biroul şi a încercat să se cațăre în poala lui, dar Zoran l-a respins cu o grimasă.

Luka s-a întors la mine uluit. Mă durea inima. Zoran vorbea adesea despre familie, despre cât de importantă era, dar dragostea trebuia să fie întotdeauna cum şi când voia el.

— Trebuie să stăm de vorbă, am spus eu.

— Acum? N-am timp. Am de lucru.

M-am uitat la el şi la paharul de whisky şi a trebuit să-mi muşc limba ca să nu zic nimic.

— Cei doi bărbați care au fost aici m-au speriat. Mi-e teamă, Zoran, am continuat eu.

A refuzat să mă privească în ochi; se uita în jos, la paharul de whisky.

— O să mă ocup.

— Cum?

— Nu trebuie să ştii tu asta, ai doar încredere în mine. Nu e ceva pentru femei.

Marko a scâncit puțin. L-am legănat pe băiat în timp ce mă gândeam cum să-l iau pe Zoran. Îmi dădeam seama că nu pot lăsa vizita asta să treacă neobservată. Fusese o încălcare a tuturor limitelor. Şi era evident că nu e vorba de sume mici, ci trebuia să fie vorba de sume mari pe care i le datora lui Ivan.

— Când două gorile vin acasă la o familie cu copii mici care dorm, atunci e implicată întreaga familie. Cât îi datorezi lui Ivan?

Zoran mormăi ceva şi îşi turnă în pahar.

— Ce ai spus? am întrebat eu.

Se ridică atât de brusc, încât răsturnă scaunul. Apucă paharul de whisky şi-l aruncă în perete, iar cioburile şi băutura se împrăştiară în toate direcțiile. Am rămas uluită, l-am strâns pe Marko în brațe şi l-am simțit pe Luka ascunzându-se în spatele picioarelor mele.

— Am spus să pleci de aici sau te dau afară.

— Nu.

Am refuzat să mă uit în altă parte şi nici Zoran nu şi-a mutat privirea. S-a apropiat încet. Am stat nemişcată, cu inima bătându-mi puternic în piept.

A venit în faţa mea.

— Refuzi să te supui?

— Nu ştiam că eşti şeful meu.

Şi-a ridicat rapid braţul şi nici n-am apucat să-mi dau seama că urmează o lovitură. Am simţit doar durerea arzătoare pe obraz.

M-am clătinat, dar nu l-am scăpat pe Marko.

— Acum ştii.

Luka a început să plângă. Mi-au dat lacrimile. De durere, de umilinţă şi întristare.

Zoran ne-a dat afară, iar eu n-am mai ripostat. I-am dus pe Marko şi pe Luka în living. A trebuit să-l legăn pe Marko mult timp înainte să-l pot lăsa în sfârşit în patul lui. L-am ridicat pe Luka şi m-am aşezat pe canapea cu el.

— Tata te-a lovit, a zis el, iar pe chipul frumos i se citeau multe emoţii – mânie, tristeţe, surprindere.

— Da. Dar nu a vrut.

L-am lipit de mine şi am simţit cum respiraţia îi devenea din ce în ce mai calmă.

— Trebuie să vorbesc cu tata, am continuat eu.

Luka s-a uitat la mine speriat, dar eu i-am zâmbit.

— Nu-ţi face griji.

M-am ridicat, am pornit televizorul, am băgat o casetă VHS cu desene animate şi am adus un pahar cu lapte şi o brioşă pentru Luka, care s-a ghemuit pe canapea.

— Vin imediat, i-am spus şi am urcat la etaj.

Fără să bat la uşă, am intrat în birou. Zoran îşi turnase whisky din nou. A refuzat să-mi întâlnească privirea când m-am postat în faţa biroului. Am sperat că de ruşine, dar nu eram sigură. Deşi m-am străduit din răsputeri să nu

tremur, mi-era frică. Şi eram rănită. Dar de dragul băieților, trebuia să fiu puternică. Palma lui Zoran era cea mai mică dintre problemele noastre. Ivan şi recuperatorii lui erau o amenințare pentru familia noastră. Trebuia să rezolv mai întâi asta.

— Cât îi datorezi lui Ivan?

Şi-a ridicat capul şi mi-a aruncat o privire obosită.

— 1 200 000.

Am rămas cu gura căscată. Am inspirat adânc. Îmi venea să-l cert, să țip la el, să-l lovesc. Dar n-ar fi fost de niciun ajutor. Protestasem când insistase să renoveze întregul Palat cu materiale scumpe şi mobilier exclusivist. Dar Zoran mă liniştise spunându-mi că situația era sub control, că nu trebuie să mă îngrijorez.

— Cât avem de la Napoli şi de la Palat pe săptămână?

— Aproximativ 100 000.

— Profit?

— 10 000. Uneori un pic mai mult. 15 000, poate.

Am aprobat din cap. În ritmul ăsta, nu vom putea plăti niciodată.

— Ce faci cu subsolul?

— Este un club de noapte, doar ştii asta.

— Nu subsolul Palatului. Al lui Napoli.

Se încruntă.

— Doar ştii că e depozit!

Am văzut în fața ochilor cluburile întunecate de jocuri de noroc din Zagreb, unde bărbații îşi risipeau salariile, se ruinau şi atrăgeau nenorociri asupra familiilor lor. Växjö nu avea aşa ceva. Nu ştiam cât de profitabile sunt şi ce bani s-ar putea face din ele. Ce aveam de gând să-i sugerez nu era frumos, era contrariul a tot ceea ce credeam eu, dar trebuia cumva să plătim datoria. Altfel, recuperatorii lui Ivan ne vor ucide.

— Transformă subsolul într-un club de jocuri de noroc. Dar cei care vor veni acolo nu pot intra din Storgatan. Pot intra prin curte, pe la bucătărie şi direct în jos pe scări. Aşa, nu-i deranjăm pe clienții din restaurant. Şi, cât poliția este ocupată cu agitația şi bătăile de la Palat, clubul poate să fie lăsat în pace. Palatul va fi o manevră de diversiune, pentru a-i ține departe de adevărata sursă de venit.

Zoran s-a uitat la mine, apoi a zâmbit.

— S-ar putea să meargă.

Nu am schițat niciun gest. Nu aveam de gând să uit că m-a lovit, nu voi mai lăsa niciodată acel zâmbet să mă manipuleze din nou.

— O să meargă, am răspuns. Ştiu cum funcționați voi, bărbații.

M-am întors şi am ieşit din birou.

Martie începuse cu o vreme ceva mai blândă. Cam într-o săptămână începea cursul de antreprenoriat. Când Faye anunțase cursul şi în alte secții ale închisorii, interesul se dovedise enorm, iar conducerea decisese să-i dea acces la sala de sport. 88 dintre cele aproximativ 120 de femei aflate la Stenakull voiau să o asculte. De data aceasta, veneau toate din secția ei.

Faye hotărî că era momentul să înceapă să comunice din nou cu lumea exterioară. Îşi cumpără o cartelă de telefon şi sună din cabina telefonică. Alice păru surprinsă.

— Faye?

Acea voce cristalină, uneori parcă de fetiță.

Faye zâmbi. Îi era dor de prietena ei, dar o ținuse departe de gândurile ei. Alice nu mai trimisese nicio scrisoare după prima, care venise în februarie.

— Ce mai faci, Alice?

— Bine, dar ce mai faci *tu*?

Faye zâmbi din nou.

— Nu e chiar atât de rău, e mai bine decât ai putea crede, de fapt. Cele mai multe sunt drăguțe, ți-ar plăcea şi ție.

Alice pufni.

— Mă îndoiesc foarte serios. De ce n-ai dat niciun semn?

Faye se uită la mâzgăliturile din cabina telefonică. Nume de femei şi bărbați care probabil au însemnat mult pentru cineva, unii cu siguranță cu multe decenii în urmă.

— A trebuit să mă gândesc mult, să iau nişte decizii.

— Bine... şi la ce concluzii ai ajuns?

Faye nu ştia dacă telefoanele erau interceptate, dar era o posibilitate.

— Poți veni să mă vezi?

— Glumeşti? Evident! Când vrei.

— Ți-am trimis un formular pe care trebuie să-l completezi. Apoi poți să faci cerere şi să vii aici cât mai curând posibil. Îmi lipseşti foarte mult, dar a trebuit să mă izolez. Locul ăsta te schimbă şi în bine, şi în rău. Şi din păcate trebuie să fii constant prezentă dacă nu vrei să pieri.

— Înțeleg. Şi mie mi-e dor de tine. Tuturor ne e.

O clipă scurtă de tăcere. Faye încercă să nu se gândească la cei apropiați. Era mai simplu să nu se gândească la ei.

— Am nevoie de o favoare, zise ea după o clipă. Eşti la birou?

— Da.

— Poți să te duci să verifici la departamentul de presă cererile de interviuri pe care le-ai menționat în scrisoare?

— La care nu ai răspuns.

— Îmi pare rău.

Un oftat uşor la celălalt capăt.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru nimic, Faye. Mă duc chiar acum.

Faye îi auzi tocurile răsunând în timp ce mergea pe hol.

O văzu pe Alice în fața ochilor; era aproape ireal că mai exista o lume obişnuită. O lume care funcționa, se învârtea şi unde puteai să te mişti aşa cum voiai.

— Pot să-ți spun că încă primim astfel de cereri, cel puțin zece pe zi, continuă Alice.

Faye râse surprinsă. Incredibil.

— Am ajuns. *New York Times* vrea să stați de vorbă, SVT, *Le Monde*, *Daily Mail*. După cum vezi, eşti foarte populară. Doar să alegi ce vrei.

Faye se gândi o clipă.

— Este cineva de la *Strömstads Tidning* care vrea să stea de vorbă cu mine?

Era ziarul local pe care îl citeau toți cei din Fjällbacka şi îşi aminti cum şi ea stătea în copilărie la masa din bucătărie răsfoind printre articole. Ar fi fost chiar mişto să aibă exclusivitate ziarul local. Nu conta cu cine vorbea, ştia că oricum informația va ajunge la toată media.

— Glumeşti?

— Nu.

Alice fredonă la celălalt capăt al firului. Apoi țipă.

— Da, aici! A trimis cerere o Agneta Persson.

— Spune-i că-i dau un interviu, cu condiția să poată veni aici săptămâna viitoare. O să vorbesc cu directorul închisorii, dar trebuie să-l contacteze şi ea pentru a grăbi procesul. Nu cred că vor exista probleme în legătură cu obținerea permiselor.

— Îi răspund imediat.

După ce au închis, Faye se simți greoaie şi tristă. Conversația cu Alice îi amintise fără să vrea că acolo, afară, mai exista o lume. O lume care continua chiar şi fără prezența ei. Trebuia să iasă de aici.

Interviul cu Agneta Persson de la *Strömstads Tidning* va fi primul pas spre libertate.

Reportera de la *Strömstads Tidning*, Agneta Persson, ajunse la Stenakull în ziua în care Faye trebuia să-şi ţină cursul de antreprenoriat. Se dovedi că era o fostă colegă de şcoală. În liceu, o chema Agneta Boman, o fată liniştită, tocilară, care nu prea se făcea auzită. Faye îşi amintea vag de ea şi se gândi că şi acum se comporta la fel, dar desigur că putea să fie şi din cauza mediului din închisoare.

Se întâlniră într-o încăpere goală care o ducea cu gândul la sala din închisoarea Kronoberg, unde petrecuse ore în şir împreună cu poliţiştii care o interogaseră.

Li se promisese o oră în încăperea asta, apoi Agneta avea să stea cu Faye în cursul zilei, inclusiv la prelegerea din sala de sport.

— Trebuie să spun că sunt puţin surprinsă că ai ales să inviţi aici tocmai ziarul nostru, începu Agneta.

— De ce? întrebă Faye, încercând să pară surprinsă.

Desigur că era bizar.

— Sunt foarte mulţi care vor să vorbească cu tine, marile ziare şi programe TV, atât suedeze, cât şi internaţionale.

Faye luă o înghiţitură de cafea.

— Sunt din Fjällbacka, acolo e locul meu de suflet. De aceea am vrut să vorbesc cu voi, cu tine, tu, care înţelegi de unde vin.

Agneta zâmbi timid.

— Cum este viaţa aici, la Stenakull?

Faye se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Este rutină şi monotonie. Dar sunt înconjurată de oameni minunaţi. De femei care au luat decizii proaste şi au ajuns aici. Uneori pe drept, alteori pe nedrept.

Agneta confirmă din cap serioasă.

— Şi tu? Eşti condamnată pe viaţă pentru uciderea fostului tău soţ.

— Condamnată, da. Vinovată, nu.

Urmă o scurtă clipă de tăcere. Agneta părea să ezite cu privire la modul în care să continue. Faye îşi strânse buzele şi în cele din urmă reportera îşi găsi cuvintele.

— Încă negi? Aşa cum ai făcut şi la proces?

Faye gesticulă.

— Da, desigur. Sunt nevinovată, chiar dacă zeii ştiu că aveam motive să vreau să-l văd mort. A ucis-o pe fiica noastră, singurul meu copil.

— Te gândeşti des la ea?

Faye răspunse direct:

— Tot timpul, în fiecare secundă.

I se puse un nod în gât şi încercă să nu se gândească la zâmbetul lui Julienne. Nu putea să clacheze acum.

Agneta îşi scoase aparatul foto şi făcu mai multe poze. Faye se întinse după apă şi luă câteva înghiţituri.

— Dacă nu l-ai ucis tu pe Jack, cine a făcut-o? întrebă Agneta în timp ce Faye, cu mâna tremurând, puse paharul la loc.

— Nu ştiu.

— Colierul tău a fost descoperit lângă locul... unde au fost găsite rămăşiţele lui carbonizate.

— Da.

— Ce ai de zis despre asta?

— Că este ciudat, mai ales că nu era acolo când a ajuns prima dată poliţia. În ciuda faptului că au căutat exact acolo cu câini specializaţi. Şi e şi mai ciudat, dacă te gândeşti că mi s-a spart maşina cu doar câteva zile înainte de a fi descoperit. Colierul de argint a fost furat, dar nu şi geanta mea scumpă, cardurile de credit sau orice altceva.

— Vrei să spui...?

Faye o întrerupse.

— Cineva mi-a făcut o înscenare. Desigur. Am enervat o mulţime de oameni. Mai ales bărbaţi. Femeile de succes au tendinţa să facă asta.

— N-ai fost niciodată la locul crimei?

Faye clătină din cap.

— Nu.

Agneta coborî privirea spre notițe, părând mulțumită.

— Povesteşte-mi cum decurg zilele tale aici, zise ea.

Faye era uşurată să schimbe subiectul.

— Arată toate la fel. Uşile se deschid la 7:45 şi urmează micul-dejun. De la 8:30 muncim sau studiem. Lucrez, cos haine.

— Îți place?

— Mult, răspunse Faye. Prânzul la 12:30. După aceea, o oră de pauză. Apoi ne întoarcem la muncă. Cina la 17. După aceea ne petrecem timpul aici. Ne uităm la televizor, jucăm cărți sau doar vorbim. Ca o familie mare. La ora 20 se închid iar celulele.

— Nu ți-e frică niciodată?

— De ce?

— De celelalte deținute?

— Nu, deloc. Nu mi-e frică niciodată.

Faye zâmbi. Reuşi să nu tremure cu gândul la Regina, la privirea ei când intrase cu mâna la spate în celulă.

— Ce-i cel mai greu când eşti închisă aici? întrebă Agneta întrerupându-i gândurile.

— Că nu sunt liberă. Că mi se spune în mod constant ce să fac.

— Există ceva care este... bun aici?

— De fapt, chiar mă gândeam la asta zilele trecute. Citesc mult, exact cum făceam când eram copil. Şi unele dintre femeile de aici mi-au devenit în scurt timp ca nişte surori. Sunt unele dintre cele mai drăguțe şi loiale persoane pe care le-am întâlnit. Probabil că o să fim mereu prietene, chiar dacă unele dintre ele o să-şi recapete libertatea înaintea mea.

— Ți-ai făcut vreun duşman?

Faye ridică din umeri. Alungă din nou din minte imaginea cu Regina cu mâna la spate.

— Nu-ți faci mereu? Dacă eşti femeie, nu înseamnă că eşti o persoană bună. Faptul că eşti femeie nu înseamnă automat că ții cu toate femeile. Există tot felul de femei. Exact ca şi bărbați. Dar îți pot spune asta: de-a lungul vieții mele am găsit semnificativ mai multe femei decât bărbați în care să pot avea încredere.

După interviu, Faye se plimbă prin secție cu Agneta, urmate tot timpul de doi gardieni. Îi arătă celula ei şi se lăsă fotografiată întinsă pe pat, cu cărțile lângă ea. Apoi se îndreptară către zona comună, unde Agneta mai făcu câteva poze.

— Nu te enervezi niciodată că eşti închisă, când consideri că eşti nevinovată? întrebă ea în timp ce Faye îi arăta orarul bucătăriei pe un perete.

— S-ar putea întâmpla şi lucruri mai rele. Viața mea n-a fost întotdeauna roz, dar aici devii umil. Există aici femei care au trecut prin lucruri oribile, care nu au avut niciodată o şansă. Şi ştii ce? Aproape de fiecare dată începe şi se termină cu un bărbat. Un bărbat care nu a ştiut să se comporte, care le-a exploatat, bătut sau violat.

Au mers mai departe, în curtea interioară unde obişnuiau să se plimbe. Faye inspiră aerul curat, oxigenul trezindu-i creierul.

— Împrejurimile sunt destul de frumoase, chiar dacă nu vezi prea multe, continuă Faye. Şi evident că nu este la fel de frumos ca în Fjällbacka. Dar, de fapt, nu există niciun loc pe pământ care să fie la fel de frumos.

Agneta îi zâmbi.

— Îți e dor de Fjällbacka?

Faye se opri şi ridică privirea spre cer.

— În fiecare zi. Va fi mereu casa mea şi într-o zi mă voi întoarce acolo.

— Când crezi că o să se întâmple?

— Sunt condamnată pe viață, dar, după cum ştii, nu e chiar aşa în Suedia. O să mă comport bine, o să fac tot ce pot ca să fiu eliberată cât mai curând posibil. Nu am nicio crimă de ispăşit. Mi se fură cei mai buni ani din viață, dar nu vreau să devin acră. Aşa, aş fi pedepsită de două ori. De sistemul judiciar şi de mine. Fiica mea nu a avut şansa să crească, ar fi o insultă la adresa ei dacă aş deveni acră. Intenționez să-i onorez amintirea trăindu-mi cu adevărat viața, oriunde ar fi aceasta. Aici, la Stenakull, sau în Fjällbacka. Sau la Stockholm.

* * *

Câteva ore mai târziu, Faye urcă pe scena improvizată, care consta într-un covoraş tare ca piatra, în fața celor aproape 100 de deținute care se adunaseră în sala de sport.

Se uită la ele şi se simți aproape impresionată. Ines şi Miryam erau chiar în fața ei şi îi zâmbeau. Două femei care, într-o lună, se apropiaseră de ea mai mult decât crezuse că era posibil.

— Am stat pe multe scene şi am vorbit despre cum să construieşti o companie, dar mă întreb dacă aceasta nu este cea mai bună scenă.

Sări într-un picior pe covorul care alcătuia scena şi femeile râseră bucuroase. Agneta făcea nerăbdătoare poză după poză.

— Întotdeauna încep explicându-le ceva celor care ascultă: să te naşti femeie înseamnă că toate şansele sunt împotriva ta. Ca femeie, va trebui să lupți de două ori mai mult decât un bărbat. Dar nu e nevoie să spun asta aici. Nu există oameni pe pământul ăsta care să ştie asta mai bine decât voi.

Tăcu.

— În Suedia de astăzi, femeile câştigă mai puțin decât bărbații pentru aceeaşi muncă sau pentru un lucru mai bine făcut. Aşa e sistemul. Este împotriva noastră. În plus, ne asumăm şi cea mai mare parte a responsabilității acasă.

Întâlni privirea lui Ines. Ochii ei frumoşi aveau o strălucire care putea incendia întreaga lume. Puteau şi să schimbe lumea.

— De aceea, eu spun *fuck you* sistemului. Am înțeles devreme că poți câştiga dacă te lupți cu el. Niciun sistem nu este imposibil de învins. Dar e nevoie de timp. Trebuie să-ți construieşti un sistem propriu, un univers propriu. Eu am creat Revenge. O afacere de femei, pentru femei. Cu produse pentru noi, făcute de noi. Mă săturasem să văd toți boşorogii făcând reguli pentru produsele de înfrumusețare a femeilor. Ce ştiu ei despre ce avem noi nevoie?

Inspiră adânc. Parcă aerul tremura, parcă toate îşi țineau respirația, absorbind fiecare cuvânt pe care îl rostea.

— Fiecare dintre voi are o poveste, o energie pe care o poate folosi ca să creeze propriul Revenge. Nu toate o să reuşiți, dar măcar o să muriți ştiind că ați încercat. Nu lăsați aceste ziduri să vă limiteze, folosiți timpul de aici pentru a visa, a citi şi a vă da seama care este universul vostru.

Se uită către rândurile din spate.

— Poate vă întrebați de unde bani? Nu ai nevoie de bani ca să începi o afacere? Ba da, ai nevoie. Prin urmare, voi deschide un fond la care puteți apela pentru a vă deschide propria companie. Împrumuturi rapide, fără dobândă.

Louise se ridică strigând şi mai multe femei îi urmară exemplul. Curând, toate erau în picioare şi aplaudau, fluierau şi țipau. Ines îi zâmbi lui Faye, iar Faye îşi dădu seama că nu-şi dorea decât să o sărute.

Când aplauzele se potoliră şi femeile se aşezară din nou, Faye trecu la detaliile practice. Le povesti cum ar putea face şi le dădu sfaturi despre cum să gândească. Ce forme de

companii există şi ce reguli li se aplică. Le povesti cum îşi deschisese firma pe persoană fizică atunci când începuse cu plimbările de câini.

— Aveți vreo întrebare?

Louise ridică mâna.

— De unde ştii ce să faci? Ce să vinzi?

Câteva femei din public începură să râdă, dar Faye le făcu semn cu mâna să tacă.

— E o întrebare foarte bună. Răspunsul meu este: sapă pe locul unde stai. Eu iubesc machiajul. Înțeleg machiajul. Înțeleg nevoile legate de machiaj. De aceea am ales asta. Dacă eşti interesat de fitness, fă ceva legat de asta. Îți place... nu ştiu... grădinăritul, atunci poate produsele sau serviciile de grădinărit sunt cele pe care trebuie să te axezi. Sau fă aşa cum am făcut eu când am luat bani ca să plimb câinii oamenilor: caută o nevoie existentă şi găseşte o soluție.

— De unde ştii că nu eşti înşelată?

O femeie masivă şi blondă, pe care Faye credea că o cheamă Jessika pusese întrebarea fără să ridice mâna.

— Nu poți fi sigură niciodată. Ştim cât de periculos este să ai încredere în cineva. Şi cât de puțină încredere poți avea în ceilalți. Cele mai multe dintre noi avem încredere doar în noi însene şi uneori poate nici în noi. Va trebui să îndrăzniți să vă puneți încrederea în ceilalți când porniți o afacere. Dar asta nu înseamnă că trebuie să fiți naive. Aveți grijă cu cine vă înconjurați. Nu pierdeți niciodată complet controlul. Fiți în gardă, dar îndrăzniți să aveți din ce în ce mai multă încredere, pe măsură ce oamenii din jurul vostru vă demonstrează că merită. Şi încercați să găsiți colaboratori care sunt buni la ce nu vă pricepeți voi.

Se ridicară mai multe mâini. După o interminabilă sesiune de întrebări şi răspunsuri, două ore mai târziu Faye coborî de pe covoraş în aplauze.

Agneta Persson se apropie de ea să-şi ia rămas-bun, profund impresionată.

Coiul şi un alt paznic o escortară pe jurnalistă afară din încăpere, iar Faye îşi trase sufletul înainte să iasă şi ea.

Era beată de fericire. Fusese minunat ca, pentru o clipă scurtă, să se simtă ca Faye de altă dată. Zâmbea larg când se întoarse spre celula ei.

— Crezi că eşti specială, nu?

Faye tresări şi începu brusc să respire cu dificultate.

Regina stătea sprijinită de perete şi se uita la ea. Faye refuză să-i arate cât de speriată era şi îşi continuă drumul cu paşi siguri.

Regina întinse braţul atunci când trecu pe lângă ea.

— Crezi că eşti specială, repetă ea. Şi ai reuşit să le păcăleşti şi pe proastele alea rânjite de acolo. Dar eşti la fel ca noi. Acelaşi rahat. La fundul societăţii. Aici nu eşti o şefă milionară sau vreo vedetă.

— Ştiu, Regina, spuse Faye încet.

Încercă să evite contactul vizual pentru a nu o provoca şi mai mult. Regina voia să-i arate că o domină. Şi cel mai înţelept lucru acum era să o lase s-o facă.

Regina o împinse tare şi trecu pe lângă ea. Faye o auzi strigând în spate:

— Sunt cu ochii pe tine!

Faye răsuflă uşurată când uşa celulei se trânti în urma ei. Ştia că, mai devreme sau mai târziu va avea o confruntare serioasă cu Regina. Şi atunci nu-şi va putea permite să piardă.

Växjö, 1999

Zoran plătise relativ repede datoria către Ivan. Clubul de la subsolul restaurantului Napoli fusese un mare succes, chiar dacă era secret. Dependenți de jocuri de noroc, criminali şi jucători pe sume mari din toată zona Småland veneau să joace poker, şapte zile pe săptămână. Zoran era atât de încântat, încât începuse să vorbească despre extinderea în alte oraşe. Bineînțeles că uitase că ideea fusese a mea. În schimb, se lăuda în fața prietenilor cu strategia care-i permitea să fie lăsat în pace de poliție. Acum căuta spații adecvate în Jönköping.

Într-o seară, după ce am culcat copiii, am auzit uşa de la intrare deschizându-se. Mi-am dat seama că era Zoran, dar am auzit şi alte voci şi am înțeles că nu era singur. M-am ridicat de pe canapea şi m-am dus în hol.

Bărbatul care-l însoțea era Ivan.

— Milenka, dragă! Vino şi salută-l pe Ivan! m-a chemat Zoran entuziasmat.

Părea să fi uitat că, acum doar cinci luni, Ivan trimisese două gorile să ne amenințe.

Ne-am pupat pe obraz şi Ivan ne-a lăudat casa. Era îmbrăcat într-un costum elegant cu dungi şi părea un om de afaceri, nicidecum cineva implicat în crime şi violențe.

Au urcat la etaj, în biroul lui Zoran, în timp ce eu m-am întors la televizor. Mă neliniştea prezența lui Ivan, mai ales că Zoran nu-mi spusese nimic despre vizita lui. Din când în când se auzeau de sus râsete răsunătoare şi, în mai puțin de o oră, au coborât din nou, conversând bucuroşi. Ne-am luat la revedere de la Ivan în hol şi, când s-a închis uşa după el, Zoran s-a întors spre mine. Mi-am dat seama după chipul lui că era entuziasmat.

— Vino! zise el. Ne aşezăm în living.

S-a dus la masa cu băuturi, a turnat două whiskyuri mari şi a venit cu paharele pe canapea. M-am întins după telecomandă şi am dat televizorul mai încet.

— Ivan este impresionat de afacerea noastră, a zis Zoran.

— Ce bine! am replicat eu suspicioasă.

— Vrea să devină partenerul nostru.

Sperasem să nu-l mai văd pe Ivan acum, că nu mai aveam datorii la el. Dar nu am spus nimic, ci am aşteptat continuarea.

— Vrea să ne extindem. În afara Smålandului. Spre Malmö, Göteborg şi Stockholm. El amenajează localurile şi eu le administrez. Înţelegi ce înseamnă asta?

A sorbit din whisky în timp ce aştepta răspunsul meu.

— Trebuie să ne mutăm? am întrebat eu.

— Să ne mutăm? a repetat el de parcă ar fi fost o întrebare stupidă. Da, fireşte. Vrea să stăm la Stockholm. Să fim aproape. Milenka, la naiba! O să scăpăm din oraşul ăsta. Acolo ne-am întâlnit, îţi aminteşti Revelionul? Ai spus că ai vrea să locuieşti acolo cândva. Acum avem şansa asta. Nu-ţi va lipsi nimic. Nici băieţilor.

Am ţinut strâns paharul de whisky, fără să beau. Avea dreptate, visasem la Stockholm. Încă mai visam, chiar dacă mă simţeam bine în Växjö. Ce mă îngrijora nu era mutarea în sine, ci faptul că ne apropiam prea mult de Ivan.

Era un om periculos: dacă intrai în cercul său de prieteni putea însemna sfârşitul vieţii. Era o lume a violenţei în care cel puternic câştiga întotdeauna. În plus, Zoran avea să fie absorbit în afaceri dubioase, care riscau să ne aducă în vizorul poliţiei.

Nu mai eram doar eu şi Zoran. Aveam cei doi băieţi şi... mi-am mângâiat burta: mai era pe drum un copil. Încă nu-i spusesem nimic lui Zoran, dar după ce trecuseră două

săptămâni de când nu-mi venise ciclul, înțelesesem că sunt însărcinată. Speram să fie o fată de data asta.

Zoran se apropie.

— Milenka dragă, ştiu că în ultima vreme între noi n-a mai fost ca înainte. Am fost stresat. Dar acum am rezolvat totul.

L-am privit în ochi ca să încerc să mă lămuresc dacă încerca să se păcălească singur, vrând să spună că el fusese cel care rezolvase totul.

— E periculos, Zoran. Ivan este periculos. Dacă nu merge ceva cum trebuie? Atunci tu eşti responsabil.

— N-o să fie cazul. Ştiu ce fac.

M-a mângâiat pe obraz.

— Nu vreau să fac asta fără tine. Sigur, puteți să rămâneți aici, în Växjö. Dar nu vreau să trăiesc fără tine şi fără băieți. Ştii cum e pentru mine, familia este cel mai important lucru. Sunt un nimeni fără voi.

Am oftat, l-am prins de mână şi l-am ținut strâns. Lui Luka şi lui Marko le-ar fi fost dor de el. Şi era un tată bun când era acasă. Dacă el ar sta la Stockholm şi noi în Växjö, nu l-ar vedea niciodată. Nu le-aş putea face aşa ceva. Şi încă îl iubeam. Dacă rămâneam aici, ştiam că o să cunoască pe altcineva acolo. O să mă schimbe pe una mai tânără, mai frumoasă. Zoran nu putea să stea singur, era fermecător şi frumos şi eram conştientă de impactul pe care îl avea asupra femeilor.

— Ne mutăm, dar ar fi bine să faci rost de o casă imensă, am zis eu zâmbind.

S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat pe gură.

— O să fac rost de un palat. O să fie atât de mare, încât o să avem nevoie de hartă ca să ne putem orienta în el.

Am început să râd.

— Bine. Şi vreau să ne mutăm cât mai curând posibil, ca să apucăm să aranjăm înainte de naştere.

S-a uitat la mine.

— Naştere?

Mi-am pus mâna pe burtă.

— O să mai avem un copil, Zoran.

A rămas cu gura căscată, apoi a izbucnit în râs şi m-a îmbrăţişat. S-a ridicat să-şi umple paharul de whisky, dar i-am pus mâna pe umăr.

— Ia-l pe-al meu.

Am simţit ceva din vechea încredere dintre noi. Acea dragoste care fusese temelia relaţiei noastre în primii mei ani în Suedia.

La micul-dejun, la patru zile după prelegerea lui Faye din sala de sport, Ines se aplecă spre ea.

— Azi e ziua mea de naştere şi diseară dau o petrecere.

Lui Faye i se făcu pielea de găină.

— Unde?

— În celula mea. Sărim peste cină.

Obrajii lui Faye se încinseră. Deşi nu era în mod direct chinuită în închisoare, zilele erau incredibil de monotone şi treceau foarte greu. Singurul lucru care o scotea din rutină erau întâlnirile cu Ines. Nu prea înţelegea cum se gândise Ines să dea o petrecere şi presupuse că alcoolul nici nu intra în discuţie, pentru că era interzis şi foarte greu de adus acolo.

După micul-dejun, Faye plecă spre zona industrială şi munca ei de la croitorie. Regina tocmai intra în atelierul de sudură. Se întoarse şi se uită la Faye, care îşi continuă drumul fără a schiţa vreun gest. Nu avea voie să-şi arate teama. Nici aici, nici altundeva. Dar în ultimele zile privirea Reginei o făcea să se simtă din ce în ce mai inconfortabil. Chiar trebuia să încerce să evite să fie singură cu ea.

Ziua trecu încet, prea încet pentru fluturii pe care îi avea în stomac încă de la micul-dejun. Când în sfârşit sosi ora cinei, se auzi o bătaie în uşă. Era Ines.

— Du-te direct la mine.

— Dar...

— Am rezolvat totul, o întrerupse Ines şi ieşi pe coridor. Am vorbit cu Coiul, e de serviciu în seara asta. Fă doar cum spun eu. Vin şi eu imediat.

Celula lui Ines era la cinci uşi distanță. Faye intră după aproximativ un minut şi descoperi că era şi Miryam acolo. La toaletă cineva făcea zgomot. Uşa se deschise şi Ines apăru cu o sticlă de vodcă Explorer într-o mână şi trei pahare de plastic în cealaltă.

— Gata de petrecere?

Faye se uită la ea în timp ce încerca să-şi dea seama de cât timp nu mai băuse alcool. Ajunse la concluzia că fusese la Grand Hôtel, cu câteva minute înainte să fie arestată în holul hotelului.

Trecuseră cam nouă luni de atunci. Cât o sarcină. Începu să chicotească doar la gândul că va bea alcool.

— De unde ai luat-o?

Ines le întinse paharele.

— Coiul. Totul şi oricine poate fi cumpărat, mai ales el.

Scoase dopul şi turnă în pahare.

Faye privi lichidul incolor şi inspiră mirosul înțepător. Puțin alcool nu strica. Poate că avea nevoie de nebunia asta, ca un zid împotriva plictiselii. Putea să fie o supapă în viața cenuşie din închisoare. Părea irezistibil să uite, chiar dacă doar pentru o clipă, că era închisă în cea mai dură închisoare pentru femei din țară şi să poată să-şi imagineze că era la o petrecere obişnuită, cu multă băutură.

Au ridicat paharele.

— La mulți ani! Noroc în cinstea ta! zise Faye uitându-se la Ines.

Dădură vodca peste cap şi Ines turnă iar. Ciocniră din nou şi o dădură peste cap.

Se aşezară pe pat fără să spună nimic. După încă vreo câteva pahare alcoolul începuse să-şi facă efectul. Un văl parcă îi întuneca privirea.

Poate pentru că trecuse atât de mult timp de când băuse ceva, după primul pahar se simțea amețită. Băgă de seamă absența muzicii şi a altor sunete şi se bucură de vocea prietenelor sale şi de râsetele lor fericite.

Ines le povesti despre copilăria ei într-o familie religioasă din zona Järva.

— Nu întâlnisem niciun suedez până la 18 ani, când am găsit un loc de muncă la biroul de informații de la Transport Stockholm, la Gara Centrală. Cred că a fost cel mai mişto loc de muncă pe care l-am avut. Oamenii veneau şi întrebau încotro s-o ia ca să ajungă la peronul lor, iar eu zâmbeam şi le arătam cu degetul. Totul era uşor pe vremea aia.

Miryam, care crescuse într-o suburbie a oraşului Västerås, îl imită pe bărbatul cu care îşi pierduse virginitatea. El avea 30 de ani, iar ea 14.

— Gemea ca un fierăstrău stricat, povesti ea şi leşinară toate de râs.

Faye era de părere că e groaznic să fii atât de tânără şi să faci sex cu un bărbat adult, dar Miryam o asigură că nu suferise din cauza asta. Poate că evenimentele mai neplăcute din viața ei atenuaseră amintirea acestei întâmplări. Ea le povesti despre momentul terifiant în care îl găsise pe Jack cu Ylva acasă, în patul lor.

— Acolo a început, de fapt, viața mea, bolborosi Faye.

— Cât de bogată eşti de fapt, Faye? întrebă Miryam.

— Nu ştiu exact, dar probabil că am vreo trei, patru miliarde.

— Ce risipă! replică Ines.

— De ce?

Ines şi Miryam se uitară una la cealaltă câteva secunde, apoi începură să râdă, din ce în ce mai tare.

— Priveşte în jur, iubito, răspunse Miryam, ştergându-şi lacrimile de râs. Stai şi bei *fucking* Explorer dintr-un pahar de plastic, într-o celulă la Stenakull, împreună cu două imigrante.

Faye clătină din cap. Se apropie de Ines.

— Nu îmi pot imagina o companie mai bună, spuse ea. Dar ar fi fost mai bine dacă nu aveam grătarul ăsta la fereastră. Şi să ascultăm nişte muzică, poate.

— Ce vă lipseşte cel mai mult de afară? întrebă Ines.

— Libertate, răspunse Faye.

— Pulă, răspunse Miryam.

Din nou râs isteric.

— Bine, şi eu la fel, replică Faye. Dar nu mi-e dor de bărbaţi.

— Imaginaţi-vă că v-o trage unu' ca lumea, ştiţi, aşa, de să vi se înfunde urechile.

Miryam îşi dădu ochii peste cap.

Tăcură, fiecare pierdută în propriile fantezii.

Paharele de plastic dispăruseră, nu le mai putea vedea, aşa că Faye întinse mâna spre sticlă şi bău din ea. Apoi i-o dădu mai departe lui Ines.

— De ce mă excit mereu aşa de tare când beau? se plânse Miryam. Pune mâna. Sunt udă toată.

Se întinse după mâna lui Faye şi i-o băgă în pantalonii ei. Faye se umezi imediat când trecu vârfurile degetelor peste sexul moale al lui Miryam, care se simţea cald şi umed.

Ines le privi cu drag.

— Pe lângă sticla de vodcă, i-am cerut Coiului să mai facă rost de încă ceva, zise ea.

Se ridică şi merse clătinat spre birou. Scoase din sertar un vibrator bleu şi un dispozitiv alb cu roşu care o ducea pe Faye cu gândul la un mic uscător de păr. Îşi dădu seama că era vorba de un Satisfyer.

— Din moment ce e ziua mea, vreau să fiu prima.

Ines îşi scoase încet hainele şi se întinse din nou pe pat. Era al naibii de frumoasă. Faye se aplecă şi o sărută înainte de a se urca peste ea, prinzându-i uşor braţele sub genunchi, ca să nu se mai poată mişca. O mângâie de-a lungul braţelor, pe umeri şi, când ajunse la sâni, o observă cu coada ochiului pe Miryam, care le privea respirând greu şi începuse să se mângâie singură. După o clipă, Faye luă Satisfyer-ul, iar Miryam apucă vibratorul.

A doua zi, o sâmbătă de la jumătatea lunii martie, Faye primi prima sa vizită în închisoare. I se păru un moment festiv. Parcă era în acelaşi timp Ajunul Crăciunului şi o zi de naştere. Fusese condusă în aceeaşi încăpere în care o întâlnise şi pe Agneta de la *Strömstads Tidning*. Alice era îmbrăcată într-o jachetă de piele exclusivistă, blugi negri strâmţi şi cizme înalte, iar părul blond îi cădea perfect pe umeri.

— Arăţi ca un înger care a zburat peste ziduri, o întâmpină Faye cu un zâmbet.

Se îmbrăţişară. Alice mirosea scump, ca de obicei, a Chanel no. 5, un parfum care pentru Faye era şi mai pregnant acum.

— Te-au controlat?

Alice chicoti.

— Da.

— Dar nu acolo... jos?

— Nu.

— N-au voie.

— Ar fi trebuit să aduc ceva băgat acolo?

— Data viitoare, răspunse Faye.

— Păcat că am făcut o din aia, *vaginal rejuvenation*, aşa că mi-e teamă că probabil nu e prea mult loc.

Faye râse şi o îmbrăţişă din nou pe Alice.

— Sunt atât de fericită să te văd! Îmi pare rău că n-am vrut vizite până acum. Mi-am folosit toată energia să mă

acomodez şi să le cunosc pe celelalte. N-am vrut să amestec cele două lumi.

— Şi ai reuşit? Eşti în elementul tău?

În capul lui Faye apărură imaginile din seara precedentă, din celula lui Ines. Sânii mari şi perfecți ai lui Miryam. Cei ai lui Ines, mici şi fermi. Corpurile lor goale şi transpirate. Împreunate. Miros de alcool şi sex. Doamne, nu va uita niciodată!

Zâmbi.

— Da, se poate spune şi aşa.

Faye întinse mâna după paharul cu apă.

— Cum vă e? Cum merge Revenge?

— Mai bine ca niciodată. Până acum, cifrele de anul ăsta arată minunat. Aşa că vâlva din jurul tău... ne-a făcut doar bine. Se pare că orice fel de reclamă e bună. Am dublat cifra de afaceri pentru al doilea an consecutiv. Dar întrebarea este cum o să ne descurcăm cu lansarea în SUA. Interesul este enorm. Distribuitorii iau legătura cu noi şi vor drepturi exclusive pentru produsele Revenge.

— Ce crezi că ar trebui să facem?

— Cred că ar trebui să-i dăm drumul. Şi apoi să invităm trei-patru mijloace de informare americane să te intervieveze aici, în închisoare, în legătură cu lansarea.

— Nu e riscant?

— Ai urmărit dezbaterea de după articolul din *Strömstads Tidning*?

Faye se încruntă.

— Nu.

— Mulți te laudă. Negi crima şi majoritatea oamenilor cred că eşti nevinovată. Femeile suedeze te susțin cumpărând produse de la Revenge. Şi chiar dacă îşi imaginau că eşti vinovată, tot ar fi cumpărat, pentru că l-ai ucis pe omul care ți-a omorât copilul.

Faye râse şi clătină din cap. Se gândi o clipă.

— Bine, aşa facem. Selectează-i pe cei mai mari din media. Lansăm aşa cum am planificat. Dau interviurile aici. Le arăt cum e în închisoare. Joc rolul de mamă îndurerată etc.

Alice se ridică, se îndreptă spre fereastra cu gratii şi se uită afară.

— Eşti sigură că te simți bine?

Faye o privi cum stătea lângă fereastră. Frumoasă, elegantă şi evident într-un loc nepotrivit.

— Bineînțeles. Te obişnuieşti cu orice. Aceasta este viața mea acum. Şi am timp să mă gândesc la tata. La următoarea lui mişcare.

— Nu crezi că a renunțat? Că e mulțumit că eşti închisă?

Faye clătină din cap.

— Nu. El nu renunță niciodată. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult cred că o să-l ajute cineva. Altfel nu stătea el departe de mine. Cineva îl ajută.

— Cine?

— Dacă aş şti... Mă întreb dacă Zoran Rakitici e cel care poate să-l ajute. Au fost împreună la Hall.

— Regele gangsterilor? De ce ar vrea să-l ajute pe tatăl tău?

— Calitățile tatălui meu sunt de neprețuit în contextul potrivit şi pentru persoana potrivită.

— Ce calități?

Alice îşi aranjă părul blond. Era mult prea bine îmbrăcată şi aranjată pentru acest mediu.

— Cruzime. Nepăsare. Fără conştiință. Şi are o bucurie imensă când le face rău altora.

Faye se scutură. Se gândi din nou la membrii ucişi ai rețelelor criminale.

Alice se întoarse spre ea.

— Nu te gândeşti niciodată să evadezi?

Faye ezită. Să o lase pe Alice să intre în gândurile ei? Nu, era prea devreme.

Ridică din umeri.

— Problema nu este să evadez. Cel mai greu lucru este să trăiesc după aceea, pentru că aş fi permanent vânată. De fapt, nu e chiar atât de rău aici.

— N-aş fi niciodată în stare să fac faţă.

— Ba da, Alice. Ai fi.

Au stat acolo şi au vorbit, iar când şi-au luat rămas-bun, o oră mai târziu, s-au îmbrăţişat îndelung.

Apa caldă curgea pe corpul lui Faye şi ea închise ochii de plăcere. Muşchii erau încordaţi după sesiunea grea de fitness pe care o făcuse cu Miryam. Îşi dădu cu săpun, bucurându-se la gândul că va avea febră musculară. Duşul din celula ei nu era mare, dar acum părea cea mai luxoasă baie.

Faye tresări. Auzise ceva de cealaltă parte a uşii?

Îşi ciuli urechile. Era doar imaginaţia ei? Nu, bineînţeles că era cineva care cotrobăia printre lucrurile ei. Puse mâna pe robinet, dar nu opri apa. Sunetele deveniră mai clare acum. Cineva se apropia de uşa băii.

O clipă se gândi că era Ines, care venise să o surprindă. Dar când se deschise uşa, Faye era să-şi piardă echilibrul.

Era Louise.

— Ce cauţi aici? întrebă Faye.

Louise nu răspunse, dar îi aruncă o privire pierdută.

Privirea lui Faye se îndreptă către ceva aflat în mâna lui Louise. Ceva ce strălucea. Ceva ascuţit. Încetă să mai respire. Apoi totul se derulă foarte repede.

Faye se auzi ţipând, dar parcă apa îneca sunetele pe care încerca să le scoată. Louise ridică obiectul ascuţit şi începu să o lovească. Louise cea grijulie, veselă, glumeaţă. Faye se apără cu singurul lucru pe care îl avea în mână: duşul.

Ţipă după ajutor. Ţipă şi mai tare când simţi o tăietură pe braţul drept; lovea sălbatic cu duşul şi o nimeri pe Louise în faţă. Femeia se mai aruncă încă o dată spre ea, dar parcă

puterea-i dispărea. Faye gâfâia. Apoi simți durerea în lateralul stomacului. Se prăbuşi cu Louise deasupra ei.

Se auziră strigăte. Nu ale ei, ea nu putea să mai scoată niciun sunet. Mai multe braţe o smulseră pe Louise, care răcnea de parcă era posedată, dar ceea ce zicea ea era de neînțeles: O vor ucide! Nu, nu! Paula!

Undeva în haosul ăsta, Faye auzi vocea lui Ines. Se uită în jos şi văzu un cuțit, încă înfipt în ea. Se uită şocată la mânerul negru al cuțitului care-i ieşea din corp. Cineva opri apa, în timp ce ea se văita şi încerca să prindă mânerul cuțitului şi să-l scoată din ea.

— Nu, trebuie să rămână acolo. Altfel, ai putea sângera până la moarte.

Încercă să localizeze vocea, să înțeleagă cine vorbea, dar vederea îi era înceţoşată. Femeile care se înghesuiau în jurul ei erau doar nişte contururi neclare. Avea frisoane, tremura. Se auzi mormăind numele lui Julienne, îi văzu chipul strălucitor şi frumos în fața ochilor.

O să moară? Atunci cine le-ar proteja pe Julienne şi pe mama ei?

O să fie cu totul lipsite de apărare.

Cineva o ținea de mână şi-i vorbea, încercând să o liniştească. Dar lumea dispărea din ce în ce mai mult şi, într-un final, nu nu mai rămăsese decât întunericul.

Stockholm, 2002

Primii doi ani la Stockholm au fost cei mai fericiți din viața mea, cel puțin aşa am încercat să-mi imaginez. La început am locuit într-o vilă mai mică în Botkyrka, dar după numai un an, Zoran a cumpărat o casă mare pentru noi în

Skuru, Nacka. Acum Ivan şi familia lui stăteau doar la câteva case distanţă. Aveam mai mulţi bani decât visasem vreodată. Zoran ţinea teancuri de bancnote peste tot prin casă. Dacă aveam nevoie să cumpăr ceva, mă urcam pe un scaun în faţa bibliotecii, bâjbâiam cu mâna de-a lungul raftului de sus şi acolo, în spatele cărţilor, se afla de obicei o grămadă groasă de bancnote. Erau probabil 100 000 de coroane în bancnote mototolite de 500. Erau banii mei de cheltuială.

Dar nu ţinea bani doar acolo. Uneori puteam să iau o cutie cu cereale din cămară şi descopeream că Zoran o umpluse cu bancnote. Lângă piscina albastră din grădină era o punte de lemn, iar sub ea erau îngropaţi saci cu bani.

Pe măsură ce băieţii creşteau, puteam să stăm fără ei mai multe zile. Uneori aveam două bone. Zoran mă ducea în excursii la Paris şi New York şi asta mă făcea fericită, consideram că era o dovadă că încă mă iubea. În acele călătorii, Zoran era întotdeauna bărbatul perfect.

Zivko a cumpărat un apartament nou pentru mama în Zagreb şi a chemat-o în Suedia ca să poată sta cu noi şi cu nepoţii ei.

În exterior, eram gospodina perfectă. Dar în mine panica era tot mai mare. Parcă miza creştea de la o zi la alta, ca şi înălţimea de la care puteam să cădem. Nu mă temeam doar de poliţie, ci şi de alţi infractori.

În doar un an, Zoran a devenit mâna dreaptă a lui Ivan, omul lui de încredere. Ivan era temut. Se ocupa de colectarea datoriilor şi comerţ cu arme. Dar cluburile de jocuri de noroc apăruseră peste tot în ţară şi deveniseră vaca de muls din imperiul lui.

Prima dată când mi-am dat seama că e ceva în neregulă a fost în noaptea de revelion din 2002. Ivan organizase o petrecere grandioasă. Închiriase Grand Hôtel din

Saltsjöbaden şi invitase sute de oaspeți. Parteneri de afaceri, subalterni, avocați care îl reprezentau, neveste. Cina a durat mult, oaspeții stăteau la mese în sala imensă cu vedere la apă. Era o iarnă rece şi ferestrele erau pline de zăpadă.

Eu purtam o rochie roşie Versace şi Zoran, un costum albastru-închis de la Brioni, pe care le cumpăraserăm în cursul unei călătorii în Italia.

Am fost aşezați la aceeaşi masă cu Ivan şi soția lui, Ivona. Ea era cu 15 ani mai în vârstă ca mine şi era o femeie îngâmfată şi destul de rea. Nu-şi arăta niciodată adevărata față când soții noştri erau prin preajmă, dar când eram singure putea face glume despre greutatea mea şi îmi spunea să nu mă mai îmbrac ca o curvă. Aveau doi copii, un băiat şi o fată.

O femeie care, spre deosebire de Ivona, mă trata ca pe o soră era Nataşa, soția lui Mirko. Mirko avusese mari remuşcări de când venise cu Dragan la noi acasă şi mă amenințaseră. Când Zoran era plecat prea multe zile, el şi Nataşa veneau pe la mine şi pe la copii. Acum Nataşa îmi făcu semn cu mâna din spatele Ivonei, de la masa de alături. Ea era singura care ştia ce părere am despre Ivona.

Dar nu relația mea cu Ivona mă îngrijora.

Ci relația dintre Ivan şi Zoran. Am observat abia când Dragan a venit la masa noastră şi a întrebat dacă Zoran vrea să iasă la o țigară cu el. Au ieşit împreună în frig. Eu am vorbit cu Ivan, dar am observat că se tot uita spre Zoran şi Dragan. Li se alăturaseră mai mulți bărbați şi acum stăteau afară pe scări râzând şi vorbind. Nervozitatea din ochii lui Ivan era tot mai vizibilă. După o clipă a încetat să mai vorbească cu mine şi a rămas cu brațele încrucişate uitându-se la grupul de afară.

I-am înțeles privirea. Se simțea amenințat. Zoran era mai tânăr, fermecător şi mai uşor de plăcut. Vorbea şi îi plăcea să glumească cu subalternii, le făcea mici cadouri când

făceau treabă bună, se interesa de familiile lor şi ştia tot ce se întâmplă în viaţa lor. Felul lui de a fi era în contrast puternic cu atitudinea rece a lui Ivan; relaţia lui cu ei se baza pe frică şi respect.

Când Zoran s-a întors la masă, Ivan l-a întrebat îmbufnat despre ce vorbise cu Dragan.

— Despre multe, a răspuns Zoran, ridicând din umeri surprins.

— Trebuie să fii mai dur cu ei. Tu eşti şeful, nu prietenul lor. Altfel, nu te vor respecta niciodată.

Zoran s-a uitat la mine şi la Ivona. El şi Ivan nu vorbeau niciodată despre afaceri sau despre oamenii lor de faţă cu noi. Era împotriva etichetei să faci acest lucru de faţă cu soţiile.

— Ivan, am vorbit despre fotbal, a zis el în şoaptă. Hajduk Split are un sezon bun, iar Dragan a vorbit despre nenorocitul ăla de Partizan Belgrad al lui, care se pare că o să câştige iar liga din Serbia.

— Nimic altceva?

— Ba da, despre Adam, fiul lui Dragan. A cunoscut o fată care este suedeză şi acum vrea să se însoare cu ea. Dragan nu e sigur dacă îi place ideea.

Ivan s-a uitat la el, departe de a fi convins.

Am observat că Zoran nu pricepuse mesajul lui Ivan. Dar eu începusem să înţeleg ce se întâmplă.

Mi-am pus mâna pe braţul lui Zoran, zâmbind de parcă devenisem brusc foarte curioasă în legătură cu problemele lui Dragan.

— Şi tu ce crezi, iubitule?

Zoran s-a întors spre mine zâmbind.

— Că nu există femei mai bune decât cele croate. Şi că băiatul lui, deşi e sârb, să fie trimis o săptămână la Dubrovnik sau Split şi o să şi-o scoată pe fata aia din cap.

Am râs în hohote şi l-am sărutat pe obraz, dar am simțit în mine un fior de gheață.

Zoran m-a luat în brațe, iar eu m-am uitat la Ivan şi i-am zâmbit inocent. Nu mi-a întors zâmbetul.

Petrecerea a continuat, la miezul nopții au fost focuri de artificii şi după aceea ringul de dans s-a umplut. Alcoolul curgea. La 2:30 am luat un taxi spre casă, unde băieții şi bonele dormeau. Ne-am scos hainele şi apoi am făcut sex în picioare lângă chiuveta din baia de lângă dormitorul nostru.

— Zoran, te-ai gândit cine-l va înlocui pe Ivan? l-am întrebat eu când ne-am urcat în pat.

Mi-a aruncat o privire mirată.

— Nu.

Şi-a aprins o țigară şi a privit în tavan.

— E periculos să vorbeşti aşa, Milenka.

— Dar...

A scuturat țigara în scrumiera de pe noptieră.

— Să nu mai aduci niciodată vorba despre asta. Bine?

Zoran a adormit repede. L-am privit, gândindu-mă cât de nevinovat părea. Vulnerabil. De când ajunseserăm acasă, fusesem pe cale să-i spun ce cred eu despre Ivan, dar mă abținusem. Nu eram sigură că ar înțelege. El avea multe calități, dar nu era femeie şi nu avea intuiția unică a unei femei.

Chiar dacă lui îi lipseau ambițiile legate de putere, cel puțin cele care ar fi însemnat să devină lider, Ivan nu ar fi înțeles asta niciodată. Pentru el, Zoran era un rival şi eu ştiam prea bine cum făcea el față amenințărilor, indiferent dacă erau interne sau externe.

Eram obligată să rezolv cumva amenințarea la adresa lui Zoran.

Când se trezi, Faye nu ştia unde se află. Ferestrele nu aveau gratii, lumina era slabă. Era într-un pat, într-o cameră despre care era convinsă că nu e la Stenakull.

Se văită când o văzu pe Louise în faţa ochilor. Atacul brutal. Urletele. Mânerul cuţitului din corpul ei.

O vor ucide! Nu, nu! Paula!

Cu mâna tremurând, Faye ridică pătura. Se atinse uşor cu mâna peste coaste şi pe stomac. Nu găsi niciun cuţit.

Îşi întoarse capul şi descoperi o maşinărie care o ducea cu gândul la o navă spaţială dintr-un film ştiinţifico-fantastic.

Încercă să se ridice, dar durerea parcă explodă în ea. Se lăsă din nou pe pernă gâfâind. Încet-încet, începu să înţeleagă că era într-un spital.

Zări un buton de alarmă şi reuşi să apese pe el. După o clipă auzi paşi pe coridor şi o asistentă de vreo 60 de ani deschise uşa.

— Bună, cum te simţi?

— Nu prea bine. Unde sunt?

Avea gura uscată şi încerca să-şi găsească cuvintele. Limba parcă era un corp străin.

— La Sahlgrenska[9], în Göteborg.

Faye inspiră adânc de câteva ori; trebuia să facă un efort copleşitor doar ca să vorbească.

— Cât este ceasul?

— E 22:30.

— Ce am?

Asistenta zâmbi.

— Vine imediat o doctoriţă şi o să-ţi răspundă la toate întrebările. Pot să te mai ajut cu ceva?

— Apă?

---

[9] Spital în oraşul Göteborg.

Asistenta umplu un pahar de plastic la chiuvetă şi i-l întinse lui Faye, care îşi ridică încet capul şi bău. Paharul de plastic îi aminti de petrecerea din camera lui Ines şi se trezi zâmbind. Asistenta umplu din nou paharul şi îl puse pe măsuța de lângă pat înainte să se îndrepte spre uşă.

— Vine imediat doctorița.

Faye îşi ridică privirea spre tavan. Îşi dorea enorm să se întoarcă pe o parte, dar nu putea, atât din cauza rănilor, cât şi a cătuşelor care o țineau imobilizată. Putea să stea doar pe spate.

Se gândi la Louise, îi văzu din nou chipul disperat în fața ochilor. Îşi aduse aminte cum striga numele fiicei ei în timp ce o târau de lângă Faye. Era imposibil de crezut că Louise îi purta ranchiună. Probabil că o amenințaseră. Îi amenințaseră familia. Dar despre cine era vorba? Faye cunoştea doar o persoană care voia să o vadă moartă şi persoana aceea era tatăl ei. Oare era implicat în vreun fel? Putea ajunge la ea şi aici, la spital? Probabil. Nu era în siguranță nicăieri. Nici aici. Nici la închisoare.

O să se întoarcă la Stenakull, o să se întremeze şi apoi trebuia să evadeze. Altfel va muri în închisoare.

Se auzi o bătaie în uşa care se deschise imediat, iar în salon intră o femeie în halat alb şi cu părul castaniu prins în coadă de cal.

Se prezentă drept Lina Högberg, după care îşi trase un scaun lângă pat.

— Cât de grav este? întrebă Faye.

Doctorița o privi printr-o pereche de ochelari mari, rotunzi.

— Ai un plămân perforat, dar l-am drenat şi răspunzi bine la tratament.

— De cât timp sunt aici?

— De patru zile. Apropo, ai şi o tăietură pe brațul drept, dar ne-am ocupat şi de ea.

Faye privi surprinsă spre brațul drept, care era bandajat.

— Cât timp o să obosesc doar dacă vorbesc?

— O să te recuperezi complet, dar este greu de spus în cât timp. Diferă de la om la om.

— Când pot începe să trăiesc normal?

— Peste două-trei luni.

Faye gemu. Atât de mult?

— Restricții?

— Nu ai voie să conduci.

Doctorița zâmbi.

— N-o să fie o problemă, răspunse Faye. O să vezi că o să mă ducă înapoi la Stenakull cu escortă.

Zâmbetul doctoriței se transformă în râs.

— Când mă duc înapoi? întrebă Faye.

— În vreo săptămână. Când o să consider că ți-ai revenit suficient. Decizia este numai a mea.

* * *

O săptămână mai târziu, Faye se întoarse la închisoare. Când coborî din mașină și privi spre clădirea mare de beton gri, o cuprinseră sentimente contradictorii. Într-un fel, simțea că e foarte greu să pășească din nou în captivitate, departe de libertate. Dar, într-un alt fel, aștepta cu nerăbdare să ajungă... acasă. Își făcuse prieteni. Oameni pe care nu i-ar fi întâlnit niciodată dacă nu ar fi ajuns aici.

Murmurul încetă când Faye intră în sala unde erau adunate toate. Deasupra mesei mari atârna un afiș mare, scris de mână, cu cuvintele *Bine ai venit acasă, Faye.*

Simți cum o năpădesc lacrimile. Apoi Marissa se repezi și se aruncă de gâtul ei.

— Au, au, râse Faye, iar Marissa făcu speriată un pas înapoi.

— Îmi pare rău, am uitat că ești rănită.

— E OK.

Faye întinse braţele şi o îmbrăţişă cu grijă.

Se mai apropiară şi alte deţinute. Doar câteva dintre ele o îmbrăţişară uşor, restul o mângâiară pe umăr, îi zâmbiră sau îi aruncară o privire caldă. Era suficient. Privi îngrijorată în jur.

— Louise a fost transferată, o linişti Ines, mângâind-o pe mână. Eşti în siguranţă. Nimănui altcineva de aici nu i-ar trece prin cap să facă ceva de genul ăsta. Nu-i aşa?

Ines se uită încruntată la celelalte. Toate aprobară din cap. Faye nu spuse nimic, dar ştia că Ines nu putea să-i garanteze siguranţa. Persoana care o convinsese pe Louise putea să convingă şi pe altcineva.

— Cafea?

— Da, la naiba. Nu m-am gândit niciodată că o să spun aşa ceva, dar asta este cafea pură în comparaţie cu cea de la spital.

Ines îi aduse o ceaşcă aburindă, iar Faye sorbi cu grijă. Cafeaua tare aproape că o ameţi, iar ea se clătină.

— Vin cu tine. Trebuie să te odihneşti, spuse Ines ferm.

Faye nu protestă. Merse sprijinită de Ines până la celula ei, care, după salonul de spital unde fusese tot timpul imobilizată cu cătuşe de pat, părea o cameră de la Grand Hôtel.

Se aşezară pe pat.

— Dacă nu o transferau, o omoram eu.

— Încă mi-e rău când o văd în faţa ochilor, zise Faye. Era atât de disperată!

— A strigat numele fetei ei în timp ce o smulgeau de pe tine, explică Ines mângâind-o din nou. *Paula.*

Faye oftă adânc.

— Cineva a ameninţat-o în legătură cu fiica ei. A forţat-o pe Louise să mă atace.

Ines se apropie de Faye.

— Oamenii de care ne pasă ne fac şi puternici, şi slabi, şopti ea.

Faye închise ochii. O văzu pe Julienne. Nu putu face altceva decât să confirme din cap.

— Biata Louise! zise Ines. Dar tot o omor dacă o văd.

— Sunt destul de sigură că e mâna tatălui meu, răspunse Faye. Dar nu am nicio dovadă. E doar intuiția mea.

— Ai de gând să le spui ceva curcanilor?

— Nu.

Ines aprobă încet din cap.

— Şi atunci, ce ai de gând să faci?

Faye se strâmbă, simțind cusăturile de la operație care o strângeau.

Devenea pe zi ce trece mai puternică, chiar dacă acum era doar o umbră a ceea ce fusese înainte. Plămânul o durea la cel mai mic efort şi era palidă şi anemică. Era un calvar doar să facă un duş.

— Trebuie să plec de aici. Trebuie să mă ocup de asta. Dacă rămân aici, o să mor. O să mă omoare, mai devreme sau mai târziu.

Ines se uită la ea.

— Cum o să evadezi?

Faye zâmbi.

— M-am gândit că o să-mi spui tu cum. E posibil? Miryam susține că e.

— Da, bineînțeles. S-a mai evadat de aici. E o închisoare pentru femei, nu e Hall sau Kumla. Nivelul de securitate nu este foarte ridicat. Ca de obicei, bărbații subestimează femeile.

Ines se ridică de pe pat şi se duse la fereastră.

— Când?

— Întâi trebuie să mă întremez, trebuie să pot face față afară, răspunse Faye, arătând cu capul spre apus.

— Dacă reuşeşti să evadezi, trebuie să te ascunzi cel puțin două-trei săptămâni. Să nu faci nimic. Să nu te aventurezi. Aşa sunt prinşi cei mai mulți, devin rapid neliniştiți, fac o prostie şi sunt descoperiți.

Ines se întoarse şi se uită la Faye.

— Ştiu un loc în care poți să fii în siguranță. Nu este ceva cu care eşti tu obişnuită. Nu este Östermalm, dar cred că ți-ar plăcea.

— Unde?

Ines îi aruncă un zâmbet ironic.

— Pas cu pas. Mai întâi trebuie să vorbim cu Katya.

Faye se încruntă.

— De ce?

— Cum altfel vrei să evadezi? Vrei să ne iei ostatice şi să ceri un elicopter?

Faye râse.

— Dar o să te coste, continuă Ines.

— Cât?

— Nu ştiu, banii sunt pentru Katya, nu pentru mine, doar înțelegi asta. Eu n-aş percepe niciodată taxe ca să te ajut.

În săptămâna care urmă, veniră în vizită şi Alice, şi Kerstin. Trebui să le povestească despre planurile ei, dar niciuna dintre ele nu protestă când auzi că Faye se hotărâse să evadeze. Amândouă erau conştiente că exista riscul să moară, având în vedere ce i se întâmplase deja acolo.

În primul rând, Kerstin era cea care trebuia să rezolve câteva lucruri practice. În primele trei săptămâni, Faye va sta ascunsă într-un loc pe care îl aranjase Ines. Încă nu-i dăduse niciun fel de detaliu, dar avea suficientă încredere în ea ca să nu-i pună întrebări şi să presupună că totul era pregătit.

Sarcina lui Kerstin era mult mai dificilă. Faye îi explicase aproximativ ce avea în minte, dar apoi era treaba ei să

rezolve. Probabil că nu va putea merge la Bengt al ei în Mumbai o vreme, iar cursul de olărit avea să mai aştepte.

În paralel cu pregătirile pentru evadare, Faye petrecuse în fiecare zi câte o oră în plus la sală. Directorul închisorii îi acordase permisiunea, pentru a-şi recăpăta condiţia fizică după tentativa de omor şi, de asemenea, i se permisese să lucreze doar jumătate de normă la croitorie.

Faye se întrema încet-încet. Era necesar pentru ceea ce o aştepta. Trebuia să fie în formă.

După întâlnirea cu Kerstin, se întoarse pe secţie.

— Am o sumă, şopti Ines.

O trase pe Faye după ea spre o cabină telefonică liberă pentru a putea vorbi în linişte.

— 300 000. Depuşi în acest cont bancar.

Faye se uită la biletul din mâna ei şi aprobă din cap.

— Înainte să plec?

— Nu, Katya are încredere în tine. Doar să-i pui înainte să iasă şi nu e nicio problemă. Mai are doi ani.

— E bine, asta îmi permite să ascund mai bine tranzacţiile bancare, replică Faye cu o voce scăzută.

Se uită spre celelalte femei. Katya vorbea cu Miryam.

— Cum facem?

— Miryam te ajută. Katya o să-l roage pe Coi să-şi ia o tură de weekend ca să poată petrece mai mult timp împreună; atunci e o perioadă mai liniştită. O să-i spună că vrea şi Miryam, că o să aibă o partidă în trei. La asta nu are cum să reziste. Trebuie să fie seara, ca el să se strecoare în celula ei şi să o descuie şi pe Miryam.

— Şi apoi?

Ines zâmbi.

— Atunci fetele se asigură că o să primeşti cardurile de acces de la celula ta. Tu doar ieşi şi pleci.

— Atât de simplu?

— Suntem într-o instituție de nivelul 2. Simplu ca bună ziua.

— Atunci mă voi asigura că Miryam o să primească aceeaşi sumă. Te interesezi tu când şi unde vrea banii?

— Absolut.

— Si după aia?

— O să fie o maşină în apropiere. O să ajungă cu o oră înainte, ca să nu trezească suspiciuni, în cazul în care ar sta acolo prea mult timp. Plinul e făcut, cheile sunt pe roata din dreapta față. O iei şi te duci spre Skövde. Acolo schimbi maşina. O să te aştepte cineva la magazinul Ica Maxi de lângă autostradă. Maşina aia o conduci până la Husby. Nu te opreşti nicăieri înainte să ajungi la Skövde; dacă vor băga controale rutiere, eşti arsă.

— Husby?

Ines confirmă din cap.

— Acolo este un apartament cu nişte oameni care te aşteaptă. Totul este pregătit.

— Cine sunt oamenii ăştia?

— Familia mea, răspunse Ines zâmbind.

— Şi e bine? Dacă mă găseşte poliția acolo, o să pățească ceva.

— Şi tu eşti parte din familia mea. Iar ei ştiu. Şi în familia mea, noi ne ajutăm unul pe celălalt.

Faye se uită fix în ochii negri ai lui Ines. Apoi o îmbrățişă. Îndelung.

Sâmbătă, 1 mai, era doar jumătate din personal. Nu exista o zi mai bună pentru Faye pentru a evada. Katya aranjase astfel încât Coiul să vină în celula ei la 23:30, după ce mai întâi descuiase celula lui Miryam. În toiul acțiunii, Miryam se va scuza spunând că trebuie să aducă o jucărie sexuală din celula ei – ştiau exact ce îi plăcea Coiului. Katya îi va distrage atenția, astfel încât Miryam să poată lua cardurile de acces din buzunarul pantalonilor lui şi apoi să

se grăbească să descuie celula lui Faye. Faye se îmbrăcase deja cu uniforma pe care i-o cumpărase Ines de la una dintre gardience. Se uită la ceasul de pe perete. Era 23:25. Se îndreptă fără zgomot spre uşă, încercând să-şi dea seama dacă venea deja Coiul. După o clipă, îi auzi paşii grei şi zgomotul unei uşi care se deschise încet.

Fluturi în stomac. Se duse la toaletă şi făcu pipi, după care se întoarse grăbită lângă uşă. Se lăsă în jos.

Ceva mai devreme, îşi luase rămas-bun de la Ines în celula ei. Stătuseră întinse pe pat, îmbrăţişate, până când unul dintre gardieni venise şi le anunţase că era timpul să încuie celulele.

— O să-mi fie dor de tine, îi şoptise Faye.

— Şi mie de tine. Dar ne vedem când ies. Chiar dacă o să mai dureze ceva...

Faye o sărutase pe Ines şi apoi se întorsese în celula ei. Încercase să se uite la televizor, dar îi era greu să se concentreze la ştiri. Încă o crimă. Conform reporterului, care transmitea din stradă, de lângă o vilă, această victimă aparţinea cercului de apropiaţi ai lui Zoran Rakitici, iar poliţia credea că era vorba de acelaşi ucigaş, după modul de operare. Dar nu dezvăluise şi alte detalii.

Faye se uită din nou la ceas – era 23:40. Peste aproximativ cinci minute, Miryam avea să iasă din celula Katyei, având cu ea cardurile de acces de care avea nevoie Faye ca să iasă. Se ridică în picioare. Era pregătită.

După doar patru minute, i se păru că aude paşi pe coridor. Paşii se opriră în faţa uşii şi în clipa următoare auzi un clic la lacăt. Miryam era goală şi lucea de sudoare.

Îi înmână două carduri de acces, îi zâmbi şi confirmă din cap înainte să se întoarcă şi să plece din nou în grabă.

Faye se îndreptă spre ieşirea pe care o foloseau paznicii. Miryam, care făcuse sex de mai multe ori în vestiarul

personalului cu una dintre gardience, îi explicase în cursul zilei pe unde să meargă ca să poată ieşi.

Faye îşi trase şapca peste frunte, ca să nu i se vadă bine faţa, apropie cardul de acces de cititor şi se aprinse o lumină verde. Respiră adânc. Se opri între uşi.

Apropie din nou cardul de cititor.

Nu se întâmplă nimic.

Începu să transpire şi încercă din nou. Acelaşi rezultat. Simţi cum o cuprinde greaţa când încercă şi al doilea card, cu mâna tremurând. Îi veni să ţipe de bucurie când uşa se deschise fără zgomot.

Coridorul din faţa ei era întunecat, dar lumina se aprinse imediat ce făcu un pas. Făcu un efort să nu înceapă să alerge. La ora asta nu era nimeni care să verifice camerele de luat vederi; ştia că paznicii obişnuiau să se uite la televizor sau să asculte muzică. Şi chiar dacă o dovedeau, ar fi crezut că e doar o colegă, pentru că nimeni nu şi-ar fi imaginat că era o deţinută deghizată, pe cale să evadeze. Cel puţin aşa se îmbărbăta singură.

Coborî scările şi ajunse la o altă uşă încuiată. De data aceasta alese cardul de acces potrivit şi-şi continuă drumul. O luă la dreapta şi trecu pe lângă ceea ce credea că este vestiarul, ajungând într-un fel de hol care constituia ultimul obstacol înainte de a ieşi din clădire.

Brusc auzi paşi pe coridor, în spatele ei. Faye se uită în jur cuprinsă de panică. Era pierdută dacă o descoperea cineva. Nu exista niciun motiv sau vreo explicaţie plauzibilă pentru prezenţa ei aici, îmbrăcată în haine de paznic. Paşii se apropiau şi urechile începură să-i ţiuie, fiind cuprinsă de panică.

Vestiarul. Uşa era la câţiva metri distanţă, dar nu ştia dacă nu e cineva acolo. Trebuia să rişte.

Paşii şi vocile se apropiau. Două persoane care vorbeau.

Iute, dar în liniște, alergă spre ușa vestiarului și o deschise cu grijă. Băgă capul înăuntru, cu inima bătându-i cu putere în piept. Nu era nimeni.

Pașii și vocile se apropiaseră și mai mult. Închise ușa în urma ei și se uită prin încăperea mică. Singurul loc unde putea să se ascundă era unul dintre dulapurile în care paznicii își țineau hainele și obiectele personale.

Se aruncă într-unul dintre dulapurile deschise. Era înghesuit, abia avea loc, dar reuși să se strecoare atât cât să poată închide ușa. Se strădui să se calmeze și să respire rar, ca să nu fie auzită. Acum trebuia să stea nemișcată.

Ușa de la vestiar se deschise și vocile se apropiară mult prea mult. Se rugă să nu deschidă cineva dulapul în care se afla ea. Faye închise ochii. Paznicii râdeau și bârfeau deținutele.

Își auzi numele, dar nu înțelese și ce spuneau despre ea. Părea că își schimbau hainele, iar Faye deschise ochii și se uită la un punct pe ușa dulapului. În orice moment ușa se putea deschide.

Râsul și discuțiile continuară, era gălăgie și auzi foșnet de haine. Două uși de dulap se deschiseră. Dar nu a ei. Faye își dădu seama că își ținuse respirația și încet, încet, expiră. Își dorea să-i vadă plecați.

După câteva minute ce părură o eternitate, Faye auzi în sfârșit cum ușa de la vestiar se deschide și apoi se închide, iar vocile și pașii se îndepărtară. Avea ochii strâns închiși. Mâinile le ținuse încordate și mai așteptă încă vreun minut înainte să se relaxeze și, cu grijă, să împingă încet ușa.

Nu mai era nimeni în vestiar. Faye se apropie tiptil de intrare, puse urechea la ușă, dar nu auzi nimic. Apăsă mânerul în jos și întredeschise ușa doar cât să poată vedea în hol. Nimic.

Cu prudență, o deschise mai mult și ieși din nou pe coridor. Nu se mai vedea și nu se mai auzea nimeni. Respiră

adânc de câteva ori ca să se calmeze şi să se concentreze din nou.

Mai rămăsese o singură uşă pe care personalul o folosea pentru a intra şi a ieşi din clădirea închisorii. O descuie şi o deschise, simți aerul proaspăt al nopții şi îl inspiră adânc. Auzi din nou voci în spatele ei şi se grăbi să închidă fără zgomot uşa în urma ei.

Se grăbi spre poartă pe trotuarul pavat. Apropie cardul de acces de cititor şi mecanismul scoase un clic.

Merse mai departe, cu inima bătând puternic, pe marginea drumului către pădure, aşa cum o instruise Ines. Nu se putu abține să nu se întoarcă şi să privească gardurile, pereții şi clădirea care fuseseră casa ei atâtea luni. Apoi îşi reluă în grabă drumul şi coti pe o alee pietruită.

Dură o clipă până zări silueta Opelului verde pe care îl lăsase cineva acolo pentru ea. Se gândi la Ines, transmițându-i toată recunoştința ei, în timp ce bâjbâia cu mâna pe roata din față dreapta, unde găsi în cele din urmă cheia.

Deschise portiera maşinii şi se aşeză la volan. Înăuntru mirosea ca în maşinile din copilăria ei, a vechi şi umezeală, amestecate cu soluții de curățenie şi poate fum de țigară.

Descoperi că avea schimbător de viteze manual şi încercă să-şi aducă aminte cum să-l folosească, apăsă ambreiajul şi roti cheia în contact. Motorul tuşi când încercă să bage în viteză. Nu reuşi şi trase aer în piept.

Sigur va mai dura câteva ore până să se descopere că dispăruse, dar orele acestea erau un avans de care avea nevoie pentru a nu fi oprită la controalele pe care cu siguranță le va face poliția. Singura întrebare era când. Şi, în primul rând, trebuia să pornească maşina.

— Haide, te rog!

A doua oară reuşi, iar după aceea creierul păru să treacă pe pilot automat şi nu mai trebui să gândească, maşina plecă, iar ea apăsă accelerația.

După o clipă, încetini şi dădu drumul la radio. Dacă o prindeau înainte de Skövde, ar fi condus măcar o maşină cu geamurile lăsate şi muzică la maximum.

Partea a III-a

Stockholm, 2003

Am trecut la fapte aproape imediat, pentru că mi-am dat seama că nu aveam timp de pierdut. Era începutul lui ianuarie, la câteva zile după acel revelion. Băieții ieşiseră cu bonele, Zoran era în Malmö şi ştiam că Ivona e în oraş, pentru că o văzusem trecând cu maşina cu puțin timp în urmă. Era după-amiază, iar eu m-am îmbrăcat în haine sport strâmte, mi-am dat cu ruj, mi-am aranjat părul şi am luat un palton pe mine.

Casa lor imensă, pe care Ivona o descrisese cu mândrie tuturor drept New England, era înconjurată de un zid alb înalt. Am apăsat pe sonerie şi am zâmbit către cameră. S-a auzit un clic şi am fost lăsată să intru.

Ivan mă aştepta în prag, îmbrăcat într-un costum impecabil şi privindu-mă sumbru.

— Mă întrebam doar dacă Ivona este acasă.

A clătinat din cap.

— Ce păcat!

— Despre ce e vorba?

— M-am apucat să mai schimb prin casă şi am nevoie de ajutor să mut o măsuță. Nici Zoran, nici băieții nu sunt acasă. Ştii cum e pentru noi, femeile, ne plictisim. Trebuie să avem mereu un proiect legat de casă.

El a zâmbit.

— Şi Ivona este la fel. Te ajut eu.

— Nu, nu e nevoie. Sigur ai lucruri mult mai importante de făcut decât să muți o măsuță.

— Am terminat pe ziua de azi. Te ajut cu plăcere.

— Ce frumos din partea ta! Mulțumesc.

Mi-a făcut semn cu mâna şi m-a lăsat să intru în hol. A dispărut o clipă, şi-a luat o geacă şi s-a încălțat. Am mers apoi alături spre casa noastră.

I-am luat geaca şi am atârnat-o lângă haina mea. Am luat-o înainte spre living şi am observat în oglinda din hol că îmi studia silueta.

— Ce trebuie făcut? a întrebat el, bătând din palme şi intrând în living.

— Măsuța trebuie mutată acolo. Şi covorul de dedesubt.

— Hai să ne apucăm!

Reamenajarea a fost uşoară şi rapidă. Apoi l-am întrebat dacă vrea o bere şi nu m-a refuzat. S-a aşezat şi a aşteptat într-un fotoliu cât m-am dus eu să iau o sticlă. Am deschis-o, am luat un pahar cu mine şi i le-am dat.

— Tu nu bei? a întrebat el în timp ce-şi turna în pahar.

Am clătinat din cap.

— Trebuie să mă gândesc la siluetă, am răspuns atingându-mă uşor pe talie.

A zâmbit, dar nu a spus nimic.

M-am aşezat pe canapea şi mi-am pus picior peste picior.

— Voiam să spun că sunt foarte recunoscătoare, am continuat eu jucându-mi rolul.

— Eh, nu e nimic. Am rezolvat repede.

— Nu la asta mă refeream. Voiam să zic că sunt recunoscătoare pentru tot. Pentru că ai avut grijă de noi atât de frumos. Eşti ca un... tată pentru noi toţi.

N-a spus nimic, ci doar a ridicat paharul spre mine înainte de a lua o înghiţitură.

— Trebuie să fie o responsabilitate foarte mare.

El a aprobat din cap gânditor.

— Uneori. Dar... noi, iugoslavii, trebuie să rămânem uniţi. Războiul a fost cu mult timp în urmă. Şi ca să putem rămâne uniţi, trebuie să ne conducă cineva.

— Mă bucur că tu eşti acela, am replicat eu.

M-a privit îndelung.

Ştiam că nu pot să mă apropii de el prea repede, dar am înţeles atunci că planul meu va funcţiona.

Faye stătea în faţa oglinzii. Ţesătura lungă şi închisă la culoare părea necunoscută corpului. În apartament mirosea puternic şi pătrunzător a mâncare gătită. Şi a mulţi oameni într-un spaţiu mic. Camera asta fusese lumea ei, în care fusese protejată timp de trei săptămâni. Trei săptămâni lungi. Nu văzuse nimic altceva, nu vorbise cu nimeni în afară de cei din apartament. Acum avea să se aventureze pentru prima dată pe străzile pe care le văzuse de la fereastra camerei.

Apartamentul era la etajul opt şi când deschidea fereastra se auzea zgomotul autostrăzii E18. Acum o închisese şi ieşise în hol. Se aşează pe un taburet, ridică veşmântul şi-şi puse pantofii.

— Eşti gata?

Faye ridică privirea spre Leila Makhrabi, mama lui Ines.

— Da.

— Le-am spus vecinilor că eşti o rudă foarte religioasă din Irak. O să fie totul bine.

— Ştiu.

Faye se ridică şi se privi în oglinda din hol, unde îşi potrivi niqabul în dreptul feţei, astfel încât doar ochii să fie vizibili. Apoi o îmbrăţişă pe Leila şi puse mâna pe mânerul uşii de la intrare.

— Vrei să vin cu tine?

Faye clătină din cap.

— Nu, trebuie să mă descurc singură. Dar mulţumesc.

Închise cu grijă uşa în urma ei, ridică puţin niqabul şi începu să coboare scările. Auzi ecoul paşilor ei. Prin uşile apartamentelor pe lângă care trecea se auzeau zgomote. Un televizor pornit, un copil care plângea, un cuplu care se certa.

Ajunsă la parter, respiră adânc de câteva ori şi apoi împinse uşa. Ieşi şi o orbiră razele soarelui. Sorbi zâmbind aerul proaspăt, deşi filtrat într-un mod neobişnuit prin ţesătură. Era liberă să se plimbe după bunul plac.

Câţiva tineri stăteau pe o bancă, dar nu-i acordară nicio atenţie când trecu pe lângă ei spre centrul din Husby, conform instrucţiunilor Leilei. Trecu pe lângă complexurile mari de apartamente, bucurându-se că poate merge liberă. Complet nestingherită. Era minunat. De când evadase, cu trei săptămâni în urmă, singura mişcare fizică pe care o făcuse fusese să se plimbe prin camera pe care o avea la dispoziţie. Şi înainte de asta, tot timpul petrecut în închisoare... Acum nu înţelegea cum putuse să îndure.

La televizorul mic din living, Faye urmărise cum poliţia o căutase intens în primele zile după evadare. Acum căutarea era mai temperată, iar resursele poliţiei fuseseră realocate. Dar era cert că devenise mai cunoscută ca niciodată. Evadarea îi asigurase un statut de vedetă. Îşi dăduse seama urmărind reţelele de socializare pe computerul familiei. Ştia

că există hashtaguri şi meme care făceau aluzie la evadarea ei.

O motoretă puternică o făcu să tresară când trecu pe unul dintre podurile care traversau autostrada. Faye se linişti apoi şi în curând găsi drumul spre centrul aglomerat. La început simți cum o cuprinde teama, pentru că nu mai era obişnuită cu mulțimile, dar după aceea se relaxă. În piață, comercianții vindeau fructe, bărbații stăteau în grupuri şi fumau, iar copiii alergau şi se jucau. Nimeni nu părea să o observe.

Se apropie de unul dintre bărbații care vindeau fructe, fericită că Leila îi strecurase nişte bani. Arătă spre mere şi ridică două degete. El puse două fructe strălucitoare într-o pungă de hârtie şi i-o întinse. Ea îi dădu o hârtie de 20 şi luă punga, fără să-i pese de eventualul rest.

Merse mai departe şi văzu o bancă liberă, pe care se aşeză. Nu ştia dacă încălca vreo regulă nescrisă şi îi era ruşine de ignoranța ei, dar ridică prudent partea inferioară a pânzei de pe față şi luă o muşcătură mare din mărul roşu, suculent. Fructul i se topi în gură, iar sucul i se scurse pe bărbie. Nu-şi putea aminti când mâncase ultima dată ceva atât de bun.

Când termină primul măr, îl luă imediat şi pe celălalt şi îşi înfipse dinții în el. În curând avea să întâlnească o persoană care avea să-i dea ce avea nevoie. Dar acum voia doar să se bucure de moment.

La intrarea de la metrou începu să apară o mulțime de oameni, iar pe lângă bancă trecură două adolescente.

Rămase cu gura căscată când îşi văzu propria față pe tricoul negru al uneia dintre fete.

Sub poză scria, *Run, Faye, Run*.

Zâmbi.

Apoi începu să plângă.

Faye caută micul magazin de telefoane mobile care se afla la umbră, la parterul unui bloc gri. Ferestrele aveau grilaje.

Deschise uşa şi intră. Pe tejghelele de sticlă erau aliniate diferite tipuri de telefoane mobile. Unele păreau folosite, altele noi. Pe perete era un afiş alb-negru cu Steve Jobs. În spatele tejghelei era o uşă deschisă, iar de dincolo de ea se auzea muzică. Un bărbat chel, la vreo 40 de ani, ieşi, îşi şterse gura cu un şervețel verde şi o cercetă din cap până în picioare.

— M-a trimis Ines, spuse Faye.

Bărbatul mototoli şervețelul şi îl aruncă într-un coş din spatele tejghelei.

— Ți-am pregătit lucrurile. Vrei să-ți arăt cum funcționează?

— Te rog.

El dădu din cap, aruncă o privire spre uşa din spatele lui Faye, se îndreptă spre ea şi o încuie.

— Hai în birou! zise el, făcându-i semn să-l urmeze.

În cămăruță era cald, iar pe o masă minusculă, într-o cutie din plastic, era ce mai rămăsese din mâncarea bărbatului. Mirosea frumos a chimen şi a ceapă prăjită. Închise capacul şi aşează cutia pe un raft înainte de a se apleca şi a scoate o pungă de plastic de la Lidl, pe care o puse pe masă. Apoi mai trase un scaun, ca să poată sta unul lângă celălalt.

— Stai jos! o îndemnă el.

Faye se aşează în timp ce bărbatul luă din punga de plastic o husă de calculator cu imprimeu cu *Hello Kitty*, din care scoase un laptop. Bägă din nou mâna în pungă şi mai scoase şi două telefoane mobile în cutii, încărcătoare, căşti şi un card.

— Calculatorul nu trebuie să-ți arăt cum funcționează, nu?

— Nu cred.

— Parola este Amina.

— De ce?

— Pentru că este soția mea, răspunse el, iar Faye zâmbi, deşi respira greu din cauza niqabului.

Bărbatul scoase unul dintre telefoane din cutie.

— Am descărcat şi instalat acele... aplicații de care am înțeles că ai nevoie.

— Ce aplicații?

— În primul rând, Telegram. Este criptat, dar evită totuşi să comunici într-un limbaj evident. Nu se ştie niciodată. Numele tău de utilizator este VeronicaMalmsjo47.

— Cine e?

— Profesoara mea de matematică, răspunse el serios. Există doar un număr de contact în agendă. Face legătura cu telefonul pe care cineva de la Uber l-a livrat la adresa la care am fost rugat să-l trimit. Este activat, astfel încât să puteți comunica.

Îşi drese glasul înainte de a continua.

— Probabil că este cel mai sigur să suni. Numărul celeilalte persoane este deja în agenda telefonică.

Întoarse telefonul. Acolo era un post-it cu un număr care începea cu 072 şi apoi câteva combinații de numere şi litere.

— Acesta este numărul tău, parola şi alte chestii. Învață totul pe de rost şi apoi aruncă-l. La fel şi cu cardul.

— Bine. Asta e tot?

Era foarte cald sub pânza neagră. Voia să iasă iar la aer curat.

— Este setat astfel încât să poți descărca şi alte aplicații, dacă ai nevoie.

Se chinui să pună telefonul la loc în cutie, dar Faye îl opri.

— Îl iau aşa.

Îi dădu telefonul, băgă celelalte lucruri în punga de la Lidl şi i-o dădu şi pe aceasta.

— Cât îți datorez?

— E rezolvat.

Faye se încruntă sub niqab.

— Ines?

— Nu pun niciodată întrebări, dar banii i-am primit.

Faye îşi luă rămas-bun de la bărbat şi părăsi magazinul. Constată cu bucurie că soarele intrase în nori şi era mai răcoare. Nu o sună pe Kerstin, deşi era singurul lucru pe care-l dorea acum. Îşi dădu seama că putea părea ciudat dacă cineva o auzea vorbind suedeză fără nici cel mai mic accent sub niqab. Dacă aşteptase trei săptămâni, putea să mai aştepte câteva ore.

Dar, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, nu se îndreptă înapoi spre apartamentul familiei Makhrabi, ci spre stația de metrou.

Stockholm, 2003

Am avut grijă să mă întâlnesc cu Ivan cât de des am putut.

De îndată ce Zoran pleca şi ştiam că Ivona nu era acasă, mă duceam la ei cu diverse pretexte. Ivan nu avea nimic împotrivă. Relația era prietenoasă, el era ca un tată protector, iar eu mi-am asumat cu bucurie rolul de fiică inocentă, dar feminină. Am devenit din ce în ce mai apropiați.

Când ne întâlneam în alte contexte şi nu eram singuri, eram doar politicoşi. Dar am observat că îmi arunca priviri din ce în ce mai lacome. Nu în ultimul rând când mă atingea Zoran.

Era deja aprilie când m-am hotărât să fac pasul decisiv. Zoran plecase din nou, iar bonele erau cu băieții. Am văzut

maşina Ivonei trecând şi m-am dus la telefon. Eu şi Ivan nu ne văzuserăm de ceva timp, fuseseră acasă în Croaţia o săptămână. Şi înainte de asta, Zoran nu lipsise prea mult de acasă.

— Bună, Ivan! am început eu cu o voce copilăroasă. Ce faci?

El a râs.

— Bănuiam că eşti tu.

— Nu ne-am mai văzut, am continuat, prefăcându-mă supărată. Poate te-ai săturat de mine?

— Nu. Dar am avut multe pe cap.

— Da, ştiu, ai multe de făcut. Bineînţeles că n-o să te mai deranjez. Dar mi-e dor de conversaţiile noastre.

S-a lăsat tăcerea o clipă.

— Ce faci mâine-seară?

— Nimic special, am răspuns eu.

Inima a început să-mi bată cu putere în piept. Vocea lui avea altă tonalitate. De fapt, trebuia să mă duc la cinematograf cu Luka şi Marko, în timp ce fiul nostru cel mic, Dejan, urma să rămână acasă cu o bonă. Dar planurile se puteau schimba.

— Putem lua cina, a spus el.

— La tine? l-am întrebat, în speranţa că va propune altceva.

— E mai plăcut să mâncăm în oraş. Ce zici de Grand Hôtel în Saltsjöbaden, unde am avut petrecerea de Anul Nou?

Am analizat rapid intenţiile lui. Eram convinsă că nu povestise nimănui despre relaţia noastră. Şi până acum nu depăşiserăm limita, chiar dacă era evident că e vorba de un flirt. Soţia lui n-ar fi acceptat niciodată faptul că el îşi petrece timpul cu o femeie mult mai tânără. Şi nici Zoran n-ar fi apreciat prietenia noastră. Puţin spus apreciat. Oamenii lui Ivan s-ar fi întors împotriva lui dacă aflau că se întâlnea cu soţia celui mai apropiat om al lui. Ivan nu şi-ar

asuma niciodată riscul să fie văzut singur cu mine. În restaurantul de la Grand Hôtel din Saltsjöbaden era un risc mult prea mare de a ne întâlni cu cineva.

Nu, intenția lui nu era să luăm cina la restaurant. Nu o să fie nicio cină. Cu siguranță o să rezerve o cameră şi o să mă seducă. Şi n-o să spună nimănui că urma să se vadă cu mine sau că ne întâlniserăm de câteva ori în ultimele luni, chiar dacă încă nu se întâmplase nimic. Nu putea să-şi asume acest risc.

— Cu drag, dar trebuie să fie după ce culc copiii, am ciripit eu.

— Ora 21?

O să fie întuneric atunci, perfect.

Faye coborî din metrou la stația Östermalmstorg. Fusese un chin să călătorească până aici printre atâți oameni. Aici, în cea mai selectă parte a oraşului, aproape fiecare persoană se uita la ea. O femeie în niqab era la fel de nelalocul ei ca o girafă într-o piață. Se uitau la ea cu furie şi chiar cu ură. O tanti cu părul tapat şi cu un cățeluş după ea şuieră când trecu pe lângă ea:

— Du-te înapoi în țara ta!

Faye o ignoră şi îşi continuă drumul. Se îndreptă parcă ghidată spre fostul ei apartament de pe Narvavägen, unde stătuse împreună cu Jack. Odată ajunsă, se opri şi se uită o vreme la ferestrele de la ultimul etaj, fixându-şi privirea pe fereastra dormitorului unde îl găsise în pat cu Ylva.

Se duse cu gândul la tatăl ei. La fel cum făcuse în aproape fiecare minut de când evadase de la Stenakull. Dar aici, afară, în aer liber, în fostul ei cartier, gândurile deveneau parcă mai clare.

Era sigură că el se afla în spatele tentativei de omor din închisoare. Şi că încă intenționa să o omoare. Întrebarea era doar în ce fel.

Petrecuse ore întregi documentându-se pe calculatorul Leilei Makhrabi. În primul rând, citise mai multe despre Zoran Rakitici şi legătura lui cu gangsterii ucişi. Victima care fusese împuşcată chiar înainte ca Faye să scape era un anume Zivko Mikolici, foarte multă vreme apropiat al lui Zoran. Surse din poliție declaraseră în mass-media că Zoran Rakitici făcea probabil curățenie în propria organizație. Şi că apelase la cineva din afară.

Crimele avuseseră loc în perioada de după ce evadase tatăl ei şi acesta nu era un lucru care putea fi ignorat. Faye nu voia să se gândească la el, nu acum, când în sfârşit era în libertate. Avea nevoie de o pauză de la gândurile astea, ca să poată face față situației. Dar el era în mod constant prezent.

Se aşează pe o bancă de pe aleea paralelă cu Narvavägen, scoase telefonul mobil şi descărcă un podcast criminalistic foarte popular, pe care îl ascultase de multe ori în apartamentul din Husby. Se numea Gangsterland şi era produs de o femeie pe nume Caroline Sterner.

Reuşi, după ce luptă puțin cu niqabul, să-şi bage în urechi căştile minuscule pe care le primise împreună cu telefonul şi fu surprinsă să o audă pe Caroline Sterner anunțând că peste două săptămâni va difuza un episod special despre crimele atribuite lui Zoran Rakitici, în care va dezvălui ceva ce poliția a omis.

Am vorbit cu un martor care l-a văzut de fapt pe acest om suspectat de cel puțin una dintre crime, spunea Caroline Sterner*. Dar asta abia peste două săptămâni, astăzi voi vorbi despre altceva. Printre altele, despre noul val de fraude care au ca țintă persoane în vârstă şi care...*

Faye tresări când primi un mesaj pe Telegram. Se uită în jur şi deschise aplicația. Era de la Kerstin.

Totul e gata.

Mai verifică încă o dată că nu era nimeni prin preajmă. Tânjea atât de mult să audă vocea lui Kerstin! În cele din urmă cedă. Deschise agenda telefonului şi apăsă butonul de apelare.

— Bună! salută ea când Kerstin răspunse.

— Bună, dragostea mea! Ce faci? Unde eşti?

Faye se uită iar în jur – o bonă cu alură est-europeană trecea strada cu o fetiţă cu un rucsac în spate.

— Sunt pe Narvavägen, în faţa apartamentului meu şi al lui Jack.

— Eşti nebună? Poate să te recunoască cineva şi să cheme poliţia.

Faye râse încet.

— Nu-ţi face griji. Sunt mascată.

— Cum?

— Port niqab.

— Vai! Nu ţi-e... cald?

— Ba da, foarte. Şi o să fiu atacată din clipă în clipă de o babă furioasă de Östermalm care votează cu Democraţii Suedezi. Tu cum eşti?

— Bine, mi-e dor de tine. Dar ne întâlnim în curând. Totul e gata, aşa cum ţi-am scris.

Faye se gândi la sarcina pe care i-o dăduse lui Kerstin. Bineînţeles că rezolvase, chiar mai repede decât sperase iniţial. Crezuse că o să fie gata abia pe la începutul lui iulie.

— Mulţumesc. Cred că ai muncit zi şi noapte.

Kerstin acceptă laudele.

— Sunt chiar acum aici şi pot să-ţi spun că a devenit un loc foarte plăcut.

— Unde e? întrebă Faye.

— Acolo unde am vorbit.

Faye oftă. O parte din ea era îngrozită să părăsească siguranţa pe care i-o oferea familia Makhrabi. Şi o altă parte din ea urla să înceapă lupta împotriva tatălui său. Înainte

să le găsească el pe mama şi fiica ei. Şi odată ce va începe, nu mai exista cale de întoarcere. Ori câştiga, ori murea.

— Vin mâine. Te anunț când sunt prin preajmă.

Închise telefonul şi se ridică. Se uită încă o dată la fereastra fostului ei dormitor, înainte să se îndrepte spre stația de metrou pentru a se întoarce în Husby, probabil pentru ultima dată pentru foarte mult timp. Dacă se mai întorcea vreodată.

Se gândi la cuvintele Carolinei Sterner în legătură cu acel martor. Voia să afle mai multe despre criminal, pentru a i se confirma suspiciunea care îi încolțise în minte. Trebuia să o contacteze pe Caroline Sterner înainte să fie difuzat episodul şi ştia că avea ceva care putea să o intereseze.

Leila îi împrumutase lui Faye o valiză veche, verde şi uzată, pentru a-şi pune în ea puținele ei bunuri. Păreau aşa mărunte şi neînsemnate, că o duceau cu gândul la peştişorii din stomacul unei balene. Împreună cu Kerstin, hotărâse că pe seară va merge în zona Abatorului, pentru a întâlni cât mai puțini oameni.

Acum stătea aşezată pe patul pe care îl aranjase cu grijă şi privea afară prin fereastră la soarele de început de vară care încă nu apusese. Auzi o bătaie slabă în uşă.

— Intră! strigă ea.

Leila intră în cameră şi se aşează lângă Faye pe marginea patului.

— Am fost să o văd pe Ines, începu ea.

— Cum e?

— Bine. Te salută şi speră că totul va merge bine.

Faye zâmbi.

— Mi-e dor de ea. Ne-am împrietenit acolo. Nu ştiu dacă poți să explici ce face izolarea din om. Lucruri rele, desigur. Dar şi bune. Relațiile devin mai puternice. Te întăreşti când eşti alături de altcineva.

Leila îşi drese glasul.

— Şi mie mi-e dor de ea. Mi-e dor de multe lucruri.

— De țara unde te-ai născut? întrebă Faye cu tandrețe.

Leila ridică din umeri.

— Mai mult de casa mea. Locuiam la țară. Înconjurați de natură, de verdeață. Şi multe animale. Aici văd doar beton.

Faye aprobă din cap şi luă mâinile Leilei în ale ei. Ochii îi străluceau.

— Vreau să-ți mulțumesc din tot sufletul pentru ce ai făcut pentru mine, că ți-ai deschis uşa casei şi m-ai protejat. Nu voi uita niciodată.

Leila zâmbi.

— A fost o onoare să te primesc. Eşti o femeie specială. Foarte diferită de mine şi de cele cu care sunt obişnuită. Dar sunt fericită că eşti prietena fiicei mele şi că o vreme te-a avut aproape, acolo, la Stenakull.

Faye îşi aminti de ochii negri ai lui Ines. Îşi aminti gustul buzelor ei.

— Când o să iasă, o să ne întâlnim din nou.

Se ridicară şi se îmbrățişară, iar Faye se abținu cu greu să nu plângă. Îi era incredibil de dificil să părăsească acest cocon protector.

Se simțea ca un soldat care se pregăteşte de luptă când îşi puse niqabul, luă valiza şi se încălță în hol. Leila îi făcu tristă cu mâna când ieşi în casa scării.

În fața blocului se afla taxiul pe care îl comandase.

Şoferul puse geanta în portbagaj, iar Faye se cufundă pe bancheta din spate şi îi întinse un bilet cu adresa. Apoi el porni maşina şi conduse încet spre autostrada E18.

Faye nu era sigură că era pregătită pentru ceea ce avea să urmeze. Dar trebuia să fie, altfel şi ea, şi familia ei aveau să fie distruse.

Stockholm, aprilie 2003

Am început să mă aranjez de îndată ce copiii au adormit în seara aceea. Planul era gata, acum trebuia doar să-l pun în aplicare. Eram convinsă că nimeni nu putea să mă suspecteze. Dar cea mai mare problemă a mea era că nu trebuiau să existe urmele vreunui apel telefonic între mine şi Ivan. Nici numărul meu de acasă şi nici numărul de telefon mobil nu trebuiau să figureze printre ultimele de pe lista lui de apeluri. O rezolvasem deja, speram.

M-am machiat şi m-am îmbrăcat într-o rochie neagră provocatoare, apoi am luat pe mine un trening peste rochie şi mi-am pus paltonul. A trebuit să las telefonul mobil acasă. Am verificat că am tot ce îmi trebuie în geanta mea mare. Aveam să fiu plecată vreo oră şi jumătate, iar în tot acest timp copiii erau singuri. Dar se trezeau foarte rar, aşa că speram să fie în regulă.

Erau 10 grade afară când am tras pe cap gluga treningului şi am pornit spre Nacka Forum. În piața de lângă mall erau două telefoane cu plată. Am pus bicicleta într-un suport şi m-am uitat în jur în timp ce mă îndreptam spre unul dintre ele. Erau destul de mulți oameni pe acolo, aşa că m-am asigurat că eram cat se poate de ferită de glugă. Am scos cartela de telefon şi am băgat-o în aparat. Era 20:30. Din geantă am scos biletul cu numărul secret de telefon al lui Ivan. Cel pe care îl folosea în afaceri şi pe care mi-l dăduse şi mie.

— Da?

— Eu sunt.

Ivan n-a spus nimic.

Am auzit vocea unei femei în apropiere şi am înțeles că era Ivona, care încă era acasă, ceea ce m-a făcut să mă

întreb dacă va anula întâlnirea. Nu aveam telefonul mobil cu mine, aşa că era posibil să mă fi sunat ca să mă anunțe. Am înțeles că voia să vorbesc eu.

— Vino să mă iei de la Nacka Forum. Sunt lângă taxiuri. Îți explic după aia.

— Bine, a mormăit el şi a închis.

Am rămas cu telefonul în mână câteva secunde înainte să închid şi eu. Apoi m-am dus la un coş de gunoi şi am aruncat cartela de telefon.

Am stat la o oarecare distanță de taxiurile care aşteptau, ca să nu mă poată recunoaşte mai târziu şoferii. Acum începeam să-mi dau seama ce aveam să fac. Încercasem tot timpul să nu mă gândesc la momentul în sine. Am băgat discret mâna în geantă şi am bâjbâit după cuțitul pe care îl cumpărasem cu cash cu două săptămâni înainte. Am trecut din nou în revistă povestea pe care aveam să i-o spun lui Ivan. Trebuia să creadă ce urma să-i spun. Eram femeie, iar el mă subestima. Era cel mai mare avantaj al meu. Nu înțelesese că eu îmi dădusem seama că-l considera pe Zoran o amenințare. Şi astfel, întreaga mea familie. Luka, Marko şi Dejan erau în pericol, iar Zoran nu va putea niciodată să ajungă la Ivan. Acum, că era plecat, avea alibiul perfect.

— N-o să te bănuiască nimeni, am mormăit pentru mine. Eşti femeie. Eşti nesemnificativă.

M-am uitat spre drum, dar Mercedesul lui Ivan nu se vedea.

Doi taximetrişti stăteau rezemați de una dintre maşini şi fumau. M-am abținut să mă duc şi să le cer şi eu o țigară pentru a-mi calma nervii.

Se făcuse 21:05 când a ajuns în sfârşit Mercedesul negru în parcare. Am ieşit din ascunzătoarea mea şi am mers cu paşi grăbiți spre maşină, am deschis uşa din spate şi m-am urcat.

Ivan s-a întors şi s-a uitat la ținuta mea.

— Porneşte! am spus eu râzând.

El a zâmbit amuzat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat când am ieşit pe drumul 222.

— A trebuit s-o păcălesc pe bonă. Am spus că ies să alerg şi evident că n-am putut să iau maşina. Prin urmare am venit cu bicicleta până aici.

— De ce ai minţit? a întrebat el, privindu-mă în oglinda retrovizoare.

A semnalizat să vireze spre Saltsjöbaden şi am înţeles că mă testa.

— Pentru că nu sunt genul de fată care să ia masa cu bărbaţi eleganţi în timp ce copiii mei dorm şi soţul meu este plecat de acasă.

— Atunci de ce o faci?

Am tras de centură şi m-am aplecat înspre el, astfel încât faţa mea era aproape de a lui.

— Pentru că nu cred că ai de gând să mă duci la vreo cină, am şoptit.

Am simţit cum a înţepenit.

— Sau greşesc?

El nu a răspuns. M-am lăsat din nou pe spate şi m-am uitat pe geam. Nu era mult trafic.

— Şi atunci ce crezi că o să se întâmple? m-a întrebat el cercetându-mă în oglinda retrovizoare.

— Nu ştiu, ştiu doar că îmi place să-mi petrec timpul cu tine, Ivan. Eşti... un bărbat adevărat. Îmi place să fiu lângă tine şi să mă simt protejată. Tuturor femeilor le place asta, doar ştii deja. Zoran... el nu are puterea ta.

Am văzut că răspunsul l-a încântat.

Am trecut în tăcere pe lângă vilele mari din Saltsjöbaden şi am traversat calea ferată.

Grand Hôtel strălucea alb în întuneric şi în spatele lui se zăreau apele întunecate ale lacului.

— Parchează puțin mai departe, te rog. Acolo, nu sunt multe maşini.

— Unde?

— Lângă copacul acela. Cu fața spre tufiş. Trebuie să mă schimb.

S-a oprit în cea mai pustie parte a parcării, acolo unde îi arătasem eu. Geamurile fumurii ne ascundeau de lumea exterioară.

— Doamna e mulțumită acum? a întrebat el, oprind motorul.

— În curând, trebuie doar să-mi scot treningul de pe mine. Doar nu credeai că o să port trening la *cina* noastră, nu-i aşa?

A întors capul şi s-a uitat la mine. Am lăsat paltonul să cadă pe bancheta din spate şi am tras în jos fermoarul jachetei. Privirea lui s-a oprit în decolteul meu.

— O să fie o cină, dar am rezervat o cameră. Mâncăm acolo, a spus încet.

— Aşa bănuiam şi eu. Întoarce-te, dacă eşti drăguț. Nu e nimic fermecător să te dezbraci de trening pe bancheta din spate a unei maşini. Nici măcar într-o maşină atât de frumoasă. Oricum o să vezi toată rochia mai târziu.

A făcut cum i-am spus, dar fără tragere de inimă. S-a îndreptat de spate, dar mi-am dat seama că unghiul era greşit. Mi-am muşcat buza şi mi-am dat seama cum să-l fac să se mişte puțin. M-am ghemuit si am tras pantalonii de trening în jos. Nu am pierdut timpul, ci am băgat mâna în geantă şi am apucat mânerul cuțitului. El s-a uitat la mine în oglinda retrovizoare, iar eu i-am întâlnit privirea cu un zâmbet, încercând să-mi pun decolteul în evidență, atentă să nu dezvălui ce era pe cale să se întâmple.

— Ivan, întinde mâna dreaptă spre mine.

S-a supus imediat. L-am prins uşor cu mâna stângă. Am dus-o încet spre piciorul meu, de-a lungul coapsei, în sus. A

început să respire tot mai greoi şi s-a aplecat puţin în lateral ca să ajungă mai sus.

Când vârfurile degetelor lui au ajuns aproape sus, l-am strâns de încheietura mâinii şi l-am înjunghiat cu cuţitul. Drept în gât.

A ţipat şi eu l-am înjunghiat din nou. Am simţit cum lama cuţitului pătrunde în ţesut. Am scos-o şi apoi l-am înjunghiat iar. Ţipetele s-au oprit şi el a tăcut. Am scos cuţitul, dar am stat pregătită, în caz că nu era mort. M-am întors şi m-am uitat afară prin geamurile fumurii. Un bărbat şi o femeie mergeau braţ la braţ la o distanţă considerabilă, îndreptându-se către hotel; păreau să nu fi observat nimic din ce se întâmplase în maşină.

A trebuit să mă abţin să deschid uşa maşinii, să mă arunc afară şi să fug. Am aşteptat până când cuplul a dispărut. Mi-am tras în sus pantalonii, am închis fermoarul de la jachetă şi apoi mi-am pus paltonul şi mănuşile pe care le aveam în geantă. M-am uitat din nou în jur, am observat că parcarea era goală şi am deschis uşa. M-am dat jos şi am deschis portiera şoferului.

Trupul lui Ivan era prăbuşit peste schimbătorul de viteze. Am respirat adânc, l-am apucat de picioare şi am ridicat. Am împins cu toată puterea ca să-l mut pe scaunul pasagerului. Nu am putut. Era prea greu.

Am făcut un efort să rămân calmă. Am verificat din nou că nu venise nimeni în parcare. M-am dus pe partea pasagerului şi am deschis portiera.

M-am aplecat, l-am prins de sub braţe şi l-am tras înspre mine. A durat ceva timp, dar în cele din urmă am reuşit să-l împing cu capul în jos spre preş. Corpul era încă moale, aşa că acum stătea întins pe burtă peste scaunul plin de sânge.

S-au apropiat nişte faruri. M-am grăbit să mă aşez la volan şi i-am împins piciorul. Am pornit maşina şi am băgat-o în marşarier.

Când eram pe punctul de a pleca, o altă maşină a intrat în parcare, aşa că mi-am ridicat mâna la faţă ca şi cum m-ar fi orbit farurile.

M-am uitat la ceas: era 21:35. Am mers întâi până la o fântână unde am aruncat cuţitul printr-un grilaj. Chiar dacă îl vor găsi vreodată, nu vor putea să facă legătura cu mine. Apoi am mers calmă spre locul unde plănuisem să las maşina. O pădurice mică, la vest de Fisksätra[10], vizavi de Mårtens holme[11]. Era doar la zece minute de mers pe jos de tramvaiul Saltsjöbanan.

Am cotit pe drumul forestier îngust, am găsit poiana pe care o alesesem în prealabil şi am condus maşina în vegetaţia deasă. Am coborât, am deschis portiera din spate şi mi-am scos geanta. Acolo aveam hainele de schimb, un trening fără pete de sânge. Dar înainte să-l pun pe mine, am luat pachetul de şervеţele umede din geantă şi mi-am schimbat mănuşile de piele cu o pereche de plastic. Am şters maşina pe dinăuntru, încercând să ajung la toate suprafeţele pe care le atinsesem. La final, a rămas doar încheietura mâinii lui Ivan, cea pe care o ţinusem atunci când i-o dusesem spre spate, chiar înainte să-l înjunghii.

M-a îngrijorat faptul că nu am găsit niciun telefon mobil. Îl căutasem prin buzunare şi prin maşină, dar am presupus că şi-l lăsase acasă. M-am schimbat în trening, mi-am dat şi rochia jos şi, tremurând de frig, am îndesat hainele în punga pe care o aveam cu mine. Apoi am pus punga în geantă.

— Nu-mi ameninţa niciodată familia, am şoptit şi am închis cu grijă portiera.

Apoi m-am îndreptat spre staţia de tramvai.

---

[10] Zonă urbană în sudul Stockholmului.

[11] Insulă ce aparţine rezervaţiei naturale Tollare.

Faye aşteptă până când maşina de la Taxi Stockholm dispăru, după care îşi luă valiza şi o trase spre intrare. Clădirea părea dărăpănată, iar ea se întrebă dacă era într-adevăr la adresa corectă. Apăsă pe o mică sonerie albă de lângă uşă, dar nu auzi niciun zgomot. Aşteptă o clipă înainte să audă paşi. În clipa următoare, uşa se deschise şi Kerstin se uită la ea.

Faye făcu un pas înapoi. I se păru că îmbătrânise de când o văzuse ultima oară, dar nu putea să fie adevărat.

— Eu sunt.

— Intră! răspunse Kerstin.

Zâmbetul ei cald era la fel de frumos.

Faye luă valiza şi intră într-un hol mare. Când uşa se închise în spatele ei, îşi scoase partea din jurul capului a niqabului, astfel încât Kerstin să-i poată vedea faţa.

S-au îmbrăţişat îndelung, Faye strângând cu putere corpul lui Kerstin.

— Mă bucur tare mult să te văd, murmură ea.

— Şi eu pe tine.

Şi-au dat drumul şi s-au privit în ochi. În cele din urmă Kerstin se scutură.

— Hai, nu trebuie să stăm aici, trebuie să vezi tot.

Faye se uită în jur. Erau lângă o recepţie dezafectată.

— Avem toată clădirea?

— Da. Este o fostă clădire administrativă a unuia dintre abatoare. Am luat-o ieftin.

— Bineînţeles. Eşti cel mai bun negociator pe care îl cunosc.

— Eeei! Haide!

Kerstin îi făcu un semn nerăbdător. Faye apucă mânerul valizei şi o trase după ea.

— Chiar vreau să-ţi arăt ce am făcut, continuă Kerstin.

Deschise o uşă groasă din fier. O scară de beton cobora în subteran.

— Aici aveau pe vremuri depozite, arhive, o sală de sport şi o saună veche, îi explică ea în timp ce Faye se chinuia cu valiza pe scări.

Mirosea a proaspăt zugrăvit.

Ajunseră la subsol şi Faye privi în jur cu ochi mari. Pereţii erau zugrăviţi într-o nuanţă caldă de albastru-gri şi pe jos era o mochetă bej.

Kerstin îi zâmbi.

— Cu ajutorul unei firme de construcţii de încredere, am transformat locul într-un... ei bine, un apartament mai mare. Dar sauna şi sala de sport au rămas.

Faye era uluită, privind încă o dată la mocheta moale. Era cu adevărat un apartament, chiar unul foarte confortabil.

Kerstin o conduse într-un living mobilat cu o canapea primitoare, fotolii, masă, veioze şi un televizor mare. Aerul era curat şi uşor de respirat, aşa că îşi dădu seama că fusese schimbat şi sistemul de ventilaţie.

Uimită, lăsă valiza jos înainte de a merge mai departe. Kerstin îi arătă o cameră de lucru cu un birou gol şi un scaun. Apoi deschise uşa către camera alăturată şi aprinse lumina.

— Tu dormi aici.

Un pat mare cu o mulţime de perne şi o plapumă pufoasă domina camera, iar de o parte şi de alta a patului erau două noptiere cu veioze frumoase, albastre.

— Este singura cameră cu tapet, continuă Kerstin.

Faye îşi trecu încet mâna peste pereţii cu model frumos.

— Şi chestia asta e cea mai mişto, exclamă Kerstin, încântată.

Se apropie de o piesă de mobilier încorporată la capătul patului şi apăsă pe un buton. Mobilierul se deschise şi apăru un televizor.

— Practic, nu?

— Îmi place.

Şi îmi place şi de tine, se gândi Faye.

— E un televizor din ăla inteligent. Cu Netflix, cu de toate. Vino acum să vezi baia.

Kerstin stinse lumina înainte de a o conduce pe Faye într-o baie mare. În spatele unei uşi de sticlă se vedea o saună. Dar mai presus de toate, chiuveta îi atrase privirile. Acolo erau două pachete cu vopsea de păr şi un aparat de ras mare pus la încărcat. Faye luă unul dintre pachete şi se holbă la o culoare roşie aprinsă. Cealaltă era verde.

— Am văzut câteva videoclipuri pe YouTube, explică Kerstin. O să te fac superbă, cu creastă. Am luat şi mult machiaj, de la Revenge, desigur, şi am încercat să studiez cum se machiază drogaţii ăia. În şifonierul din dormitorul tău ai toate hainele noi. O să fii foarte cool.

Faye râse.

— Punkeri, Kerstin, nu drogaţi. Şi cu siguranţă o să fie bine. O să stai şi tu aici?

Kerstin confirmă.

— Da, mi-am luat libertatea să mai renovez un dormitor.

— Ce bine! Atunci o să fie ca înainte.

Kerstin întinse mâna şi o mângâie pe Faye pe obraz.

— La fel ca înainte. Cu excepţia...

— Julienne... dar ea e bine acolo unde e.

— Ştiu, dar mi-e dor de ea, iubita mea.

— Şi mie.

I se puse un nod în gât şi îşi drese glasul. Scoase telefonul mobil să se uite la ceas – 23:17.

— Mâine te aranjăm, replică Kerstin şi îşi acoperi gura când căscă. Dar acum probabil ar fi bine să dormim puţin. Cel puţin eu. Cei care susţin că ai nevoie de mai puţin somn când îmbătrâneşti mint cu neruşinare.

Faye îşi puse mâna pe umărul ei.

— Îţi mulţumesc că ai aranjat tot. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără tine.

Kerstin ridică din umeri.

— A fost distractiv. Bine, fireşte că nu în circumstanţele astea. Dar să-ţi fiu de folos şi să te ajut, doar ştii că asta vreau. Şi nici nu ştiu dacă eram chiar atât de încântată de olărit.

Faye şi Kerstin mâncară un mic-dejun consistent, format din terci, chifle cu caşcaval, ouă fierte şi cafea. După ce strânseră masa şi puseră farfuriile în maşina de spălat vase, se duseră la baie. Faye luă cu ea un scaun din bucătărie.

— Eşti gata?

— Nu, răspunse Faye, punând scaunul în faţa oglinzii şi aşezându-se pe el. Mă simt ca Britney Spears.

Kerstin luă foarfeca.

— Cel puţin nu trebuie să o faci tu.

Faye închise ochii când simţi degetele lui Kerstin în buclele ei. Auzi foarfeca lucrând în timp ce ea fredona cântecul *Toxic*. Când deschise ochii, după câteva minute, părul îi atârna inegal până la umeri. Kerstin puse foarfeca deoparte şi se întinse după aparatul de ras. Apăsă pe buton şi încăperea se umplu de un bâzâit surd.

Faye îşi ţinu ochii aţintiţi în oglindă în timp ce Kerstin o rădea pe cap. Lăsă o fâşie groasă de păr pe mijlocul capului. Avea să fie creasta la care se hotărâseră.

— Chiar arăţi mai tânără acum, explică Kerstin după o clipă, când puse aparatul de ras deoparte şi îşi clăti mâinile în chiuvetă.

Faye constată că avea dreptate. Noua coafură îi evidenţia faţa.

— Acum trebuie doar să ne hotărâm ce culoare să facem creasta asta, continuă Kerstin încruntându-se.

Apoi zâmbi.

— Amândouă, nu?

— Roşu şi verde?

— Da. O să fie puțin mai dificil, dar mai frumos. O să arăți ca aia, Salander[12].

— Lisbeth Salander? Haha, OK.

Durã vreo oră până să fie amândouă mulțumite.

În creştetul lui Faye se ridica acum o creastă verde şi roşie, înaltă de vreo zece centimetri.

Au râs cu lacrimi, admirând rezultatul.

— N-o să te recunoască nimeni. Mai ales după ce o să fiu gata cu următoarea etapă în transformarea ta, exclamă Kerstin.

— Care anume?

Kerstin deschise unul dintre sertarele de sub chiuvetă şi scoase un pistol de piercing.

— Am citit deja instrucțiunile şi pe YouTube e bine documentat tot procesul, aşa că nu trebuie să-ți faci griji.

— Chiar e nevoie? întrebă Faye, privind îngrijorată dispozitivul din mâna lui Kerstin.

— Da. Nu fi laşă acum!

Faye zâmbi în colțul gurii.

— Întotdeauna am avut un vis secret să am un piercing în sân.

— Atunci asta este ziua în care visul tău se împlineşte. Să începem!

Faye îşi descheie cămaşa şi sutienul, dezvăluindu-şi sânii.

— Stângul sau dreptul? întrebă Kerstin.

— Fă în amândoi, dacă tot suntem la capitolul ăsta.

Kerstin dădu cu dezinfectant pe sfârcuri înainte să se aplece spre Faye, să țintească şi să apese.

Faye țipă.

— Au, la naiba!

---

[12] Lisbeth Salander – personaj fictiv în romanele lui Stieg Larsson.

Kerstin zâmbi.

— Şi dreptul?

— Da, dar repede, răspunse Faye resemnată. Înainte să mă răzgândesc.

Kerstin apucă sfârcul concentrată şi apăsă din nou.

— La dracu'!

Kerstin şterse dârele de sânge care curgeau pe burta lui Faye.

— Gata. Distracția s-a terminat. Acum m-am gândit la unul în nas şi apoi câte unul în fiecare sprânceană. Aşa arată droga... punkerii, am văzut eu pe YouTube.

Faye îşi dădu ochii peste cap.

— Mi-ai împuiat capul cu YouTube. După asta, o să-ți limitez timpul pe internet. Fă ceea ce trebuie acum şi nu mai fi aşa încântată!

— Nu pot să neg că e puțin distractiv.

— Da, da. Pentru tine, evident. Poate ar trebui să-ți pun şi ție unul în țâțe?

Kerstin îşi puse palmele peste sâni în semn de protest.

— Sau nu. Nu mai sunt atât de tânără. În plus, abilitățile motorii scad odată cu vârsta. Bengt ar rămâne prins în el.

— Vedem. Poate mă strecor la tine în timp ce dormi.

Kerstin pufni.

Faye închise ochii în timp ce Kerstin se concentră asupra sprâncenelor ei.

O clipă mai târziu era gata şi Faye avea toate bijuteriile montate.

Se aplecă peste chiuvetă, spre oglindă. Era mulțumită de rezultat, deşi sfârcurile o dureau şi noile găuri din nas şi sprâncene îi pulsau. Se gândi că pe acestea le va lăsa mai târziu să se astupe.

— Acum a mai rămas un singur lucru, spuse Kerstin.

— Ce? întrebă Faye surprinsă.

Kerstin deschise din nou dulapul din baie şi scoase un ambalaj.

— Tatuaje.

— O să mă tatuezi *tu*?

Ea confirmă din cap.

— Dar nu-ți face griji. Sunt tatuaje care se utilizează în filme. Sunt gata făcute şi le ai doar câteva zile, apoi o să trebuiască să le retuşez. Dar o să fie cireaşa de pe tort, o să vezi.

Când Alice coborî scările spre apartamentul frumos aranjat pe care Faye începuse să-l numească buncăr, se opri şi se holbă, apoi izbucni într-un râs care aproape o făcu să-şi piardă echilibrul.

— Nu pot să cred că eşti chiar tu. Kerstin nu a exagerat. Chiar semeni cu Lisbeth Salander.

Kerstin şi Faye se uitară mulțumite una la cealaltă.

Faye purta o geacă de piele neagră, un tricou negru cu o pentagramă şi blugi negri cu bretele. În picioare avea o pereche de ghete Dr. Martens şi pe gât, un tatuaj care se întindea în sus, spre obraji.

— Sincer, cred că e mult mai discretă decât mine, replică Faye gesticulând. Dar întrebarea importantă este: mă va recunoaşte cineva?

Alice clătină ferm din cap.

— Nu, eu aş fi trecut pe lângă tine dacă ne-am fi întâlnit în oraş. Şi mi-aş fi ținut strâns geanta Balenciaga.

Se îndreptă spre Faye şi examină fascinată tatuajele şi piercingurile.

— Este incredibil, murmură ea, atingând capul ras al lui Faye şi apoi creasta.

Îi arătară lui Alice buncărul, iar ea admiră munca lui Kerstin la fel cum făcuse şi Faye cu o seară înainte. După ce terminară turul, Kerstin se retrase în camera ei, iar ele se aşezară la masa din bucătărie.

Faye scoase o sticlă de vin roşu pe care Kerstin o pusese într-unul dintre dulapuri, o deschise şi turnă în două pahare.

— Sunt atât de bucuroasă să te văd! începu Alice. Chiar dacă încă mi-e greu să cred că eşti tu. Nu puteai să alegi ceva mai modern? Punkul s-a demodat din... anii 1980? Cum se cheamă stilul în care se îmbracă acum tinerii? Goth? Emu?

Faye râse.

— Emo, cred. Dar eu am vrut să fiu punkeriță în adolescență, aşa că asta era şansa mea. Şi cel mai important era să fiu complet diferită.

— Chiar ai reuşit.

Faye zâmbi şi îi luă mâinile într-ale ei.

— Cum eşti?

— Bine.

— Revenge?

— Mai bine ca niciodată. Evadarea ta a generat multă publicitate gratuită în partea de nord a Europei şi vânzările au crescut cu 50 de milioane.

Faye o privi uluită.

— Şi mâine lansăm noua culoare de ruj: Runaway.

Faye râse şi ridică paharul către Alice, care făcu la fel.

— Te-ai gândit bine.

Alice ridică din umeri.

— Ştii cum e. Cu asta mă ocup.

Băură în tăcere, iar atmosfera deveni mai serioasă.

— Ce planuri ai acum? întrebă Alice, punând pe masă paharul cu vin.

— Să-l găsesc pe tata.

— Cum?

— Îi elimin sursa de venit.

— Ce vrei să spui?

Faye îşi trecu mâna peste creastă. Se întrebă cât va dura oare până se va obişnui cu sentimentul ăsta. Când lăsă din nou mâna în jos, îşi dădu seama că nu-şi făcuse unghiile. Întinse mâna după o ojă roşu-aprins de la Revenge aflată pe masă şi zâmbi când observă că nuanța se numea Escape. Era doar o coincidență sau departamentul de marketing fusese extrem de rapid? Începu să-şi facă unghiile concentrându-se asupra răspunsului.

— Bănuiesc că acum colaborează cu cineva mai mare.

Îi povesti despre crimele din cercul gangsterului Zoran Rakitici. Nu exista niciun suspect pentru crime, dar conform declarațiilor poliției, probabil că era vorba de cineva din afara cercului. Poate un criminal profesionist din străinătate.

— Cum o să reuşeşti în cazul ăsta, dacă e susținut de Zoran Rakitici? întrebă Alice.

Faye îşi duse mâna la sprâncenele care încă o dureau, dar gestul o făcu să răstoarne sticluța şi oja începu să se scurgă pe masă.

— La naiba!

— N-are nimic, iese cu acetonă, o linişti Alice.

Faye ridică rapid sticluța ignorând pata de pe masă şi continuă să-şi facă unghiile.

— Mai întâi trebuie să mă asigur că am dreptate. Cu asta am de gând să încep.

Alice clătină din cap.

— Rămâne întrebarea: cum?

— Ai auzit de podcastul criminalistic Gangsterland?

— Nu.

— Este făcut de o femeie pe care o cheamă Caroline Sterner. O să iau legătura cu ea.

Alice se aplecă şi se holbă la Faye.

— De ce? Ce vrei să-i spui?

— Exact ce-ți zic ție. O să-i dau un interviu în schimbul informațiilor anticipate despre un episod pe care îl va difuza peste două săptămâni, când o să dezvăluie lucruri noi despre gangsterii uciși. Am sentimentul că poate să fie ceva important.

— Faye... chiar este...?

Faye își ridică mâinile într-un gest de apărare. Roșul unghiilor era strălucitor, iar ea dădu energic din mâini, ca să se usuce mai repede oja.

— O idee bună? Nu știu, dar este singura pe care o am. Trebuie să-l opresc. Altfel mă ucide. Și nu doar pe mine. Le va ucide și pe Julienne și pe mama. Sunt convinsă.

Alice confirmă din cap.

— OK, înțeleg. Când ai de gând să o contactezi?

— Mâine.

— Și ce o să-i spui?

— O s-o întreb dacă vrea un interviu exclusiv cu cea mai căutată persoană din Suedia.

— Pur și simplu?

— Ce altceva ar trebui să fac? Să trimit departamentul de PR acolo?

Alice luă o înghițitură din vin.

— Nu, ai dreptate. Cu siguranță nu te va refuza. Un interviu cu tine este mană cerească.

Pentru a o contacta pe Caroline Sterner, Faye folosi celălalt telefon cu cartelă pe care îl primise în Husby. După convorbire, îl va arunca imediat și bineînțeles că nu se va afla lângă buncăr când o va suna. Se îndreptă către stația de metrou de la Globen, simțindu-se în siguranță cu noua înfățișare. Nimeni nu avea cum să facă legătura între femeia de afaceri Faye și femeia îmbrăcată cu haine de piele, tatuată și cu creastă pe cap. Zâmbi în sinea ei când își aminti reacția lui Alice.

Luă metroul spre centru şi coborî la Hötorget. Se aşeză la soare pe treptele de la Konserthuset şi privi din spatele unei perechi de ochelari de soare mulțimea de oameni şi piața. Scoase telefonul mobil şi se apucă să creeze o adresă de Hotmail pe care o folosi apoi pentru a-i trimite un e-mail Carolinei Sterner. Un mesaj scurt, în care o ruga să o sune, şi numărul ei de telefon, numele şi prenumele.

Faye aşteptă o oră, privindu-i pe vânzătorii de legume care încercau să-şi vândă produsele.

În cele din urmă simți cum foamea îi sfâşie stomacul şi se hotărî să meargă la McDonald's. Se ridică şi traversă Kungsgatan şi chiar atunci începu să sune telefonul. Răspunse şi rămase în colțul străzii de lângă Kungshallen.

— Sunt Caroline Sterner. Cu cine vorbesc?

— Eşti singură?

Faye îşi dădu seama că-i adresase o întrebare idioată, Caroline putea răspunde orice, oricum nu putea verifice dacă era adevărat.

— Da.

— Sunt exact cine am zis că sunt în e-mailul pe care ți l-am trimis.

Se lăsă tăcerea.

— Ce vrei de la mine?

— Vreau să-ți dau un interviu.

— Glumeşti?

— Nu, deloc.

Caroline tăcu din nou. Faye se uită cu jind la sigla McDonald's aflată mai jos pe stradă.

— Nu-mi poți da un interviu la telefon. Nu ştiu cine eşti de fapt.

— Exact. Aveam de gând să-ți sugerez să ne întâlnim.

Din nou tăcere. Faye aproape că auzea creierul Carolinei Sterner cum lucra la capacitate maximă.

— Ce vrei de la mine? Adică, de ce vrei să vorbeşti cu mine când toate ziarele sau canalele TV ţi-ar oferi bucuroase timp nelimitat la o emisiune?

— Pentru că îmi place podcastul tău. Dar ai dreptate, vreau ceva în schimb.

— Ce anume?

— Informaţiile pe care le-ai menţionat în ultimul episod din podcast, pe care le vei divulga peste două săptămâni. Vreau acele informaţii atunci când dau interviul. Şi vreau ca interviul – al meu adică – să aibă loc cât mai curând posibil.

Un grup de adolescente o priviră pe Faye, iar ea se întoarse şi se îndreptă încet spre McDonald's.

— Mâine sunt liberă, zise Caroline Sterner.

— Bine. Îţi sugerez să ne întâlnim la tine. Unde locuieşti?

— În Fruängen. Pe Bergtallsvägen 12.

— Singură?

— Da.

— Vin mâine la ora 16. E OK?

— Da.

— Înseamnă că accepţi condiţiile mele? Vreau un stick USB cu următorul episod din podcast.

Faye îşi ţinu respiraţia.

— Da, deşi nu înţeleg de ce te interesează atât de mult.

Un autobuz albastru opri în staţie şi coborâră câţiva pasageri. Un cerşetor aşezat pe trotuar o privea cu ochii rugători şi cu mâna întinsă.

— Nu am căzut de acord să-ţi spun de ce sunt interesată de asta.

— Da, bine. Atunci ne vedem mâine la ora 16.

— Încă ceva. Nu ai voie, pentru nimic în lume, să dezvălui cuiva cum arăt. Nimănui. Ai înţeles?

După câteva secunde, Caroline Sterner confirmă cu o voce joasă că înţelesese.

Faye oftă. Pur şi simplu trebuia să aibă încredere în ea.

Stockholm, octombrie 2003

Stăteam în sala de aşteptare de la policlinica din Nacka să fac o ecografie. Bănuisem că sunt însărcinată şi mi se confirmase acum câteva săptămâni când făcusem un test de sarcină, dar încă nu-i spusesem nimic lui Zoran. De data asta eram convinsă că era o fată.

În lunile de după uciderea lui Ivan, am avut coşmaruri despre ce făcusem, cum îl înjunghiasem cu cuțitul. Mi-a fost mereu teamă că poliția mă va aresta, dar nici măcar n-am fost interogată. Şi chiar dacă mă interogau, poliția nu ar fi avut dovezi care să mă incrimineze. Hainele pe care le purtasem le arsesem chiar în seara aceea acasă, în şemineu.

Zoran, Zivko şi ceilalți din rețea fuseseră audiați şi, din câte am înțeles, anchetatorii aveau o pistă principală, susținută de modul în care fusese comisă crima: că Ivan a fost trădat de oamenii lui. Doar nu fusese în maşină cu un duşman. Dar păreau convinşi că era vorba despre un bărbat. În cursul verii, am remarcat că ancheta părea să piardă din avânt. Ziarele, care vorbeau despre *crimă în rândul gangsterilor*, îşi pierduseră interesul după doar două săptămâni.

— Milenka Rakitici?

Moaşa avea ochelari rotunzi şi părul şaten ondulat. M-am ridicat şi am urmat-o într-un cabinet. Îmi puse câteva întrebări de control înainte de a-mi cere să mă întind pe pat şi mi-a uns cu un gel rece burta uşor bombată. A trecut cu sonda peste burtă şi s-a uitat la ecranul negru.

— Săptămâna a 14-a, a zis ea, notând ceva în agendă.

— Ce este? am întrebat eu.

A zâmbit.

— Vrei să ştii deja? Sau vrei să scriu pe o foaie, ca să poți afla apoi împreună cu tatăl copilului?

— Vreau să ştiu acum.

— Este fată.

Am râs. Trecuse mult timp de când fusesem atât de fericită.

Când am plecat de acolo mă simțeam uşurată. În sfârşit o fată. Chiar îmi era dor de compania unei fete în lumea asta masculină, cu bărbați peste tot, bărbați de toate vârstele.

M-am îndreptat spre casă şi, când am parcat pe alee, maşina lui Zoran era acolo. Venise de la Malmö şi m-am hotărât să-i dau vestea cea bună. Relația noastră devenise din ce în ce mai tensionată de când fusese ucis Ivan. Zoran preluase poziția lui şi acum era numărul unu. Dar responsabilitatea îl apăsa. Devenise din ce în ce mai rău cu mine. Şi adesea îi repezea pe băieți şi era nemulțumit de ei. Şi înainte obişnuia să bea mult, dar nu era nimic în comparație cu cât alcool dădea pe gât acum. Uneori îl vedeam cum bea primul pahar chiar înainte de prânz. Am încercat să vorbesc cu el despre asta, dar nu mă alegeam decât cu certuri, după care lua maşina şi pleca. Apoi nu mai vorbea cu mine zile întregi.

Speram că vestea că vom avea o fată îl va face fericit. Poate că putea să fie un nou început pentru noi. Am descuiat uşa şi l-am strigat. Niciun răspuns. Am auzit zgomote la etaj şi am înțeles că era în biroul lui.

Mi-am studiat chipul strălucitor în oglinda din hol, mi-am aranjat părul şi am urcat la etaj.

— Ai venit devreme, am spus eu zâmbindu-i.

S-a uitat la mine, dar nu mi-a răspuns. Am văzut în ochii lui că băuse, iar camera mirosea a alcool. Privirea îi era plină de ură şi chipul schimonosit.

— Cât a durat?

N-am înțeles ce voia să spună.

— Ce?

Zoran s-a ridicat.

— Cât a durat?

— Ce...?

— De cât timp îți desfăceai picioarele pentru el? De câte ori?

Am clătinat din cap.

— Cine?

— Ivan! a țipat el. Te-ai culcat cu el, ştiu că te-ai culcat cu el. Poate şi aici, acasă? În casa mea? Când dormeau băieții? Nu?

— Nu, nu am făcut niciodată nimic, am şoptit. Nu te-am înşelat niciodată. De ce crezi asta?

— Pentru că ştiu totul... Pentru că un taximetrist a găsit telefonul lui Ivan în parcarea de lângă Grand Hôtel a doua zi după crimă. A văzut ultimul număr care sunase, aşa că l-am apelat de pe telefonul lui. Era al Ivonei, iar ea a făcut ce trebuia, s-a întâlnit cu şoferul şi apoi mi-a dat mie telefonul. Mi-am dat seama că pot fi în el informații care trebuie ascunse. Telefonul rămăsese fără baterie, dar l-am păstrat. Nu ştiam codul PIN, aşa că l-am trimis în Croația, unde un specialist a reuşit în sfârşit să-l spargă. Aşa că am văzut mesajele pe care vi le-ați trimis unul altuia.

Mi-am adus aminte cum căutasem telefonul, dar nu-l găsisem. Şi atunci bănuisem că probabil că-l lăsase acasă.

Zoran s-a ridicat şi s-a apropiat de mine, părând complet nebun.

— M-ai înşelat, curvă! M-ai înşelat şi m-ai umilit. După tot ce am făcut pentru tine.

M-a lovit imediat ce am deschis gura să protestez. De data asta n-a fost o palmă, de data asta a lovit puternic, cu pumnul. Am căzut pe spate.

Am rămas întinsă pe jos, amețită şi şocată. N-am reuşit să reacționez înainte să mă lovească tare în burtă. Am

rămas complet fără răsuflare şi m-am ghemuit ca să mă apăr, ca să-mi apăr fata. Când am tras în sfârşit din nou aer în plămâni, am ţipat să se oprească, i-am spus că sunt însărcinată, dar nu m-a ascultat, ci a lovit mai departe.

Când s-a oprit, m-a prins de păr şi m-a tras după el afară din cameră.

— Ar trebui să te bucuri că nu te omor.

Apoi a trântit uşa biroului.

Am simţit că mă arde ceva în burtă şi am văzut că sângerez. Am înţeles că mi-am pierdut fiica.

Faye avu emoţii când trecu pe lângă hanul Långbro în drum spre Bergtallsvägen. Întotdeauna îi plăcuseră acoperişurile de aramă coclite, iar culoarea verde strălucea pe faţada albă. Hanul era plin de viaţă. Familii, cupluri în vârstă, tineri îndrăgostiţi, toţi beau cafea, vorbeau fără griji, îşi trăiau viaţa liberi şi fericiţi. Cel puţin aşa părea, prin ferestre. Nimănui nu părea să-i pese de ea, cu excepţia unora care îşi făceau semne în legătură cu aspectul ei.

Trecu pe lângă un iaz şi merse mai departe prin parcul plin de oameni care-şi plimbau câinii. Era un parc deschis, mărginit de o alee şi de pâlcuri de copaci. Tocmai începuseră să înflorească, iar ramurile lor erau acoperite cu frunzuliţe mici şi verzi. Ştia că parcul de dinainte făcuse parte din curtea spitalului psihiatric Långbro, dar acesta fusese închis cu mult timp în urmă.

Urcă spre Bergtallsvägen şi continuă să-i privească pe oamenii pe care îi întâlnea. O parte din ea nu avea încredere în Caroline Sterner. Dacă se gândise să contacteze poliţia? Poate că era atât de cinică, încât făcuse deja o înţelegere cu ei, astfel încât, imediat ce terminau interviul, să ia cu asalt apartamentul, să o aresteze şi să o ducă înapoi la Stenakull în timp ce fotografii din mass-media imortalizau totul.

Nu, nu e chiar aşa. Trebuie să ai încredere în oameni, îşi spuse ea. Cel puţin acum. Nu ai de ales.

Trase aer în piept şi introduse codul interfonului pe care îl primise de la Caroline pe contul de e-mail temporar. Apoi intră în casa scării. Caroline locuia la parter. Trebuie să o fi auzit, pentru că îi deschise uşa înainte să ajungă ea.

Caroline Sterner se uită la Faye, care dădu din cap în semn de salut. Caroline clătină din cap sceptică, apoi o lăsă să intre, închise uşa şi o încuie. Îi era greu să-şi ia privirea de la creasta din capul ei, de la piercinguri şi hainele negre.

Era evident că făcuse curăţenie înainte de vizită, pentru că mirosea puternic şi frumos a detergent.

— Bine ai venit! zise ea privind în jur şi parcă scuzându-se. N-am o casă foarte mare.

O pisică se lipi de piciorul lui Faye, iar ea se aplecă şi o scărpină pe o ureche.

— Mie mi se pare frumos. Şi oricum totul este relativ. După timpul petrecut la Stenakull, totul mi se pare mare.

Caroline se aplecă spre Faye şi se uită la piercinguri.

— Eşti chiar tu. Gen.

Faye confirmă din cap în timp ce-şi scotea cizmele.

— În persoană. Am un stilist nou. Pot să-ţi dau numărul ei de telefon.

Caroline îşi strânse buzele.

— Observ. Piercingurile sunt reale?

— Da. Dar trebuie să te ţii de cuvânt. Nu trebuie să spui nimănui cum arăt sau unde ne-am întâlnit. Pentru că atunci anchetatorii pot să verifice camerele de luat vederi din apropiere şi o să ştie toată lumea cum arăt. Şi aşa ceva nu se poate întâmpla.

— Îţi promit.

Caroline o invită într-o bucătărie confortabilă. Se pregătise pentru interviu: pe masă erau două microfoane montate vizavi unul de celălalt, iar draperiile erau trase.

— Am făcut cafea, dacă vrei.

— Da, mulţumesc.

Caroline începu să scotocească prin dulapuri, în timp ce Faye se aşeză în faţa unuia dintre microfoane. Caroline umplu două căni imprimate cu sigla podcastului Gangsterlandet şi puse una în faţa lui Faye.

— Ce căni frumoase!

— Mulţumesc, răspunse Caroline cu un zâmbet cald. Ca să ştii, o să editez rapid acest interviu şi o să-l postez ca episod special, cât mai curând posibil. Tu eşti cea mai tare ştire în momentul acesta, o s-o ia toţi razna.

Faye aprobă din cap şi gustă cafeaua. Chiar sperase ca înregistrarea să fie publicată aproape imediat.

Caroline aranjă microfoanele şi apoi o întrebă dacă este pregătită. Faye confirmă din cap.

Caroline se apropie de microfonul ei.

— Sunt într-un loc secret cu Faye Adelheim, care a evadat de la Stenakull acum aproape o lună şi care a stat ascunsă de atunci, începu ea cu cea mai bună voce de reporter radio. Bine ai venit la podcastul Gangsterlandet, Faye!

— Mulţumesc.

— De ce ai evadat din închisoare?

Faye se hotărâse să adopte un comportament sobru, cu un ton serios.

— Pentru că nu trebuia să ajung acolo niciodată. Nu l-am ucis pe fostul meu soţ. Dar factorul decisiv a fost o colegă deţinută care a încercat să mă omoare cu un cuţit, iar eu nu am chef să mor acum. Viaţa este suficient de scurtă.

Caroline se uită la ea cu ochi mari.

— Cum ai descrie viaţa de la Stenakull?

— Pe de-o parte, a fost aproape cea mai bună perioadă din viaţa mea. Pe de altă parte, a fost cea mai rea. Am întâlnit oameni care mi-au devenit prieteni pe viaţă. Şi în acelaşi timp, desigur, plăteşti un preţ când eşti închis, când eşti limitat. Prin urmare, am sentimente amestecate, dar prefer să nu mă întorc, dacă pot să spun aşa.

Caroline aşteptă o clipă înainte să vorbească din nou.

— Trebuie să spun că pari foarte, foarte calmă. Cu toate că te caută toți polițiştii din Suedia.

— Tocmai de aceea trebuie să fiu calmă. Altfel, timpul meu în libertate o să fie scurt.

— Povesteşte-ne cum ai evadat.

Faye se gândi la răspuns. Nu voia să dezvăluie numele celor care o ajutaseră.

— Am găsit un card care aparținea unuia dintre gardieni şi am plecat în linişte.

— Şi după aceea?

Faye râse.

— După aceea, m-am ascuns.

— Ce planuri ai în continuare?

— Să mă ascund.

— Pentru tot restul vieții?

— Până când o să reuşesc să demonstrez că nu mi-am ucis fostul soț. Sunt condamnată pe nedrept şi, în plus, administrația închisorii nu a reuşit să mă protejeze de o tentativă de omor. De asta am considerat că am tot dreptul să plec de acolo, pentru a supraviețui. Vreau să spun că era de fapt obligația mea să plec. Nu eşti de acord cu mine?

Caroline se uită la Faye cu un zâmbet ironic.

— Nu pot comenta. Eu sunt neutră şi, în plus, nu cunosc toate detaliile.

— Bine. Dar eu aşa cred. Şi mai cred că şi majoritatea oamenilor care ascultă sunt de acord.

Interviul continuă cu întrebări mai detaliate despre evadarea în sine, la care Faye a refuzat să răspundă, din considerație pentru cei care o ajutaseră, şi alte întrebări despre cum îşi petrecea zilele în închisoarea pentru femei.

În cele din urmă, după 45 de minute de conversație, Caroline păru că începe să se apropie de final.

— Fără îndoială, se pare că ai mult sprijin, nu în ultimul rând printre femei. Ai văzut tricourile care au fost imprimate în cinstea ta? Şi toate postările, memele şi hashtagurile care au devenit virale?

— Au fost greu de evitat. Şi mă impresionează şi mă face mândră. Noi, femeile, trebuie să ţinem una cu alta. Aşa că vă mulţumesc tuturor celor care mă susţineţi. Promit că voi face şi eu acelaşi lucru dacă vreuna dintre voi a fost tratată la fel ca mine.

Faye accentuă fiecare cuvânt. Se gândise de multe ori la fata din Husby cu tricoul *Run, Faye, run*.

— Mulţumesc pentru acest interviu, încheie Caroline.

— Eu îţi mulţumesc.

Caroline opri înregistrarea şi rămaseră tăcute o clipă înainte ca Faye să se ridice pentru a-şi umple din nou cana cu cafea.

— Acum e rândul tău, zise ea în timp ce se aşeza din nou.

Din buzunarul de la piept al cămăşii, Caroline scoase un stick USB şi-l împinse peste masă.

— Aici ai întregul episod care o să fie difuzat.

Faye se uită la stick – ar fi vrut să-l asculte aici şi acum, să-şi confirme suspiciunile. Îl luă de pe masă şi-l puse în buzunarul blugilor, în timp ce se întreba dacă nu cumva Caroline observase cât de emoţionată era.

Se ridicară şi Caroline o urmă în hol. Faye tresări când îşi văzu propria reflecţie – încă nu se obişnuise cu noua sa înfăţişare.

După ce se încălţă, întinse mâna dreaptă spre Caroline.

— Dacă ai vreo întrebare despre episod, să mă suni, zise Caroline când îi strânse mâna. Cum vrei? Vrei să semnăm vreun contract?

Faye o privi cu atenţie.

— Nu este nevoie de un contract. Cred că pot să am încredere în tine.

Caroline confirmă din cap şi zâmbi.

— Poți.

Faye ieşi şi inspiră aerul curat. Îl simți adânc în plămâni. Nu se uită în urma ei atunci când traversă parcul frumos. Nu îi era frică. Toate instinctele îi spuneau că era în siguranță, cel puțin pentru moment. Se îndreptă spre centrul de la Fruängen. Era timpul să meargă acasă.

Faye introduse stickul USB în laptop şi se aşeză pe canapeaua din living cu o pereche de căşti mari pe care le cumpărase în drum spre casă. Apăsă butonul *play.* Se dovedi a fi un interviu cu un polițist, a cărui voce fusese distorsionată astfel încât să nu poată fi identificat.

— *Suntem absolut siguri că Zoran Rakitici foloseşte o nouă gorilă, cineva din afară, care să facă curățenie printre subalternii lui.*

Continuă să explice că suspectul avea informații despre orele la care erau singure acasă victimele. Modul de operare fusese similar în toate cazurile. Victimele fuseseră ucise cu o armă cu țeava retezată, de la distanță mică. O armă neobişnuită în aceste cercuri.

La 20 de minute de la începutul episodului veni marea dezvăluire.

— *Avem un martor care l-a văzut pe suspect*.

— *Cum l-a descris martorul pe suspect*? întrebă Caroline cu vocea ei serioasă.

— *Un bărbat în vârstă de circa 60 de ani, aparent de etnie suedeză. După cum auzi şi tu, nu este una dintre gorilele obişnuite ale lui Zoran Rakitici. Nu ştim cine este, dar îl vom găsi. Mai devreme sau mai târziu.*

Lui Faye îi tremură mâna când opri laptopul şi-l închise. Îşi scoase căştile şi se întinse pe canapea, îşi împreună mâinile pe burtă şi ridică privirile spre tavan.

Era aşa cum se temuse.

Acum avea un singur lucru de făcut: să afle tot ce putea despre imperiul infracțional al lui Zoran Rakitici. Următoarea întrebare la care trebuia să găsească răspuns era *de ce* apelase la tatăl ei. Trebuia să afle cumva cum arăta înțelegerea lor. Dar întrebările acestea trebuiau să aştepte. Mai întâi avea să adune cât mai multe informații posibil şi să găsească punctele slabe, care existau în orice organizație.

Îşi pipăi cei doi cercei din sprâncene, dar îşi aminti rapid că trebuie să se oprească. Nu era cazul să se infecteze.

Va proceda metodic, ca şi cum ar fi fost vorba despre o companie concurentă pe care se gândea să o cumpere. Pentru început se gândi să meargă la Biblioteca Regală şi să caute toate articolele din ziare şi toate informațiile care existau, dar exista o persoană care ştia mult mai multe decât putea găsi ea la bibliotecă. Marissa, amanta lui Zoran. Cea care îi născuse copilul şi care era închisă la Stenakull. Faye îşi aminti cuvintele ei: *Probabil controlează toată afacerea. Oamenii din jurul lui îi sunt loiali.*

Se hotărî să o roage pe Kerstin să o viziteze pe Ines, care la rândul ei va trebui să se apropie de Marissa, pentru a încerca să afle ce slăbiciuni existau în organizația lui Zoran.

În ziua în care a fost difuzat podcastul, Faye se duse din nou la Biblioteca Regală din Humlegården, unde, exact ca în zilele anterioare, îşi petrecu cea mai mare parte a timpului într-una din sălile de lectură. Mai întâi citi pe internet tot ce se scrisese despre participarea ei la podcastul Gangsterlandet. Reacțiile fuseseră imediate şi masive. Lupta dintre poliție şi jurnalism se ascuțise, cu nenumărate declarații din ambele părți. Fiecare îşi susținea cu fermitate punctul de vedere. Poliția era supărată deoarece Caroline nu îi ajuta să o găsească pe Faye. Unii chiar susțineau că ar trebui să-i percheziționeze casa pentru a căuta poze şi alte lucruri relevante. Jurnaliştii, în schimb, pledau pentru

dreptul ei de a-şi proteja sursa. Dacă începea să dezvăluie lucruri despre cei pe care îi intervieva, nimeni nu va mai accepta să dea vreun interviu. Şi, în plus, unii argumentau şi că întotdeauna exista riscul ca persoana care furnizează informaţii poliţiei să fie ameninţată şi supusă unor acte de violenţă.

Faye închise articolele despre interviul ei şi continuă cu ceea ce trebuia să facă de fapt, să citească toate articolele disponibil despre Zoran Rakitici.

Acesta venise din Croaţia în Suedia în 1993. Construise un mic imperiu de restaurante în Småland şi se mutase în capitală la început de mileniu. În câţiva ani, era considerat cel mai important şi periculos om din lumea interlopă a Stockholmului. Subalternii lui făceau contrabandă cu ţigări, droguri şi arme din Balcani, în timp ce el se implica în activităţi de caritate şi dădea mâna cu organizatori de petreceri şi politicieni. În urmă cu cinci ani totul se năruise, când poliţia reuşise să intercepteze o convorbire în care Zoran dădea ordine ca un concurent să fie împuşcat. Procesul fusese foarte mediatizat. Dar în ciuda faptului că Zoran era de patru ani şi jumătate la Hall, afacerea lui înflorea. Şi nu numai atât, statutul lui de lider interlop era în continuare de neclintit. Poliţiştii care dăduseră declaraţii sugeraseră că, prin intermediul membrilor familiei, conducea încă organizaţia cu o mână de fier.

Faye se uită la câteva fotografii recente ale Milenkăi, soţia lui.

Acum, la 50 de ani, era la fel de frumoasă ca în poza pe care o văzuse cu ceva timp în urmă; avea o privire dură şi pătrunzătoare şi haine exclusiviste care dovedeau bun-gust.

Faye îşi ridică repede privirea când auzi paşi.

— Închidem acum, o anunţă o bibliotecară cu o pereche de ochelari pe nas şi o altă pereche pe frunte.

Faye se îndreptă spre stația de metrou, având încă fața Milenkăi pe retină. Era greu să explice de ce, dar instinctiv simțea că nu era o soție trofeu, ci o persoană profund implicată în afacerile soțului ei. Poate chiar ea era cea care conducea în lipsa lui? Şi dacă aşa era, era conştientă de derapajul soțului ei? Ştia de tânăra Marissa, cea care-i născuse un copil? Care primise o pedeapsă în locul celui mai apropiat om al lui Zoran?

Kerstin se dusese în aceeaşi zi la Stenakull să stea de vorbă cu Ines, aşa că până seara avea să aibă mai multe informații. Poate se putea crea o ruptură între soți. Relațiile extraconjugale tindeau să facă acest lucru.

Era 17:30 când Kerstin bătu la uşa dormitorului lui Faye. Se duseră în bucătărie şi se aşezară; Faye pregătise spaghete bolognese. În timp ce punea masa, o întrebă pe Kerstin cum fusese la închisoare.

— Prietena ta, Ines, este un personaj amuzant.

Faye strânse din buze când se gândi cum ar fi reacționat Ines dacă ar fi auzit că a fost numită *un personaj amuzant*.

— Nu-i aşa? Dar ce ți-a spus?

— Marissa a confirmat că soția Milenka e cea care controlează totul cât e Zoran la Hall.

Faye aprobă din cap nerăbdătoare în timp ce o servea pe Kerstin cu spaghete. Îşi aminti că de fapt Marissa menționase ceva despre asta când vorbiseră despre Zoran.

Din ce citise Faye, Milenka şi Zoran aveau trei băieți. Turnă peste spaghete sosul cu carne şi aşeză farfuria în fața lui Kerstin, care începu imediat să mănânce.

— Incredibil ce mâncare bună faci! E absolut delicioasă. Ce mai ştii să faci?

— Din păcate, acesta este tot repertoriul meu. Este mâncarea favorită a lui Julienne.

Îşi duse automat mâna la inimă când rosti numele fetei. Respiră adânc de câteva ori şi se aşează vizavi de Kerstin cu farfuria ei.

N-avea deloc poftă de mâncare şi mai mult plimba furculiţa prin farfurie. Trebuia să găsească o cale şi era din ce în ce mai sigură că Milenka era cheia. Înţelegea femeile şi impulsurile lor. Trebuia să o câştige de partea ei. Dar cum?

Exista o singură modalitate de a afla: să o caute.

Într-unul dintre articole, Milenka declarase că mergea cu regularitate la spa-ul de la Grand Hôtel. Chiar dacă articolul era de acum câţiva ani, Faye nu credea că îşi schimbase obiceiurile. Clienţii fideli de la Grand Hôtel rămâneau clienţi fideli. Poate era locul potrivit locul unde să se apropie de ea? Dar cum să facă? Avea o singură şansă şi nu avea voie să rateze.

— Ce faci mai departe? întrebă Kerstin şi-şi şterse colţurile gurii cu şerveţelul.

— Nu ştiu. Asta încerc să-mi dau seama.

Faye învârti nişte spaghete cu furculiţa.

— Pot să te ajut eu cu ceva?

— Da, poate. Ce zici să mergem la spa?

Kerstin se luminã.

— Sună bine. Când?

— În fiecare zi până când apare Milenka. Fac cinste.

A doua zi urma să fie difuzat episodul mult aşteptat al podcastului Gangsterlandet, cel cu descrierea criminalului. Urma să fie difuzat înainte de data anunţată, pentru că subiectul era foarte fierbinte. Faye era curioasă dacă Sterner reuşise să afle informaţii noi despre valul de crime care pusese pe jar poliţia, ceva care nu făcea parte din versiunea de podcast pe care o primise ea pe stickul USB. Se va hotărî ce plan abordează pentru a ajunge la Milenka după ce va asculta episodul de mâine.

După ce terminară de mâncat şi puseră farfuriile în maşina de spălat vase, se uitară la un episod din *Succesiunea* pe care Kerstin nu-l mai văzuse, apoi se culcară devreme. Faye adormi cu o greutate în piept şi cu sfârcurile încă dureroase din cauza piercingurilor.

Stockholm, octombrie 2003

— Nataşa? Pot intra?

Am bătut puternic în uşă. Soția lui Mirko ne-a lăsat să intrăm, pe băieți şi pe mine, fără să pună nicio întrebare. S-a uitat doar la pantalonii mei plini de sânge şi s-a dat laoparte.

— Milenka?

Mirko a ieşit din biroul lui şi s-a luminat la față ca întotdeauna când mă vedea. Fusese unul dintre cei mai apropiați oameni ai lui Zoran în toți aceşti ani, iar el şi soția sa Nataşa fuseseră mereu un punct fix într-o lume haotică. Dar zâmbetul i-a pălit când a văzut sângele.

— Milenka? Ce s-a întâmplat?

Nataşa şi-a ridicat mâinile spre el.

— Nu începe să o interoghezi.

S-a uitat apoi la mine.

— Trebuie să-ți aduc nişte haine curate. Şi ai nevoie de cafea. Mirko, dă drumul la filtrul de cafea şi eu mă duc să caut haine. Eu sunt mult mai plină ca tine, aşa că probabil o să fie mari, dar mai bine aşa decât...

Privirea Nataşei era fixată pe pata de sânge dintre picioarele mele. Apoi s-a uitat la copii.

— Băieți, puteți urca în camera lui Dragomir, se joacă pe calculator.

Au plecat în fugă, iar eu i-am aruncat o privire recunoscătoare. Băieții nu înțelegeau ce se întâmplă, iar eu nu ştiam cum să le explic.

Intrasem la baie când le auzisem pe bone venind acasă cu ei. Zoran le spusese să-şi ia liber restul zilei, iar după ce au plecat, a strigat la mine să am grijă de băieții. Am auzit uşa trântindu-se.

De îndată ce maşina lui Zoran a dispărut, i-am urcat repede în maşina mea şi am plecat. S-ar fi supărat dacă se întorcea şi vedea că am plecat, dar nu aveam de ales. Trebuia să fug. Departe de pata de sânge de pe covorul din biroul lui, departe de ghemotocul plin de sânge care ieşise din mine şi căzuse în toaletă. Departe de Zoran.

Nataşa era îngrijorată când s-a întors.

— Uite o pereche de pantaloni de trening în care nu mai intru de câțiva ani, dacă îi strângi în talie s-ar putea să se potrivească.

I-am luat, am luat şi chiloții de deasupra şi am intrat la toaletă să mă schimb. După ce m-am spălat şi schimbat, am rămas cu hainele pline de sânge în mână. Pantalonii erau de la Max Mara. Scumpi. Eleganți. Nu mai voiam să-i văd niciodată.

— Putem să-i aruncăm undeva?

Nataşa a luat hainele şi le-a azvârlit în coşul sub chiuvetă.

— Stai jos să bei o cafea, m-a invitat Mirko cu amabilitate şi mi-a întins o ceaşcă aburindă.

Am luat câteva înghițituri. Mă durea stomacul, dar căldura a alungat o parte din răceala pe care o simțeam în mine.

— Acum, să vorbim, a început Nataşa şi s-a aşezat lângă mine.

I-a făcut semn din priviri lui Mirko să se aşeze şi el la masă.

Parcă mă îmbrățişau cu căldura lor. Îmi venea să plâng, dar nu aveam voie. Pentru că dacă începeam, nu mă mai puteam opri. M-aş fi dizolvat. Distrusă. Ca o hârtie udă.

— Zoran? a întrebat Mirko încet, uitându-se la mine pe sub breton.

Era un om neobişnuit pentru lumea asta. Un om cu onoare. Şi cu inimă.

— Da. M-a bătut şi m-a lovit cu piciorul şi am pierdut copilul.

— Trebuia să mai aveți încă un micuț? întrebă Nataşa încleştându-şi fălcile.

Nu-l plăcuse niciodată pe Zoran. Ştiam, deşi nu-mi spusese niciodată vreun cuvânt rău despre el.

— O fată.

Cuvintele m-au făcut din nou să îngheț şi am luat repede câteva guri de cafea. I-am auzit pe băieți râzând în hohote sus şi asta m-a făcut să pot respira puțin mai uşor. O să fac orice ca să-i protejez. Împotriva lui Zoran. Împotriva lumii. Chiar dacă nu reuşisem să o protejez pe sora lor.

— Ce putem face, Milenka? Vrei să vorbesc cu el?

Vocea caldă a lui Mirko m-a învăluit ca o pătură. Ştiam că îmi vrea binele. Dar ştiam şi cum arată realitatea.

— Nu, Mirko. Trebuie să mă întorc. Zoran a plecat, dar poate să se întoarcă oricând. Trebuia doar să respir puțin. Să văd fețe de oameni buni.

— Suntem mereu lângă tine. Ştii asta, a zis Nataşa şi mi-a strâns mâna.

— Ştiu. Dar şi voi ştiți la fel de bine ca mine care este realitatea. Regulile. Nu puteți face nimic. Nici eu nu pot face nimic. Vreau doar să stau o clipă cu voi în bucătărie şi să beau cafea. Apoi eu şi băieții trebuie să mergem din nou acasă.

Niciunul dintre ei nu a protestat. Toți trăiam în același sistem. Știau că era adevărat ce spun. O să stau puțin cu ei. Apoi viața trebuie să meargă mai departe.

Când se trezi, Faye întinse mâna după telefonul mobil ca să dea drumul la podcastul Gangsterlandet. Se încruntă când deschise aplicația Spotify. Nu fusese încă postat. Ce ciudat! Poate Caroline se răzgândise sau poate îl va posta mai târziu?

Se ridică în șezut, se frecă la ochi, căscă și se dădu jos din pat. Se duse la baie și se pregătea să intre în duș când Kerstin bătu la ușă.

— Ai văzut? întrebă ea indignată.

— Ce să văd?

Faye se înfășură într-un prosop și deschise ușa. Kerstin îndreptă laptopul spre Faye, care miji ochii la ecran.

Titlul era *Regina podcastului ucisă.*

Deasupra era o poză cu Caroline Sterner.

Faye smulse laptopul din mâinile lui Kerstin și îl așeză pe marginea chiuvetei cât citi textul.

— Ce naiba... mormăi ea, simțind brusc cum îi îngheață sângele în vene.

Vedeta podcasturilor Caroline Sterner a fost împușcată, aseară, în apartamentul ei din sudul Stockholmului. Poliția se abține de la comentarii. Conform surselor ziarului Expressen*, se pare că a fost vorba de o execuție. Sterner a fost găsită cu mâinile legate la spate și împușcată de aproape, probabil cu o pușcă. Sterner era cunoscută pentru podcastul său popular Gangsterlandet, unde vorbea despre și trecea în revistă criminalitatea din perspective diferite. Ultimul ei podcast fost un interviu exclusiv, care a atras atenția multora, cu criminala condamnată și evadată Faye Adelheim. Sterner dezvăluise în podcasturile anterioare că episodul care urma să fie difuzat astăzi ar fi*

dezvăluit detalii noi despre cele trei crime care au zguduit lumea interlopă a Stockholmului în ultimul an. Pentru moment, poliția a decis să oprească difuzarea podcastului, însă nu a precizat dacă pleacă de la premisa că moartea lui Sterner este legată de acest podcast sau de cel cu interviul lui Faye.

„Luăm în considerare mai multe teorii, dar pentru moment nu le vom dezvălui, din motive evidente", spune purtătorul de cuvânt al Poliției, Solveig Vahnfelt.

Lui Faye i se înmuiară picioarele. Tatăl ei era în spatele acestei crime, era sigură. Şi acum, bineînțeles, poliția avea să intensifice şi eforturile de a o găsi pe ea.

Caroline avusese mâinile legate la spate; probabil că tatăl ei încercase să obțină informații despre ea. Cum arăta, unde stătea, ce mai spusese în afară de ceea ce fusese difuzat. Faye trebuia să presupună că obținuse aceste informații. Poate chiar lăsase la locul crimei ceva care să sugereze că ea era autoarea crimei.

În afară de detalii în privința înfățişării, Caroline nu ar fi putut dezvălui altceva. Faye mulțumi stelei ei norocoase pentru că fusese atât de atentă atunci când o contactase.

Tresări când Kerstin îi puse o mână pe umăr.

— Ce ar trebui să facem? întrebă ea.

Faye înghiți în sec de câteva ori.

— Am nevoie de câteva peruci complet diferite. Radem creasta şi scot cerceii. Apoi te duci la Grand Hôtel. Rezervi o cameră pentru o săptămână şi stai la spa cât poți de mult.

— Mergem mai departe, cum era planificat?

— Ce altceva putem face?

Kerstin o strânse de umăr.

— Ce trebuie să fac dacă dau de Milenka?

— Atunci trebuie doar să mă suni şi vin eu acolo.

Kerstin păru surprinsă.

— Asta e tot?

Faye confirmă din cap.

— Asta e tot.

Kerstin aprobă şi ea din cap, luă laptopul şi ieşi din baie.

După ce rămase singură, Faye respiră adânc de câteva ori, lăsă prosopul să cadă şi intră în duş. Probabil că părea mult mai încrezătoare decât se simțea. Era singura modalitate de a gestiona situația. Chiar dacă adevărul e că era foarte îngrijorată. Înfricoşată. Parcă i se strânsese un laț în jurul gâtului. Tatăl ei îi demonstrase că toți cei care se aflau în apropierea ei erau în pericol de moarte.

Faye aştepta în duba pe care o închiriase Kerstin şi care era parcată în spate la Grand Hôtel. În timp ce Kerstin era la spa, uitându-se după Milenka, Faye citi cele mai recente articole despre execuția Carolinei Sterner, care, după două zile, era tot pe prima pagină a ziarelor şi la toate buletinele de ştiri.

Faye stătea de trei ore în dubă când primi mesajul în aplicația criptată Telegram.

A venit

Faye se uită la cele două cuvinte câteva secunde.

Singură? scrise ea în cele din urmă.

Da

Se temuse că Milenka va avea bodyguarzi cu ea. Dar probabil că o aşteptau afară, nu intrau cu ea la spa. Chiar dacă ar vedea-o venind, nu ar percepe-o ca pe o amenințare, pentru că nu aveau cum să o recunoască.

Faye se uită la cele două peruci şi se hotărî să o ia pe cea cu părul scurt, blond platinat. Creasta de pe cap dispăruse cu ajutorul lui Kerstin şi a aparatului de ras, aşa că acum era complet cheală. *Ca Sinéad O'Connor*, se gândi ea în timp ce îşi punea peruca. Avea un tricou negru cu guler pentru a-şi ascunde tatuajele de pe gât, care încă nu dispăruseră complet. Îşi scosese cerceii din nas şi sprâncene, dar pe cei

din sfârcuri îi păstrase. După tot chinul prin care trecuse pentru a-i pune, era chiar păcat dacă nu mai avea posibilitatea să-i vadă nimeni altcineva.

Îşi retuşă rujul roşu, îşi puse o pereche de ochelari de soare mari, strecură micul cuțit în buzunarul sacoului şi deschise portiera maşinii.

Faye intră pe uşa din spate a hotelului, îndreptându-se hotărâtă spre spa, dar fără să pară stresată. Inima îi bătea atât de tare, încât aproape că i se înceţoşa privirea. Se expunea la un risc enorm, dar era singura cale. Deghizarea nu era la fel de eficientă cum fusese cea de dinainte, dar la Grand nu avea cum să intre dacă nu arăta ca şi cum aparținea acestui loc.

Trebuia să stea de vorbă cu Milenka între patru ochi şi trebuia să o facă să coopereze.

Faye ajunse la vestiar, unde se aflau două femei. La naiba! Trebuia să le scoată de acolo. Se aşează pe o bancă şi aşteptă nerăbdătoare. Se pare că femeile discutau despre un meci foarte interesant de padel în timp ce se schimbau. Când, în cele din urmă, ieşiră din vestiar, Faye scoase telefonul mobil.

Dă-i drumul, îi scrise ea lui Kerstin.

Faye îşi imagină ce avea să se întâmple în continuare. Kerstin avea să se clatine în fața Milenkăi, cerându-i ajutor pentru a ajunge la vestiar.

Faye se ridică, îşi scoase peruca şi ochelarii de soare şi intră la toaletă fără a încuia uşa. După o clipă auzi paşi apropiindu-se. Kerstin se văita cu voce tare.

— Poți să-mi dai nişte apă? gemu ea.

Faye auzi paşii şi mai aproape. Se lipi cât de mult putu de perete, iar uşa se deschise. Milenka intră şi Faye apăsă vârful cuțitului în gâtul ei, după care încuie uşa.

Milenka nu dădu niciun semn de teamă, ci o privi cu calm în oglindă.

— Nu prea semăn cu mine, dar cred că ştii cine sunt, zise Faye.

Milenka confirmă încet din cap.

— Ştiu, răspunse ea răguşită. Ce vrei?

— Vreau să ştiu de ce încerci să mă omori.

— Nu înțeleg despre ce vorbeşti.

Faye aruncă o privire spre uşă. În orice moment putea intra cineva în vestiar, dar deocamdată era linişte.

— Facem în felul următor. Am o cameră aici, în hotel. Mergem acolo ca să putem vorbi fără să fim deranjate. Vom merge de braț, aşa cum fac cele mai bune prietene, iar tu o să zâmbeşti şi o să te arăți fericită. Altfel, îți înfig cuțitul în ficat.

Milenka nu schiță niciun gest.

— Bineînțeles.

Faye o admiră în sinea ei. Se întrebă oare cât de calmă ar fi fost ea dacă s-ar fi aflat în situația în care se afla Milenka acum.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

Faye descuie şi Kerstin îi întinse două halate de baie albe.

Milenka se îmbracă cu unul, fără a pune întrebări, iar Faye îl puse pe ea pe celălalt.

— Să mergem, spuse ea, strecurându-şi brațul sub cel al Milenkăi.

Ajunseră în apartamentul lui Kerstin, la etajul cinci. Bineînțeles că rezervarea fusese făcută sub un alt nume; era normal să presupună că poliția era cu ochii pe Kerstin şi pe alți apropiați de-ai lui Faye. Exista riscul să fie notată în sistemul de rezervare de la Grand Hôtel, dar amândouă aveau mai multe carduri de credit cu nume diferite. Era bine să ai câteva la îndemână.

Kerstin deschise uşa, iar Faye îi indică Milenkăi canapeaua care era cu fața spre ferestrele către Palat.

— Mulțumesc, îi spuse ea apoi lui Kerstin. Acum poți să ne lași singure. Poți să aștepți în lobby.

După ce ușa se închise în urma lui Kerstin, se lăsă liniștea. Faye era agitată în timp ce o privea în ochi pe Milenka, în căutarea vreunui semn de teamă sau îngrijorare, dar tot nu putea observa nimic. Dimpotrivă. Femeia din fața ei părea să fie mai calmă cu fiecare secundă ce trecea. Milenka părea că nu e deloc îngrijorată de situația în care se afla, ceea ce o făcea pe Faye foarte nesigură. Se înșelase? Era o capcană regizată de tatăl ei? Oare știa care era următorul ei pas? Nu, pentru că altfel ar fi fost deja moartă. De asta era sigură.

Faye ținea cuțitul în mână, îndreptat spre Milenka.

— Vreau să știu de ce tu și soțul tău încercați să mă ucideți.

— Tot nu știu despre ce vorbești.

Milenka o privi calmă. De parcă nu ar fi văzut cuțitul.

Faye își umezi buzele care erau complet uscate.

— Poate că ai observat că oamenii din jurul tău mor. Persoane importante din imperiul soțului tău. Și eu știu cine e criminalul. Nu știu de ce se întâmplă, dar din exterior aproape că poți să presupui că ai cam pierdut controlul.

— Am control deplin asupra afacerilor și oamenilor mei.

Faye se uită direct în ochii femeii și se hotărî să-și dezvăluie atuul, chiar dacă avusese de gând să mai aștepte.

— Chiar și asupra fiicei nelegitime a soțului tău?

Pentru prima dată, Faye zări o fisură în atitudinea de gheață a Milenkăi. Dură o milisecundă, dar Faye îi simți incertitudinea.

— Fata are cinci ani și locuiește cu rudele din partea mamei. S-a născut chiar înainte să intre Zoran la pușcărie. Am fost împreună cu mama ei la Stenakull. Mi-a povestit totul.

Milenka ridică din umeri.

— Bărbații sunt bărbați, ce vrei să fac?

— Am fost amândouă în lumea bărbaților suficient de mult încât să știm că dacă accepți să fii călcată în picioare, o să ajungi în cele din urmă un preș. Nu cred că vrei să fi un preș, Milenka Mikolici.

În clipa în care Faye rosti numele de fată al Milenkăi, pentru a arăta că și-a făcut temele, își dădu seama de ceva ce omisese înainte: Mikolici era și numele ultimei victime. Zivko Mikolici. Să fi fost rude?

— Probabil că ai dreptate. Dar nu știu ce vrei. Doar bălmăjești.

Faye se decise să riște.

— Zivko Mikolici. Împușcat în casa lui. De tatăl meu. Oare chiar i-ai dat tu permisiunea să-ți ucidă... ruda?

Milenka strânse din buze.

Faye observă că o surprinse cu informațiile astea.

— Ce vrei? întrebă în cele din urmă Milenka.

Avea un alt ton acum. Mai conciliant. Mai puțin arogant.

— Vreau să mă ajuți să-l găsesc pe tata înainte să mă omoare pe mine și pe familia mea.

— Și dacă aș ști unde este, ce aș câștiga dacă ți-aș spune?

Faye luă cuțitul în mâna cealaltă, trăgând de timp ca să poată să se gândească.

— Ai spune stop bărbatului care ți-a ucis ruda. Ai arăta că nu se pot lua decizii fără să ai și tu ceva de spus, pentru că presupun că asta s-a întâmplat.

Milenka o studie câteva secunde înainte să se ridice încet. Pufni când Faye ridică cuțitul spre ea.

— Nu cred că vrei să-l folosești. Acum plec. Pentru binele tău, o să uit ce s-a întâmplat aici. Probabil că e cel mai bine pentru toată lumea.

Îi întoarse spatele, se îndreptă spre ușă, o deschise și părăsi încăperea.

Faye rămase pe loc, complet paralizată. Bărbia îi coborî spre piept şi umerii începură să-i tremure. *Adună-te, la naiba*, şopti ea nervoasă pe sine. *Adună-te!*

Se scutură, reuşi în sfârşit să scoată telefonul mobil, o sună pe Kerstin şi o anunţă că trebuie să plece de acolo. Imediat!

Situaţia părea mai complicată ca niciodată. Încercarea de a o câştiga de partea ei pe Milenka Rakitici eşuase lamentabil. Pentru prima dată, Faye începuse să se îndoiască de faptul că va reuşi să-l învingă pe tatăl ei.

Stătea pe canapea în faţa televizorului. La ora 10 dimineaţă, poliţia susţinuse o conferinţă de presă la secţia de pe Kungsholmen, în legătură cu uciderea Carolinei Sterner. Un investigator de vreo 60 de ani declarase că aveau un suspect şi că acea persoană era prizoniera care evadase, Faye Adelheim. Motivul crimei ar fi fost să o împiedice pe Caroline Sterner să dezvăluie cum arăta ea acum, după interviul pe care i-l acordase. El îndemna populaţia să contacteze imediat poliţia dacă avea informaţii despre locul în care se află Faye.

— Femeia aceasta este periculoasă. Trebuie să o oprim, spusese el.

Faye închise televizorul. Se temuse că aşa o să se întâmple.

Puse telecomanda jos şi rămase aşezată pe canapea, uitându-se în gol la ecranul negru.

Chiar crezuse că va reuşi s-o convingă pe Milenka să o ajute. Petrecuse ore în şir documentându-se şi încercând să afle cine erau Milenka şi Zoran. Dar totul fusese în zadar. Oare putea să angajeze pe cineva din lumea interlopă pentru a-l omorî pe tatăl ei? Banii nu erau o problemă.

În acelaşi timp, simţea că nu trebuie să fie aşa. Voia să fie ea cea care îl oprea. Simţea o dorinţă de a ucide cum nu mai simţise niciodată. Nici măcar când fusese vorba de Jack.

Sau Sebastian. Tot ceea ce îi făcuse maică-sii, abuzul, tortura. Anii în care o distrusese bucată cu bucată. Cum îi permisese lui Sebastian, propriul ei frate, să o violeze.

Înnebuni de furie. Nu, nu numai că va supraviețui, se va şi răzbuna.

— Revino-ți! îşi spuse ea cu voce tare.

Se ridică şi intră în bucătărie ca să pună de cafea. Trebuia să găsească altă cale. Erau mult prea multe în joc ca să se dea bătută. Altfel, atât mama ei, cât şi Julienne ar muri.

Tocmai punea hotărâtă o linguriță de cafea în cafetieră când cineva bătu cu putere în uşa groasă din fier. Îşi dădu seama că nu putea să fie Kerstin. Iar Alice nu ar fi venit, aşa, pur şi simplu. Puse repede deoparte linguriţa, apucă un cuțit de bucătărie şi se strecură în hol. Se uită la monitorul camerei de supraveghere. Recunoscu instantaneu persoana aflată de cealaltă parte a uşii. Începu să transpire abundent.

Stockholm, octombrie 2003

Nu-mi amintesc prea bine zilele care au urmat după bătaia pe care am luat-o de la Zoran, cea care m-a făcut să-mi pierd fiica. Am rătăcit ca într-o ceață, ca o moartă vie. Băieții au observat că era ceva în neregulă şi au încercat să mă consoleze.

Zoran nu se grăbise să se întoarcă după ce dispăruse cu maşina. Nu fusese deloc acasă de atunci.

După cinci zile am început să cred că m-a părăsit. După ce am dus copiii mari la şcoală şi l-am lăsat pe Dejan la grădiniță, m-am întors acasă şi am observat că maşina lui era pe alee.

Am intrat în casă şi l-am găsit pe canapeaua din sufragerie. Nu simțeam decât ură pentru el. Dar în acelaşi timp, era şi tatăl copiilor mei. Nu puteam să-i fac rău, deşi îmi doream să-l omor.

— Deci te-ai încumetat să vii înapoi? am întrebat eu.

Mi-a aruncat o privire mirată.

— Ce vrei să spui?

— M-ai lovit cu piciorul în burtă, aşa că am pierdut copilul.

El pufni.

— Dacă era al meu. Am venit să-ți explic ce o să se întâmple acum.

M-am aşezat la celălalt capăt al canapelei.

— Să auzim, am replicat eu.

— Vom continua să trăim împreună, de dragul băieților. Dar nu te voi mai atinge niciodată, eşti pângărită, curvo! Înțelegi?

M-am uitat la el, încercând să dau sens cuvintelor lui, să văd dacă mă răănesc. Am ajuns la concluzia că nu.

— Dacă faci ceva care mă nemulțumeşte, o să trimit băieții în Croația, unde vor primi o educație adecvată. Ai înțeles? N-o să-i mai vezi niciodată.

Am început să râd, iar el s-a uitat la mine fără să înțeleagă.

— De ce naiba râzi?

Mi-am trecut o mână prin păr şi m-am uitat fix la el.

— A țipat ca un porc înjunghiat când l-am omorât.

— Cine?

— Ivan.

— Ce vrei să spui?

Am zâmbit din nou.

— Eu l-am omorât, Zoran. I-am înfipt un cuțit în gât, în față la Grand Hôtel. L-am omorât pentru că voia să te omoare pe tine, dar tu nu înțelegeai. M-am prefăcut că vreau să mă culc cu el ca să-l duc acolo. Asta e tot. L-am

omorât pentru tine, pentru băieții noştri. Pentru că tu ai fost mult prea laş.

— Eu...

— Taci din gură. Pentru că acum am să-ți spun eu ce o să se întâmple.

A tăcut, holbându-se la mine.

— Dacă o să am vreun accident, poliția va primi un e-mail în care sunt detaliate toate afacerile tale. Structura cluburilor, conturile pe care le foloseşti, numele diferitelor personaje. De-a lungul anilor, am adunat o grămadă de informații.

— A dracului...

Am ridicat o mână înspre el.

— N-am terminat, am continuat eu, strâmbându-mă când am simțit o durere în stomac. Nu mai eşti numărul unu în jocul acesta, eşti doar o marionetă. O să mă implic în toate deciziile strategice majore. E treaba ta ce vrei să le spui oamenilor tăi, dar dacă bănuiesc că încerci să mă dai laoparte sau să mă ții la distanță, te voi zdrobi.

Era palid şi întrebă în şoaptă:

— Cum ai de gând să faci asta?

— Să nu uiți niciodată că ideea cu cluburile de jocuri de noroc a fost a mea, chiar dacă tu ți-ai atribuit tot meritul. Ți-am dat totul fără să cer nimic altceva decât dragostea ta, dar acum s-a terminat.

N-a spus nimic.

M-am rezemat pe canapea, am pus un picior peste picior şi mi-am încrucişat brațele.

— Ai dreptate că trebuie să continuăm să trăim sub acelaşi acoperiş, de dragul băieților. Dar, de acum înainte, eu sunt cea care ia deciziile, nu tu. Te poți răsfăța cu băutură şi te poți preface că tu eşti cel care decide. Doar la asta te pricepi. Şi încă ceva: dacă te atingi vreodată de fratele meu, te omor.

Faye o privi pe Milenka Rakitici pe ecranul alb-negru în timp ce evaluă situaţia. Milenka era îmbrăcată într-o fustă închisă la culoare şi o bluză albă şi avea părul aranjat frumos. Dacă ar fi venit s-o omoare, n-ar fi fost singură şi nici n-ar fi căutat-o aşa. I-ar fi dat adresa tatălui ei şi l-ar fi lăsat pe el să se ocupe. Sau poate că era o capcană? Faye nu putea să vadă dacă era cineva în spatele ei, aveau doar o cameră de supraveghere, care nu acoperea tot spaţiul din afara uşii. O mică greşeală în planificare.

Faye puse mâna pe încuietoare, dar dură o clipă înainte să descuie. Apoi împinse uşa. Se uită la femeia care o privea fără să clipească.

— Intră! spuse Faye.

Milenka făcu un pas înainte şi privi în jur.

— Un buncăr? constată ea.

— Aşa ceva. Dar un buncăr unde există cafea.

Milenka zâmbi repede.

— De fiecare dată când ne întâlnim ai un cuţit în mână, remarcă ea arătând cu capul spre cuţitul de bucătărie din mâna lui Faye.

— Tu scoţi tot ce e mai rău din mine, răspunse Faye, lăsând cuţitul pe dulapul de sub monitor, după ce încuie din nou uşa.

— E mai bine aşa.

O invită pe Milenka în bucătărie, luă linguriţa, umplu cafetiera şi o porni.

Aşteptară în linişte să fie gata cafeaua. Milenka nu-şi luă ochii de la ea în timp ce Faye turnă în două ceşti.

— Putem merge în living, îi propuse Faye, iar Milenka îşi ridică o sprânceană, mirată de alegerea cuvintelor.

Începu să zâmbească când intrară în camera de zi.

— Un buncăr cu cafea şi living, comentă Milenka surprinsă, când se aşezară în câte un fotoliu, una în faţa celeilalte.

— Cum m-ai găsit? întrebă Faye.

— Mi-am dat seama că nu te-ai ascuns la Grand Hôtel în tot acest timp, aşa că am aşteptat până când ai plecat şi te-am urmărit până aici.

Faye aprobă din cap. Banal. Şi incredibil de neatent din partea ei.

— Şi acum vrei să bei cafea cu mine?

Milenka îşi drese glasul.

— Nu pot să nu mă gândesc la ea, exclamă ea.

— La cine?

— La fata lui Zoran, cu o mamă care e la Stenakull.

Faye tresări. Ce făcea dacă Milenka voia să ştie unde se afla Sara în schimbul ajutorului pe care îl voia ea?

— Am trei băieţi. Întotdeauna mi-am dorit o fiică. Dar acum sunt prea bătrână.

Faye nu spuse nimic cât Milenka sorbi din cafea.

— Ştiu că Zoran a avut alte femei. Întotdeauna a avut. Şi bineînţeles că ştiam despre Marissa, dar nu ştiam că a născut o fată. E la închisoare din cauza lui Zoran?

Faye confirmă din cap. Trebui să-şi muşte limba pentru a nu o întrerupe.

Îşi dădea seama că e pe cale să o câştige pe Milenka de partea ei.

— Dar asta nu e tot, continuă Milenka. Zivko era fratele meu mai mic. N-am fost de acord cu uciderea lui, iar Zoran ştia. A făcut-o fără să ştiu. L-a trimis pe tatăl tău. Şi apoi s-a prefăcut că nu s-a întâmplat nimic.

— Deci tatăl meu e criminalul?

Milenka încuviinţă.

— Chiar trebuie să întrebi? Ieri păreai convinsă.

— Sunt o actriţă bună, răspunse Faye.

— Evident.

— De ce îl ajută tatăl meu pe Zoran?

— S-au cunoscut în închisoare. Tatăl tău s-a oferit să facă puțină curățenie printre oamenii noştri şi să primească în schimb ajutor să se țină departe de ochii lumii şi tot ce are nevoie ca să te elimine.

— Doar pe mine? Nu vrea să mă omoare doar pe mine. Vrea să-mi omoare şi... familia.

Se lăsă o tăcere grea.

— Şi acum? întrebă Faye după o clipă.

— Acum totul s-a schimbat.

— Zoran ştie?

Milenka zâmbi sumbru.

— Nu. Nu încă.

Faye şi Milenka se mutaseră pe canapea, schimbaseră cafeaua cu vin şi discutau cum să procedeze pentru a atinge obiectivele pe care şi le stabiliseră împreună.

Milenka voia să ştie unde se află Sara, fiica Marissei şi a lui Zoran.

Nu ca să-i facă vreun rău, insista ea. Dimpotrivă, voia să aibă grijă de ea. Fata era sora vitregă a fiilor ei şi trebuia adusă în familie.

Observă că Faye ezită.

— Viața mea cu Zoran s-a încheiat. Nu pot ierta. Nu va mai face niciodată parte din viața mea. Dar fata are nevoie de mine. Sunt destul de sigură că îi pot oferi un trai mai bun şi mai stabil decât rudele cu care locuieşte acum. Şi promit să am grijă şi de Marissa când iese. O să mă asigur că sunt în siguranță amândouă. Şi că o să fie împreună. Ai cuvântul meu de onoare.

Faye observă o strălucire în ochii de oțel ai Milenkăi şi îşi dădu seama că spunea adevărul. Cântări argumentele pro şi contra.

De îndată ce Marissa ieşea din închisoare, avea să ajungă din nou în lumea violentă a lui Zoran. Şi ea, şi fiica ei. Milenka era singura ei scăpare.

Faye aprobă încet din cap.

— Am încredere în tine. O să aflu unde e acum. Dar ce facem cu tatăl meu? Ai vreun control asupra lui?

Milenka duse paharul de vin la gură şi luă o înghiţitură mare.

— Da, momentan. Dar nu este suficient. Trebuie să-l scoatem din joc, este de partea lui Zoran şi nu este o ameninţare doar pentru tine. E un om periculos, bolnav.

— Ştiu mai bine ca oricine, replică Faye în surdină.

— Înţeleg.

Milenka învârti paharul în mână.

— Poţi să-l contactezi? întrebă Faye, iar Milenka îşi luă privirea de la vin.

— Am un număr.

— Poţi să-l chemi la o întâlnire? Într-un loc retras?

— Ar putea funcţiona.

Faye aprobă din cap.

— Dar atunci mi-ar trebui o armă.

Milenka ridică paharul de vin.

— Se poate rezolva.

Faye oftă uşurată.

Văzu brusc sfârşitul acestui coşmar. În curând avea să fie în siguranţă. Va putea să se întoarcă în Italia, să le ia pe Julienne şi pe mama ei şi se stabilească în altă parte a lumii. Undeva unde poliţia suedeză nu putea să pună mâna pe ea. Poate că aşa trebuia să fie.

Nu întrebă cum avea de gând Milenka să scape de mâna lui Zoran. Era problema Milenkăi, nu a ei.

Milenka bău ultimul strop de vin şi se ridică.

— Un vin bun. Mulţumesc.

Faye nu răspunse.

— O să iau legătura cu tatăl tău şi apoi rezolvăm problema.

Faye se ridică şi îi strânse mâna. Se uitară una la alta o vreme, înainte ca Milenka să înceapă să vorbească din nou.

— Eşti o persoană interesantă. Sper să avem la un moment dat ocazia să ne vedem şi în alte circumstanţe mai plăcute.

— Şi eu.

Milenka dădu să plece, dar se opri brusc.

— Dacă mă înşeli, te omor, Faye.

Faye aprobă din cap, cu ochii aţintiţi la Milenka.

— Şi eu, Milenka.

A doua zi după vizita Milenkăi, Faye se plimba pe străzile din sudul Stockholmului. Pe Arena Avicii urma să aibă loc un meci de fotbal şi mii de suporteri tineri se plimbau fără tricouri, beau bere şi cântau pentru echipa lor. Nu era îngrijorată de poliţiştii care îi păzeau – erau ocupaţi cu tinerii, atenţi să împiedice vreun conflict între diferitele grupări.

Pentru prima dată de când evadase, se simţea liniştită. Făcuse tot ce putuse, acum era rândul Milenkăi să-l păcălească pe tatăl ei şi să-l aducă unde urma să fie ucis. Abia atunci era din nou rândul ei.

Faye nu se îndoia că va reuşi. Nu se îndoia că va avea puterea să o facă. Familia ei era cea mai importantă. Şi nu era ea cea care începuse nebunia asta, ci el, care le chinuise ani în şir, la Fjällbacka, pe ea şi pe maică-sa. Tot ce făcuse Faye în viaţa ei o pregătise pentru acest moment. Confruntarea cu tatăl său.

Se aşează la o terasă şi comandă o bere. Îşi aminti de anii de facultate, când îl cunoscuse pe Jack şi îşi petreceau timpul în cârciumile ieftine din zona pe care o numeau Chinatown. Atunci nu şi-ar fi închipuit că într-o zi va ajunge aici – atât de aproape de a-şi ucide propriul tată. Atunci era un capitol închis. Închis, uitat.

Crezuse că ea şi Jack vor cuceri lumea împreună. Şi nu fusese aşa. Fusese înşelată, umilită şi dată afară, fără niciun ban. În ciuda faptului că Jack îşi construise compania, Compare, pe baza experienţei ei. Dar ea se

ridicase din prăpastia asta, o cunoscuse pe Kerstin, plimbase câini ca să se pună din nou pe picioare şi să obţină nişte bani pentru a construi apoi Revenge. Scăpase chiar şi din închisoare după ce fusese condamnată pentru crimă.

Nimic nu o putea opri.

Sunetul telefonului îi întrerupse gândurile. Se îngrijoră imediat. Doar trei persoane aveau numărul ei de telefon: Kerstin, Alice şi Milenka.

— Alo?

— Bună, sunt Milenka.

Faye îşi dădu seama imediat că era ceva în neregulă.

— Ai dat de el?

— Mai bine ne întâlnim. Nu vreau să discutăm la telefon.

Faye se uită la tinerii care mărşăluiau spre arena învăluită în fum roşu.

— Unde?

— La tine. În 20 de minute.

Faye luă o ultimă înghiţitură de bere, se ridică şi plecă în grabă spre casă.

Milenka se afla la volanul unui Mercedes negru, lângă unul dintre docurile de lângă buncăr. Faye se uită repede în jur înainte să urce în maşină pe locul pasagerului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Milenka îşi scoase ochelarii de soare.

— De aseară îl sun pe tatăl tău pe telefonul pe care i l-am dat, dar nu răspunde. Telefonul este închis.

— Crezi că ştie că noi două...

Milenka clătină încet din cap.

— Mi-e greu să cred. Şi dacă e aşa, nu înţeleg de unde ştie.

Un camion ieşi de la unul dintre docuri, întoarse şi dispăru. Faye încercă să gândească limpede, dar o cuprinsese ceva ce ar fi putut fi considerat panică.

— Suntem în pericol? întrebă ea înghiţind cu greu.

— Nu cred. Nimeni în afară de tine nu ştie ce am de gând. Şi am fost extrem de atentă când am luat legătura cu tine.

Informațiile astea o linişteau oarecum pe Faye. Ridică privirea în tavanul maşinii şi oftă cu foc.

— Ce se întâmplă acum cu colaborarea noastră? întrebă Milenka.

— Rămâne la fel.

— Bine, voiam să fiu sigură.

Doi bărbați în haine de lucru trecură pe lângă maşină fără să le bage în seamă. După ce dispărură, femeile reluară conversația.

— N-am avut niciodată încredere în tatăl tău. Ceva în ochii şi felul lui de a fi mi-a trezit nişte bănuieli. Şi poate şi frică. Şi mie mi-a fost frică doar de un singur om până acum: de Zoran.

Faye nu zise nimic, pentru că înțelese exact ce voia spună. Chiar şi când era copilă, privirea tatălui ei reuşise să-i înghețe sângele în vene. Nimic nu era mai înspăimântător decât mânia lui. Şi faptul că părea că îi făcea plăcere să-i facă rău.

— Am instalat un program de spionaj în telefonul pe care i l-am dat, continuă Milenka. Până acum, am ştiut mereu unde se află. Dar ieri după-amiază a fost închis.

Faye ridică din sprâncene.

— Unde era?

Milenka bătea cu degetele pe volan.

— Foarte ciudat, dar era în Italia.

Faye se uită la Milenka, apoi scoase telefonul mobil, împinse cu putere uşa maşinii şi coborî în fugă.

Formă, cu mâinile tremurând, numărul de telefon al casei din Italia. Orice gând legat de siguranța ei dispăruse. Apelul putea fi urmărit, putea să-l ducă pe tatăl ei la mama ei şi la Julienne în ascunzătoarea din Ravi, dar oricum acest lucru nu mai putea fi evitat.

Inima îi bătea cu putere în piept. Dură o clipă până când se făcu legătura. Sună în zadar. Nu răspunse nimeni. Închise, sună din nou. Chiar când era pe cale să închidă din nou, răspunse un bărbat, care spuse ceva în italiană.

— *Hello! Who are you*? întrebă Faye după ce-şi reveni din şoc.

— *I am a police officer*, răspunse bărbatul într-o engleză bâlbâită.

— *What has happened?*

Faye îşi auzi vocea tremurândă.

— *There has been incident. Who are you?*

— *You are answering my mother's phone. It's my house in Ravi. They live there.*

— *Well, something happened here.*

Încetineala cu care răspundea poliţistul o scotea din minţi.

— *My daughter? My mother?*

— *We have four dead bodies. Only men.*

Se sprijini de maşină, simţind că i se înmoaie picioarele.

— *And my daughter and mother? Where are they? Are they okay?*

— *There is no woman and child here. Just dead men*.[13]

---

[13] — Bună! Cine eşti?
— Sunt poliţist.
— Ce s-a întâmplat?
— A avut loc un incident. Cine sunteţi?
— Ai răspuns la telefonul mamei. E casa mea din Ravi. Ele locuiesc acolo.
— Păi, s-a întâmplat ceva aici.
— Fiica mea? Mama?
— Avem patru cadavre. Doar bărbaţi.
— Şi fiica şi mama mea? Unde sunt? Sunt bine?
— Nu e nicio femeie şi niciun copil aici. Doar bărbaţi morţi. (în lb. eng., în orig.)

Faye puse încet telefonul jos. Julienne şi mama ei dispăruseră. Nu putea însemna decât un singur lucru. Îl subestimase.

Trecuse o săptămână de când Faye primise vestea îngrozitoare. Şi în tot acest timp se închisese în camera ei, nu părăsise buncărul şi abia mâncase, deşi Kerstin se străduise s-o hrănească. Era cu o zi înainte de Midsommar şi Faye se ridică din pat ca să se ducă la toaletă. Abia se recunoscu în oglindă. Părul ras crescuse cam un centimetru. Urmele piercingurilor nu mai erau vizibile, iar tatuajele dispăruseră complet. Era palidă la faţă şi avea pungi sub ochi, mari şi închise la culoare. Dar nimic nu conta.

Se auzi o bătaie în uşa băii.

— N-am chef să vorbesc, Kerstin, strigă ea automat.

Totul fusese în zadar. Comisarul italian cu care vorbise îi spusese că descoperiseră patru bărbaţi morţi în jurul casei. Paznicii, credea Faye. Dar casa era goală. Nicio fată moartă, nicio femeie moartă. Camerele de supraveghere fuseseră oprite cu puţin timp înainte să fie ucis primul paznic. Unde erau Julienne şi mama ei? Erau şi ele moarte?

Partea cea mai proastă era că nu putea face nimic. Nu putea să sune la poliţia suedeză şi să dea dispărute două persoane care, legal şi în ochii lumii, erau deja moarte. În schimb, suferea de o apatie cumplită. Era paralizată de durere şi frică.

— Sigur o să vrei să vezi asta.

Ceva din tonul lui Kerstin o făcu să se întoarcă şi să deschidă uşa.

Kerstin îi întinse în tăcere laptopul, iar Faye se uită la monitor.

— Ăsta e unchiul tău, nu-i aşa?

Faye miji ochii la titlu.

Bunul unchi Egil, care o ajutase pe maică-sa să scape de soțul ei cu mulți ani în urmă, fusese găsit mort. Faye clipi de câteva ori, apoi luă laptopul de la Kerstin şi se apucă să citească. Potrivit autorului articolului, fusese împuşcat în cap. Cadavrul fusese găsit în pădure, la trei kilometri de casa lui.

Îşi dădu seama că doar tatăl ei putea să fie în spatele acestei crime. Deci era în Fjällbacka. Înțelese ce însemna, iar speranța îi acceleră bătăile inimii. Speranță şi disperare. Julienne şi mama ei puteau şi ele să fie acolo.

Închise laptopul zgomotos şi i-l dădu lui Kerstin.

— Trebuie să mă duc acolo.

Kerstin o privi mirată.

— Unde?

— La Fjällbacka. Acolo e tata. Nu pot risca să-l pierd din nou.

Ieşi din baie şi se îndreptă spre dormitorul ei.

Luă o pungă de plastic de pe jos şi băgă în ea haine, la întâmplare. Nu înțelegea de ce, oricum nu va avea nevoie de ele. Poate pentru că nu voia să plece cu mâna goală, poate că faptul că îşi făcea un bagaj îi dădea un sentiment de normalitate.

Kerstin o urmă sceptică.

— Tu... chiar crezi că Julienne este acolo? Cum e posibil?

Faye îşi puse o pereche de blugi şi băgă un pulover în pungă.

— Poliția italiană n-a găsit niciun cadavru. Şi, de fapt, nici nu contează. Tata ştie unde sunt şi ce s-a întâmplat acolo. Trebuie să primesc un răspuns. Nu pot să mor fără să ştiu.

— Şi dacă îți face ceva?

— Asta vrea. Crima asta a fost un mesaj pentru mine. Vrea să mă duc acolo.

— Şi atunci de ce te duci?

— Cum ți-am spus, e singura cale de a afla ce s-a întâmplat cu Julienne şi cu mama.

— Dar... unde în Fjällbacka se află? Te duci acolo şi stai şi aştepți?

Faye se opri şi se întoarse către Kerstin.

— Cred că în casa unde am copilărit. Unde a început totul. Am cumpărat-o, aşa că e a mea. E nelocuită. Şi destul de izolată. Este ascunzătoarea perfectă.

— Nu ştiu dacă...

Faye îşi continuă drumul.

Trebuia să se ducă acolo.

— Nici eu nu ştiu prea multe, dar trebuie să mă duc. Dacă nu o am pe Julienne, nu mai contează nimic, nici ce se întâmplă cu mine, nici dacă mă ucide, nici cum... sunt doar detalii. Eu sunt deja moartă.

Kerstin o examină în tăcere înainte de a aproba din cap.

— Am înțeles.

Îşi mângâie bărbia.

— Încă avem duba pe care am închiriat-o. Am închiriat-o pe o perioadă mai lungă, m-am gândit că poate ne mai trebuie. E în parcarea de lângă firma de vopsele de aici, ştii unde. Cheile sunt în comoda din hol.

Faye se opri brusc, întrebându-se dacă mai era ceva ce-i trebuia, dar nu-i veni nimic în minte. Puse repede geanta jos, se duse la Kerstin şi o luă în brațe.

— Te iubesc, Kerstin. Datorită ție am ajuns atât de departe. Datorită ție am putut să mă ridic după povestea cu Jack. Nu ştiu dacă ți-am mai spus, dar aşa este. M-ai salvat.

Lacrimile lui Kerstin îi udară gâtul lui Faye în timp ce ea îi strângea în brațe corpul firav şi îmbătrânit.

— Aş vrea să te pot salva acum, îi răspunse Kerstin.

Faye zâmbi.

— Şi eu. Dar nimeni nu poate. Nici măcar tu.

Hall, iunie 2023

— Zoran ştie?

Mirko s-a uitat la mine cu o privire tristă. Eu mă luptam cu mila. De-a lungul anilor, el fusese unul dintre cei mai apropiați oameni ai lui Zoran. Aşa se vedea din afară. Dar, de fapt, el fusese confidentul meu. Fuseserăm apropiați. Îl înțelegea pe Zoran. Mă înțelegea pe mine. Şi toată familia lui era sub protecția mea.

— Nu. Zoran nu ştie, a răspuns el.

— Trei luni? Eşti sigur?

Am vrut să-l iau de mână, dar m-am controlat. Nu puteam să cad pradă slăbiciunii. Ştiam ce trebuia să fac. Zivko era mort, iar eu trebuia să-mi țin promisiunea pe care i-o făcusem lui Zoran cu mulți ani în urmă.

Mirko a ridicat din umeri.

— Cam aşa ceva. Poate mai puțin. Îmi fac un tratament aici în închisoare, dar...

— Am fost bună cu tine, Mirko? Am fost bună cu familia ta?

El a încuviințat.

— Întotdeauna ai fost bună cu mine, Milenka. Şi cu familia mea.

— O să am grijă de familia ta. Dar trebuie să-ți cer ceva în schimb.

— Şi eu aş fi făcut la fel.

Mirko ştia cum se proceda. Ştia că nu are nimic de-a face cu încrederea dintre noi. Trăiam într-o lume unde sentimentele şi relațiile personale erau mereu pe locul doi. Principalul lucru era supraviețuirea.

— Şi juri că nu ai avut nimic de-a face cu moartea lui Zivko? Juri pe copiii tăi?

— Milenka! Şi eu l-am iubit pe Zivko. Era prea bun pentru lumea noastră. Nu i-aş fi atins niciodată un fir de păr din cap. Şi Zoran ştie. Ştii şi tu. Şi din cauza asta nu mi-a spus nimic.

— Cine a fost?

Mi-am auzit vocea mai aspră. Nu puteam să mă gândesc la Zivko şi să nu-mi simt inima cuprinsă de ceva dur şi rece. Ură. Ură pură şi arzătoare.

— Ştii cine a fost. Dragan execută orbeşte tot ce spune Zoran. Au fost el şi moşul ăla suedez. Dragan l-a împuşcat pe Zivko cu pistolul. Moşul, cu puşca.

— Ştii ce a făcut Dragan cu pistolul după aia?

— Bineînțeles. Eu sunt cel care face curat. Cel care trebuie să aibă grijă de toate mizeriile. Trebuia să-l arunc în apă. Dar e în seiful meu. Nataşa are codul. Întreab-o şi o să ți-l dea.

— Şi amprentele lui mai sunt pe pistol?

— Crezi că sunt novice în lumea asta, sau cum? Sigur că sunt. De-a lungul anilor am tot adunat câte o poliță de asigurare, dar acum nu-mi mai sunt de folos. O forță mai mare a pronunțat verdictul.

— Dar eu pot să beneficiez de pe urma lor.

Mirko a ridicat brațele.

— Tot ce este al meu este şi al tău, Milenka. Doar să ai grijă de Nataşa şi de copii.

A ezitat.

— Dar... omul ăsta nou... Ai grijă. Nu e ca noi. Noi avem reguli. El este...

A arătat cu degetul spre tâmplă.

— E nebun.

— Ştiu. O să mă ocup de el. Cu puțin ajutor. Dar atunci trebuie să ştiu. Colierul care a fost pus la locul crimei. Din cauza căruia a fost condamnată Faye Adelheim. Cine?

— Eu.

— Se poate dovedi?

— De unde să ştiu eu? Crezi că sunt polițist?

O licărire în ochii lui. O licărire a lui Mirko pe care îl cunoscusem atâția ani.

— Aveai telefonul mobil la tine?

— Bineînțeles că aveam mobilul cu mine.

— Atunci se poate dovedi.

Mirko nu m-a întrebat de ce-i puneam toate întrebările astea. Aştepta în linişte următoarea întrebare. Ştia că va veni.

Inima mi-a bătut cu putere când l-am privit în ochi. Nu am simțit nicio întristare. Doar hotărâre.

— Moartea lui Zivko trebuie răzbunată. Dacă mă ajuți, te asigur că familia ta va avea întotdeauna tot ce va avea nevoie şi un pic peste. Şi... tu va trebui să depui mărturie.

Mirko nu m-a slăbit din priviri. Apoi a încuviințat.

M-am ridicat.

— Adio, Milenka. Dumnezeu să fie bun cu tine şi cu toți ai tăi.

— Adio, Mirko.

Când am plecat de la Hall, am ştiut că era ultima dată când veneam acolo. Era pe cale să înceapă o eră nouă.

Cele două femei stăteau tăcute. Milenka parcase maşina lângă grădinile Rosendal, iar în jurul lor se plimbau mame cu cărucioare, cupluri în vârstă şi oameni cu câini în lesă. Linişтea contrasta puternic cu haosul care era în Faye. Îi spusese tot Milenkăi. Despre mama ei, despre Julienne şi despre Jack. Şi ce credea că se va întâmpla acum.

Milenka îşi puse mâna peste a ei.

— Stai calmă. Altfel câştigă el. Nu te gândi la ce-i mai rău. Jocul nu s-a terminat. Sunt aşii lui. Nu i-ar scoate prematur.

— Ştiu. Cred că le-a dus la Fjällbacka. Dar nu sunt sigură. Nu este sănătos la cap. Nu pot să pricep modul în care gândeşte.

— Ba da, poți. Ştii cum e. Ai trăit cu el. L-ai învățat. Aşa cum l-am învățat şi eu pe Zoran. Şi am un plan, dacă mă laşi să te ajut. Unul care poate să ne ajute pe amândouă. Să-i scoatem din viețile noastre definitiv. Am un as în mânecă. Unul dintre cei mai apropiați oameni ai lui Zoran e pe moarte, are cancer. Mai are vreo trei luni de trăit. Zoran nu ştie nimic, deşi sunt împreună la închisoare. Şi ştiu cum să folosesc asta în avantajul meu... al nostru.

Faye aprobă din cap.

— Ascult.

Milenka vorbi calm şi metodic, explicându-i la ce se gândea.

Faye ascultă şi se gândi la fiecare pas înainte de a spune:

— Ar putea să meargă.

— O să meargă.

Milenka se aplecă şi scoase ceva din geantă.

Obiectul era într-o pungă transparentă, iar Faye îl luă cu grijă şi îl puse în geanta ei.

Două păsări maro stăteau pe o creangă în copacul din fața lor. Una mare şi una mică. Faye nu se putu abține să nu-şi spună că era un semn. Că păsările erau mama ei şi Julienne. Care o aşteptau.

— Ai grijă.

Simți mâna Milenkăi peste a ei din nou. Căldura o făcu pe Faye să-şi dea seama cât de rece era mâna ei. Îi era frig de când sunase în Italia.

— N-o să-l las să câştige.

— Dacă tu îți faci treaba, o fac şi eu pe-a mea, zise Milenka, uitându-se afară prin parbriz. Nici eu nu pot să trăiesc aşa. Trebuie să pun punct.

— S-ar putea să trebuiască să plăteşti un preț mult prea mare.

— Nu există preț mai mare decât să continui să trăiesc aşa. Nu am alternativă.

— Bun atunci. Să-i dăm drumul.

Faye coborî din maşină, se îndreptă spre dubă, apoi se întoarse pentru a-i face cu mâna.

Faye merse cu duba spre vest, printr-o noapte care nu se întuneca niciodată. În jurul ei, Suedia se pregătea să sărbătorească Midsommar, maşinile erau pline cu bagaje, în aşteptarea familiilor care în curând vor pleca la cei dragi. În câteva ore, drumurile o să se aglomereze.

Faye trecu de Örebro, iar în jurul ei începea să apară pădurea. Se gândi la momentul în care plecase din Fjällbacka şi se mutase la Stockholm, când încă o chema Matilda. Atunci plecase cu trenul. Acum era convinsă că era ultima ei călătorie. Că va muri în Fjällbacka, unde începuse totul. Mereu îşi imaginase să se va întoarce aici la bătrâneţe, ca să moară. Dar nu atât de devreme. Nu acum.

Încă spera că Julienne era în viață şi că avea să afle unde era. Tatăl ei o învinsese, folosise arma nucleară răpind-o pe Julienne. Şi în urma bombei nu mai existau decât indiferență, goliciune şi tristeţe.

Faye se întrebă dacă exista cineva cu care să vorbească, să-şi ia rămas-bun. Îşi dădu seama că era doar Alice. Era 5 dimineața. Formă numărul din memorie pe telefonul cu cartelă şi apăsă tasta de apelare.

— Alo?

Vocea lui Alice era somnoroasă şi absentă.

— Eu sunt.

— Faye?

— Da.

Zâmbi.

— Unde eşti? întrebă Alice.

— În maşină. În drum spre Fjällbacka. M-am gândit la tine.

— De ce te duci acolo? întrebă Alice surprinsă.

— Acolo e el.

Urmă un moment de tăcere confuză, iar Faye auzi cearşafurile foşnind.

— Cine?

— Tatăl meu. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Julienne şi cu mama. Şi există şansa să fie acolo, cu el. Ca momeli.

— O să te omoare, Faye.

Vocea lui Alice era încordată. Faye îşi dădu seama că era îngrijorată, dar nu putea să ia asta în considerare. Voia doar să-i spună prietenei sale ce însemna pentru ea, înainte să fie prea târziu.

— Da, e posibil. Dar măcar nu mor fără să ştiu. Alternativa este să mă găsească peste o săptămână, peste o lună sau peste un an şi să mă ucidă oricum. Şi nu mai pot trăi în incertitudine. Deja trăiesc aşa de o săptămână şi nu mai suport. Asta nu e viaţă. Şi dacă există cea mai mică şansă ca mama şi Julienne să fie acolo, trebuie să mă duc.

Faye crezuse că Alice va protesta, dar spre bucuria ei nu trebui să ducă nicio muncă de lămurire.

— Înţeleg, spuse Alice simplu.

Vocea îi era mai limpede şi mai trează acum.

— Deci e un adio, continuă Faye. Un adio şi un mulţumesc.

— Un mulţumesc?

Alice îşi drese glasul.

— Draga mea, eu sunt cea care trebuie să-ţi mulţumesc. Tu m-ai făcut să-l părăsesc pe Henrik, să părăsesc colivia de aur în care eram prinse amândouă. Tu m-ai făcut să-mi conştientizez valoarea. Şi toţi anii ăştia cu tine şi cu Revenge au fost cei mai buni din viaţa mea. M-ai făcut să realizez

lucruri pe care nu le-am crezut niciodată posibile. Tu mi-ai dat încrederea în mine pe care unii o primesc în copilărie de la părinții lor.

Faye nu spuse nimic, pentru că ştia că va izbucni în plâns.

— Şi dacă n-aş fi avut copii, aş fi fost cu tine în maşină acum.

— Ştiu, răspunse Faye scurt. Nici măcar nu trebuie să-mi spui.

— O să treci peste asta. O să te întorci.

Faye zâmbi în sinea ei.

— Întotdeauna ai crezut în mine.

— Întotdeauna am crezut una în cealaltă, replică Alice.

— Da, aşa e. Salut-o pe Ylva din partea mea. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Faye încheie apelul şi aruncă telefonul pe scaunul din dreapta. Zgomotul motorului se auzi din nou, iar ea clipi pentru a-şi îndepărta lacrimile.

Acceleră şi depăşi un tir înainte ca drumul să se îngusteze din nou, în timp ce se gândea la tot ce se întâmplase de când îl părăsise pe Jack. Fuseseră ani frumoşi. Avusese o viață mai bună decât îşi imaginase ea vreodată. Bineînțeles că avusese şi eşecuri, dar în mare avusese o viață la care doar visase ca adolescentă. Şi pentru asta trebuia să-şi mulțumească ei şi acelor femei care o ajutaseră să ajungă în top.

Acum se întorcea în locul pe care îl urâse atât de mult, pentru a-l înfrunta pe bărbatul pe care îl urâse cel mai mult. Dar, spre surprinderea ei, constată că nu mai avea nicio teamă. Teroarea, arma pe care tatăl ei o folosise mereu pentru a o supune, a o umili, a o abuza, dispăruse în clipa în care i-o răpise pe Julienne.

Faye intră în Fjällbacka dis-de-dimineață.

Conduse de-a lungul vechilor drumuri înguste, pe lângă clădirile familiare şi, pentru o clipă, pierdu noțiunea timpului. Ar fi putut la fel de bine să fie anul 1988 sau 1999. Totul arăta la fel. Comunitatea stâncoasă, idilică, fusese lumea ei.

Faye deschise geamul ca să inspire mirosul familiar al mării. Aici se născuse, aici se formase şi tot aici se va şi termina totul. Într-un fel sau altul. Ştia că tatăl ei era în casă şi că doar unul dintre ei avea să iasă de acolo în viață.

Casele erau din ce în ce mai rare şi în scurt timp trase pe marginea drumului şi opri motorul. Rămase la volan o clipă înainte să coboare din maşină şi să se îndrepte spre căsuța din lemn. Deschise poarta fără zgomot; pietrişul scrâşnea sub paşii ei. Rămase o clipă pe loc, în grădină. Apoi urcă scările cu paşi mari. Puse mâna pe mânerul uşii şi îl răsuci.

Tatăl ei stătea la masa din bucătărie, mama ei, lângă aragaz. În ciuda faptului că puse stăpânire pe ea teroarea pe care nu o mai simțise încă din copilărie, se simți uşurată când îl văzu pe tatăl ei. Mama! Şi Julienne putea să fie aici, în casă. În viață.

Când intră, taică-su îndreptă pistolul spre ea. Maică-sa îşi duse mâna la obraz şi-şi şterse o lacrimă când o văzu.

— Unde este fiica mea? întrebă Faye cu voce calmă.

— Sus, răspunse tatăl ei categoric. Stai jos, Matilda!

Faye se abținu cât putu, deşi nu voia decât să-şi strige fiica. Fetița ei era în viață. Julienne trăia.

— Mă cheamă Faye acum.

— Nu contează cum te cheamă. Eşti doar o curvă. Aşază-te!

Făcu semn către un scaun de cealaltă parte a mesei, astfel încât Faye să stea cu spatele la mama ei.

— Mămica ta îmi face micul-dejun. Aşa ca înainte, îți aduci aminte?

Faye trase scaunul şi se aşează. Întoarse capul spre mama ei.

— Eşti bine, mamă?

Maică-sa bolborosi ceva ce părea afirmativ. Fața îi era încordată de frică şi de anxietate. Dar, spre uşurarea ei, nu observă nicio rană fizică.

Taică-su chicoti.

— Este frumos să văd din nou familia împreună, pentru ultima dată.

Faye înghiți în sec.

— Cum ai reuşit?

— Să vă adun?

Faye confirmă din cap cu o oarecare reținere.

— Dacă aşa vezi tu chestia asta, atunci da.

Tatăl său chicoti din nou.

— Mi-am adus soția şi nepoata din Italia cu puțin ajutor. M-am asigurat că avem mâncare şi că totul e în ordine în casă. Aşa, ca să putem trăi o vreme ca înainte. Ce se-aude cu clătitele alea? Mi-e foame.

Mama lui Faye se întoarse spre ei, cu o farfurie cu clătite în mâini. O puse pe masă între ei.

— Dulceață! ceru taică-su.

Maică-sa se duse la frigider, îl deschise şi puse apoi borcanul pe masă. Îl desfăcu şi apoi amestecă în el cu o lingură.

Taică-su o apucă de încheietura mâinii.

— Vrei să mâncăm cu mâinile, ca nişte animale sălbatice, nu? Cățeaua dracului! Tacâmuri şi farfurii!

El îi dădu drumul şi ea se grăbi să aducă farfurii şi tacâmuri. Faye se uită cu tristețe la cum era din nou supusă, complet prinsă sub vraja lui.

Tatăl ei întinse mâna după furculiță şi o luă în mâna dreaptă, în timp ce-şi sprijinea dezinvolt mâna stângă pe pistol.

— Mănâncă! îi ceru el fără să ridice privirea.

Faye nu se supuse.

El lăsă furculița jos, ridică brațul şi îi dădu o palmă. Durerea şi şocul fură instantanee. Îşi duse mâna la obrazul fierbinte şi închise ochii. Ceva legat de mirosuri, de locul acesta şi de durere o făcu să nu mai ştie în ce an se afla.

Taică-su se aplecă peste farfurie. Degetele mâinii drepte încă purtau urmele loviturii grele. Faye se întinse după o clătită, o puse pe farfurie şi mâncă în tăcere. Maică-sa îi privea de lângă chiuvetă.

— De ce suntem aici? întrebă Faye.

— Ca să murim împreună.

— Cum?

— Vei vedea. Mereu ai fost o curvă curioasă, dar acum trebuie să taci. Nu vezi că mă bucur de clătitele făcute de mama ta? N-am mai mâncat de mult.

Faye privi discret pistolul.

Dacă ar încerca să-l ia, ar împuşca-o. Nu. Trebuia să se gândească la altceva. Nu voia să moară, nu acum, când ştia că Julienne era în viață. Trebuia să-şi ucidă tatăl, într-un fel sau altul.

Punga pe care o ascunsese la betelia pantalonilor îşi făcu simțită prezența când se suci pe scaun. Totul s-ar duce de râpă dacă ar scoate-o acum. Putea să o folosească doar când avea controlul deplin asupra situației.

Se hotărî să aştepte. Nu le adusese aici doar să le împuşte. Avea alt plan. Cu siguranță era vorba de ceva dureros şi umilitor, dar putea să fie şi şansa lui Faye să-l omoare.

Când termină de mâncat, taică-su se linse întâi pe buze şi apoi se şterse la gură cu dosul palmei. Se ridică de pe scaun, luă pistolul şi făcu o mişcare cu el înspre Faye.

— Mergem în camera ta acum. Toți trei. O să stați acolo până vin eu să vă iau.

Îşi drese glasul.

— Voi primele. Dacă cineva încearcă ceva, vă împuşc.

Faye şi mama ei ieşiră ascultătoare din bucătărie. Faye se ţinu de balustradă şi începu să urce, mama ei o urmă, iar el veni ultimul. Treptele scârţâiau sub picioarele lor. În curând va şti ce plan avea el şi apoi va putea să-şi pregătească contraatacul.

Când ajunseră la etaj, Faye se duse direct la uşa dormitorului ei. O deschise şi aproape că ţipă când o descoperi pe Julienne în beznă. Pieptul fetei se ridica şi cobora ritmic. Pleoapele erau închise.

Taică-su scosese patul şi pusese pe podeaua de lemn trei saltele subţiri. Altfel, camera arăta la fel cum îşi amintea ea. Julienne părea că doarme adânc şi avea trăsăturile relaxate, iar Faye bănui că era drogată.

Din buzunarul de la spate, taică-su scoase un teanc de coliere de plastic.

— Leag-o pe Matilda, indică el, întinzându-i câteva mamei ei. Strânge bine în jurul mâinilor şi picioarelor, altfel te bat mai rău decât am făcut-o vreodată.

Faye întinse mâinile şi îi zâmbi calmă mamei ei când aceasta făcu ce i se ordonase. Apoi se aşează şi o lăsă să-i lege şi gleznele. Taică-su se aplecă şi verifică dacă erau strânse bine.

Se îndreptă de spate, mulţumit de rezultat. Băgă pistolul la centura pantalonilor şi o legă de mâini şi de picioare pe mama lui Faye.

Băgă la loc în buzunarul de la spate restul colierelor de plastic nefolosite.

Se opri în prag şi le privi cu un rânjet.

— Fetele mele frumoase! Când ne vedem data viitoare, o să murim.

Trase uşa în urma lui şi se făcu beznă. Faye clipi de câteva ori pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul, dar nu văzu nimic.

Aşteptară până când paşii lui se îndepărtară pe scări, înainte să îndrăznească să vorbească între ele.

— Ce crezi că o să se întâmple? şopti mama ei.

Faye nu-i putea vedea faţa.

— Nu ştiu. Nici nu vreau să mă gândesc. Singurul lucru la care trebuie să ne gândim este cum să ieşim de aici.

— Şi cum ieşim?

Faye nu-i răspunse. În schimb se târî spre Julienne. Simţi căldura corpului fetei când întinse mâna pentru a o mângâia uşor pe faţă.

— Ce mare s-a făcut!

I se puse un nod în gât. Se aplecă, îi inspiră parfumul şi apoi o sărută pe frunte. O va scoate de aici. Julienne trebuia să trăiască. Nu conta ce se întâmpla cu ea, dar fiica ei trebuia să trăiască.

Salteaua fetei era pe locul unde fusese patul lui Faye. Îşi aminti de gaura de lângă plintă. Ciobul pe care-l ascunsese acolo când Sebastian se apropiase deja prea mult de ea. Cel pe care nu putuse niciodată să-l folosească împotriva lui. Dacă avea noroc, era încă acolo. Ar trebui să fie la fel de ascuţit. Cu siguranţă era de-ajuns să taie colierele de plastic. Apoi trebuia să improvizeze.

Îşi aminti cum reuşise să-l omoare pe Jack, deşi fusese îngrozită şi convinsă că o s-o omoare el. Amintirea îi dădu puterea să facă faţă şi acestei situaţii.

— Trebuie să mă ajuţi, mamă, şopti ea.

— Cu ce?

— Trage de salteaua pe care stă Julienne, ca să ajung la perete.

— De ce?

— Pentru că am ascuns ceva acolo.

O auzi pe mama ei apropiindu-se şi căutându-i mâinile. Faye îi conduse mâinile spre saltea şi împreună traseră uşor de ea. Julienne dormea adânc, drogată de tatăl ei.

— Cred că este suficient, şopti Faye puțin nesigură.

Se târî pe podea până lângă peretele unde fusese patul. Căută cu mâinile legate pe lângă plintă şi găsi locul unde era întreruptă. Gâfâind din cauza efortului, trase de plintă şi bagă degetele în adâncitura din zid.

Durerea din vârful degetului, atunci când se tăie, o făcu să zâmbească. Îi venea să țipe de bucurie. Poate că avea o şansă până la urmă. Duse degetul la gură, îl supse şi simți gustul sângelui. Întinse din nou mâinile şi apucă bucata ascuțită de sticlă. Din câte îşi amintea, era verde, dar nu mai era sigură.

— Mamă, şopti ea. Trebuie să vii aici.

— Unde eşti?

Mişcă uşor piciorul pe podea pentru ca mama ei să înțeleagă unde se afla. Şi a înțeles, pentru că după o clipă Faye simți o mână pe piciorul ei.

— Ai grijă, am un ciob foarte ascuțit.

— De ce l-ai ascuns?

— Pentru Sebastian...

Se făcu linişte o vreme. Nu trebuiau să spună nimic. Aerul din încăpere era plin de durerea pe care fuseseră amândouă nevoite s-o trăiască în toți anii cât stătuseră în casa asta.

— Trebuie să tai cu el colierele din jurul încheieturilor mele, spuse în cele din urmă Faye. Nu pot singură.

— Crezi că o să meargă?

— Nu avem altceva la care să sperăm, aşa că trebuie.

Faye conduse mâinile maică-sii spre coapsa ei, acolo unde se afla ciobul.

— L-ai luat?

— Da.

Faye întinse brațele pentru ca mama ei să ajungă cu ciobul între ele. Mişcă atentă înainte şi înapoi ciobul peste plasticul care ținea strânse mâinile lui Faye.

O dureau umerii şi transpirația îi trecuse prin pulover. Nu putea să vadă cum se simțea mama ei, dar dacă era să judece după respirația ei grea, tăiatul colierelor de plastic îi slăbise puterile. Îi era greu să estimeze cât trecuse, i se părea că taică-su le închisese în dormitor de ore bune.

O rugă pe mama ei să ia o pauză şi trecu uşor cu vârful limbii peste fanta formată în materialul din plastic. Se adâncise, dar estimă că nu era nici măcar la jumătatea drumului.

— Cum te simți? şopti ea. Mai poți?

— Avem de ales?

— Nu.

— Atunci trebuie să pot. Eşti gata?

Faye îşi întinse mâinile, iar maică-sa bâjbâi cu degetele înainte să găsească tăietura şi să reia mişcarea monotonă. Faye ținea privirea ațintită pe uşa închisă, îngrozită că în orice moment ar putea auzi paşii tatălui său pe scări şi apoi uşa deschizându-se.

O picătură îi căzu pe mână, dar nu ştia dacă era transpirația maică-sii sau a ei. O dureau spatele şi umerii, dar răbdă. Dacă nu reuşeau, aveau să fie executate de tatăl ei.

Se întrebă ce făcea el la parter sau oriunde se afla acum. Cum se pregătea să le omoare. Nebunia din capul lui. Poate un om să fie într-adevăr atât de rău încât, fără remuşcări, să ia viața a trei persoane, dintre care una era o fetiță? Un copil. Nepoata lui. Da, tatăl ei putea. De aceea îl urâse toată viața. Ştia ce-i făcuse mamei ei şi apoi şi ei. Dacă nu punea capăt nebuniei, o a treia generație va trebui să înfrunte răutatea lui. Faye nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva, nu putea să o lase pe Julienne să moară de mâna bunicului ei.

Îşi întoarse capul în direcția în care se afla fiica ei şi îşi imagină că întrezăreşte conturul corpului mic.

— O să trăieşti fără să ştii ce este răul, şopti ea.

Maică-sa se opri gâfâind.

— Ce ai spus?

— Nimic. Continuă.

Maică-sa se apucă din nou de tăiat.

După o clipă, mişcările încetiniră şi apoi se opriră complet.

— E aproape gata, şopti ea.

Faye îşi ridică încheieturile spre gură, dând cu vârful limbii peste tăietură. Avea dreptate: era mult mai adâncă acum. Întrebarea era dacă vor reuşi să termine înainte să se întoarcă taică-su.

Cu o ultimă mişcare, mama ei o eliberă şi apoi căzu într-o parte, epuizată. Faye nu stătu pe gânduri. Luă ciobul de sticlă şi începu să taie bucata de plastic care îi ținea picioarele lipite. De data asta, merse mult mai repede, unghiul era favorabil. După o clipă, era liberă.

Se ridică. Înainte să facă vreun pas, se aplecă şi-şi scoase pantofii, ca să nu i se audă mişcările. Se strecură pe podeaua întunecată şi se lipi de uşă pentru a asculta. Nu auzi niciun zgomot de la parter. Ce ar trebui să facă? Cât timp putea să aştepte? Totul depindea de ce pregătea tatăl ei. Poate că plecase pentru moment din casă? Dar în cazul acesta, nu ar fi trebuit să audă uşa de la intrare deschizându-se şi paşii lui pe aleea cu pietriş?

— Faye?

Vocea şuierătoare a mamei ei îi întrerupse gândurile.

Se întoarse, se uită în spate şi apoi se lăsă în genunchi.

— Vreau să fiu şi eu acolo.

— Ce vrei să spui?

— Când îl ucizi.

Faye văzu conturul feței mamei ei în întuneric şi stătu pe gânduri o clipă. Apoi întinse mâna şi-i mângâie obrazul. Era umed. Nu ştia dacă erau lacrimi sau transpirație.

Îi făcuse soției lui viața un iad. Ea fusese cea mai mare victimă a minții sale violente şi bolnave. Va dura o vreme până va putea să o elibereze, dar nu putea să-i ia dreptul ăsta. Nu după toți anii de violență fizică şi psihologică pe care îi îndurase. Nu după toată groaza pe care fusese nevoită s-o trăiască.

— Întinde-ți brațele spre mine, îi ceru ea.

Scoase ciobul şi începu să taie colierul de plastic. Strânse din dinți, respirând ritmic pentru a-şi oxigena muşchii în timp ce-şi imagina că tăia corpul tatălui ei.

După o vreme, maică-sa avea mâinile şi picioarele libere. Se ridică încet, clătinându-se, înainte ca Faye să reuşească să o prindă. Era slăbită, dar o asigură că era încă în putere.

— Sunt aici, murmură ea.

Faye se lăsă în jos lângă Julienne şi îi mângâie încet fața înainte de a o săruta pe obraz.

— O să vin curând să te iau, şopti ea, deşi ştia că fata nu o poate auzi.

O sărută pe frunte în grabă, apoi se ridică. Se furişă spre uşă, unde o aştepta deja mama ei. Apăsă mânerul şi deschise uşa cu grijă.

Treptele protestau în timp ce Faye cobora încet. În spatele ei, mama ei păşea cu atenție. Faye ținea ciobul ascuțit în mână, în timp ce mama ei se înarmase cu o bară metalică de aspirator pe care o găsise la uşă. Taică-su se auzea umblând pe la parter. Faye nu ştia exact ce făcea, dar se simțea un miros puternic de benzină. Deci aşa îşi imaginase el sfârşitul. O să fie mistuiți de flăcări. Dar de ce trăgea de timp? Oare îl mustra conştiința?

Faye se opri pe ultima treaptă de jos şi încercă să-şi dea seama unde se afla tatăl ei. În fața ei, benzina lucea pe

podeaua din lemn. Strânse ciobul în mână şi aruncă o privire după colţ. Zări profilul tatălui în living: stătea într-un fotoliu, cu o sticlă de lichior în mână, şi părea beat. Oh, Doamne! Nici măcar nu-şi putea duce la îndeplinire planul fără să se îmbete. Era totuşi în favoarea lor.

Se întrebă unde era pistolul. Nu-l văzuse, dar presupunea că îl avea la îndemână.

Se întoarse şi îi indică maică-sii unde era el. Mama ei aprobă rapid din cap. Faye se uită la chipul ei: era hotărâtă. Îi zâmbi scurt, ca să-i dea curaj, după care se întoarse din nou către tatăl ei. Inima îi bătea cu putere. Cum ar trebui să se apropie fără să fie descoperită şi, inevitabil, împuşcată? Podeaua din lemn scârţâia prea tare, oricât de încet s-ar fi furişat.

Exista o singură cale. Ca şi cum ai merge pe un strat de gheaţă foarte subţire. Toţi copiii suedezi care crescuseră obişnuiţi cu ierni reci ştiau cum să-şi distribuie greutatea astfel încât gheaţa să nu se spargă. Trebuia să te târăşti pe burtă.

Faye se întinse pe podeaua cu miros de benzină. Apoi începu să se târască înainte. Cu coada ochiului o văzu pe mama ei ca pe o umbră. Pragul care despărţea holul de living o apăsă pe coaste. Auzi cum tatăl ei îşi drege vocea zgomotos şi se opri. Îşi lăsă faţa în jos spre podea şi rămase nemişcată, ca să nu-şi dea el seama de ameninţare. Punga pe care o avea la curea se udase de transpiraţie. Nu avea să o folosească acum, chiar dacă putea să o ajute. Puteau fi distruse prea multe şi atunci totul ar fi fost pierdut.

Taică-su sorbi zgomotos din sticlă şi mormăi ceva.

După o clipă, Faye îndrăzni să continue. Se afla la un metru şi jumătate de fotoliu. Dacă se ridica şi se arunca asupra lui, probabil că ar fi avut timp să-l înjunghie în gât cu ciobul. Sau era prea departe? Reflexele lui ar fi fost cu

siguranță afectate de alcoolul consumat, dar oare cât de mult? Era de ajuns? Înghiți în sec. Trebuia s-o facă.

Inspiră adânc şi-şi încordă tot corpul. Se împinse în picioare şi se aruncă spre el cu ciobul ca un cuțit în mână. Ținti spre gât. Dar ceva îl făcu pe tatăl ei să simtă pericolul şi, în ciuda gradului de ebrietate, reuşi să se ferească. Faye îl atacă din nou, urlând în timp ce încerca găsească arma. Fotoliul se răsturnă şi căzură amândoi. Faye era deasupra şi apăsă ciobul pe fața lui cu toată puterea, dar nenorocitul era prea puternic.

Era nervos, ochii îi străluceau de ură. Se zbătu, ținând-o strâns de încheietura mâinii şi împiedicând-o să-i înfigă ciobul în gât. Reuşi să o trântească pe spate şi ajunse el deasupra.

Faye auzi pe cineva țipând şi-şi dădu seama că vuietul venea din propriul ei gât. Avea toți muşchii încordați, iar singurul lucru la care se gândea acum era să nu lase ciobul să se înfigă în ea. Brațul îi tremura de efort. Puterea tatălui ei era copleşitoare. Reuşise să-i răsucească mâna, astfel încât vârful ciobului era acum îndreptat spre ochiul ei. Şi se apropia, centimetru cu centimetru.

Închise ochii când simți că îi atinge pielea sub ochi; îşi dădu seama că totul se terminase şi că va muri.

Apoi auzi o împuşcătură.

Simți ceva curgându-i pe obraz. Brațul lui rămase fără vlagă, iar capul lui îi căzu pe piept.

Faye deschise ochii.

Deasupra era mama ei, cu pistolul în mâini. Faye rămase cu gura căscată. Mama ei scăpă pistolul, care căzu pe jos cu un zgomot surd, apoi se năpusti asupra lui Faye. Unindu-şi forțele, dădură laoparte trupul tatălui.

Stăteau una lângă alta, tăcute, privind trupul contorsionat şi fără viață. Faye se aplecă şi luă câteva coliere de plastic nefolosite din buzunarul tatălui ei. Apoi

scoase punga pe care o avea la curea. Punga pe care o primise de la Milenka. Fără să-i tremure mâna, o deschise încet, astfel încât doar țeava să iasă din pungă. Nu avea voie să lase nicio amprentă.

Apoi îşi împuşcă tatăl de două ori. O dată în frunte. O dată în piept.

Se întoarse spre mama ei.

— Ascultă-mă acum. Trebuie să mă legi din nou. Aici. Apoi iei telefonul din maşina mea, care este parcată pe drum, afară; telefonul nu are cod PIN. Suni la singurul număr care este salvat în agendă, spui cine eşti şi că eu am nevoie de ajutor. Fă exact ce ți se spune. Şi ne vedem în Italia când se termină totul.

— Draga mea, nu, s-a terminat acum.

— Nu se termină până nu sunteți din nou în siguranță. Nu puteți să rămâneți aici. Iar eu trebuie să-mi recapăt libertatea. Fă exact ce-ți spun.

Faye îşi întinse mâinile. Fără tragere de inimă, mama ei o legă din nou de încheieturi şi glezne.

Epilog

Soarele apunea, ultimele câteva raze strălucind în piscină. Faye bea apă cu gheață în timp ce-şi lua rămas-bun de la ziua ce se sfârşea. Trecuse aproape un an de la moartea tatălui ei, în Fjällbacka. Faye, mama ei şi Julienne se adaptaseră la viața din Ravi şi se bucurau de zilele liniştite cu soare şi bălăceală. Julienne se juca fericită în

apă. Ca de obicei, Faye se chinuia să-şi şteargă din minte imaginea fiicei ei zăcând drogată pe saltea.

— Mamă! strigă Julienne.

Faye întoarse capul şi-şi văzu fiica alergând spre ea.

— Da, draga mea?

— Nu putem merge în oraş să mâncăm în locul ăla bun de pe plajă?

— Ce e în neregulă cu mâncarea mea?

— Multe.

Faye râse.

— Bine atunci. Vezi dacă bunica şi Kerstin vor să meargă cu noi.

Ecranul telefonului se aprinse indicând primirea unui mesaj. Încă o poză de la Leila Makhrabi. O bombardase cu poze, de când Faye îi cumpărase mica fermă din afara oraşului Sigtuna. O casă cu animale şi multă verdeaţă. Fără betoane.

Faye zâmbi şi se ridică, luă paharul cu ea şi traversă gazonul. Când ocoli piscina, nu se putu abţine să se uite îndelung la casa frumoasă pe care crezuse că nu o va mai vedea niciodată. Se gândi cu recunoştinţă la Milenka Rakitici.

În urmă cu opt luni, soţul ei, Zoran, fusese găsit mort la Hall. Ucis de unul dintre cei mai apropiaţi oameni ai săi, care apoi murise de cancer înainte să fie judecat. Crima fusese mediatizată şi imaginile de la înmormântarea regelui gangsterilor fuseseră publicate în ambele ziare mari din Suedia. Faye zâmbise când văzuse imaginile. Milenka îşi jucase bine rolul de văduvă îndurerată. O ţinea de mână pe Sara, copilul nelegitim al lui Zoran. Îşi ţinuse promisiunea faţă de Faye. Era evident că fata era în siguranţă şi era iubită.

Marissa era tot la Stenakull, dar când va fi eliberată avea să devină parte din familia pe care Milenka o conducea

acum cu o mână de fier. Milenka îi promisese şi că Louise va afla că nu-i mai ameninţă nimeni fiica.

Şi Faye era liberă. Mirko Herceg, cel care îl înjunghiase pe Zoran în duşul de la Hall, avusese timp să dea o declaraţie detaliată înainte de a muri. Despre cum Zoran şi tatăl lui Faye plănuiseră totul împreună. Şi că el fusese cel care furase şi pusese colierul lui Faye unde fusese ucis Jack. Lucru ce se confirmă cu ajutorul datelor de localizare a telefonului său mobil. Povestise şi despre Zoran, care se afla în spatele tentativei de omor asupra lui Faye în închisoare şi cum fusese ea ameninţată cu moartea de tatăl ei, după ce acesta evadase din închisoare.

El mărturisise şi că Faye fusese răpită de tatăl ei şi găsită ulterior în Fjällbacka lângă cadavrul lui, legată şi slăbită, dar salvată de faptul că Zoran le ordonase oamenilor săi să-l omoare. Fuseseră folosite două arme. Una fusese a tatălui lui Faye, iar cealaltă fusese identificată, pe baza amprentelor, drept pistolul lui Dragan Marici, unul dintre oamenii lui Zoran. Însă şi el fusese găsit înjunghiat înainte de a fi cercetat penal.

Datorită dovezilor convingătoare, Faye fusese, în sfârşit, eliberată. Coşmarul se terminase. Iar familia bărbatului care depusese mărturie înainte de a muri nu avea probleme financiare.

Nimeni nu fusese condamnat pentru uciderea lui Jack. Era încă un mister. Dar în mass-media se răspândise un zvon că ar fi existat o legătură între el şi Zoran Rakitici. Nimeni nu ştia de unde apăruse zvonul, dar odată ce prinsese rădăcini, deveni un adevăr absolut.

Lansarea în SUA a companiei Revenge se apropia şi în curând Faye va apărea din nou în fruntea companiei. Tânjea după asta. Dar ceea ce îi lipsise cel mai mult era acum lângă ea. Datorită Milenkăi, care îi ajutase mama şi fiica să se

întoarcă în Italia, conform planului lui Kerstin. Tot fără să ştie nimeni că sunt încă în viață.

— Mamă! Kerstin şi bunica sunt deja în maşină şi ne aşteaptă, strigă Julienne din casă.

— Vin acum!

Se întoarse şi se uită din nou la soarele ce apunea. Viitorul era luminos.

Trei luni mai târziu

Sala mare de conferințe din New York era plină, iar publicul era înghesuit de-a lungul pereților. Întoarcerea lui Faye la Revenge dăduse naştere unui interes enorm atât din partea publicului, cât şi a presei. Anunțul fusese făcut aproape de data lansării în SUA.

Lumina reflectoarelor era orbitoare, dar lui Faye îi plăcea. Lumea era din nou a ei. Era liberă, era fericită şi avea o armată de femei în spate. Îşi drese glasul pentru a face linişte în sală şi căută discret micul microfon care era ataşat în jurul capului ei. Brățara cu *Fuck Cancer*, pe care o purta mereu în memoria lui Chris, se lovi de microfon, iar ea simți prezența celei mai bune prietene a ei. Se uită la masa de oameni şi zâmbi.

— Am creat o revoluție, începu ea accentuând fiecare cuvânt. Am arătat că femeile pot face orice atunci când se unesc. Că putem crea un imperiu. Revenge se îndreaptă către cel mai de succes an din istoria companiei şi acum, când ne lansăm şi în SUA, vom cuceri lumea. Iar eu sunt foarte recunoscătoare că sunt azi în fața voastră. La fel ca mulți, pot spune că viața nu a fost uşoară. Am început cu două mâini goale, fiind o femeie într-o lume a bărbaților.

Lumea în care trăim cu toții. Nu eram liberă. Eram rănită. Dar am refuzat să-mi accept soarta. Am refuzat să accept faptul că nu am puterea de a-mi crea propria lume.

Făcu o pauză scurtă.

— Dar nu aş fi putut să reuşesc singură.

Pentru o clipă, publicul din fața ei dispăru, iar ea văzu, în schimb, fețele femeilor care o urmaseră în călătoria vieții ei. Le văzu în fața ochilor pe toate. Kerstin. Alice. Ylva. Ines. Marissa. Miryam. Katya. Milenka. Mama ei. Şi Chris. Mereu Chris. Atâtea femei care au cărat-o, care au susținut-o şi care au ajutat-o atunci când era la pământ. Şi ea le va ajuta mereu. Şi le va ajuta şi pe toate celelalte femei care apăruseră în calea ei de-a lungul timpului şi care aveau nevoie de ea. Îşi ținuse promisiunea în legătură cu fondul la care se gândise la Stenakull. Faye o pusese pe Kerstin responsabilă, iar ea iubea fiecare minut.

Faye era liberă acum. Era puternică. Şi era iubită.

Se uită rapid către culise înainte să continue. Johan îi făcu cu ochiul încurajator. Încercase să-l facă să-şi cumpere un sacou gri, drăguț, de la Hugo Boss înainte de lansare, dar el insistase să poarte vechiul lui sacou maro din catifea, cu petice de piele pe coate. Mai ales acum, că nu mai era director. Şi pentru asta îl iubea.

Iubea totul la el. Sentimentele deveniseră mai intense în timp. Şi îi surprinseseră pe amândoi. Dar era frumos. Şi simțea în inima ei că aveau binecuvântarea lui Chris.

Nu avea nevoie de un bărbat. Se descurca singură. Dar tocmai din această cauză era liberă să îndrăznească să-l iubească pe Johan. Şi mâine va merge împreună cu ea la Ravi, ca s-o cunoască pe Julienne.

Se îndreptă spre Johan după ce termină discursul, în aplauzele asurzitoare ale publicului. El îi luă mâna şi o sărută.

Buzele lui erau calde, iar ei îi plăcea sentimentul acesta, care începea să devină familiar.

— Ai fost uimitoare.

— A fost cântecul meu de privighetoare. Am realizat tot ce mi-am dorit. Tot ce am avut nevoie. Acum începe o nouă viață. Dar tot mi-e puțin... frică. Ştii totul despre mine acum. Mai poți să mă iubeşti?

Faye nu îndrăzni să se uite la el. Voise să-l întrebe încă de aseară, când îi spusese totul. Toate secretele. Prin tot ceea ce trecuse. Tot ce făcuse. Îi dezvăluise toate detaliile.

Johan îi luă fața în mâinile lui şi o privi îndelung în ochi înainte să-i răspundă. Apoi spuse încet şi clar:

— Nu există nimic la tine pe care să nu-l iubesc. Şi asta nu se va schimba niciodată.

Ea îşi dădu seama că vorbea serios.

În sfârşit era liberă. Nu existau secrete între ei. Nu mai trebuia să se mulțumească doar cu visuri de bronz.

Mulțumiri

Ca să scrii o carte e nevoie să lucrezi în echipă cu mulți oameni uimitori. Şi de această dată am avut privilegiul de a lucra cu Ebba Östberg şi John Häggblom de la Editura Forum – ca întotdeauna, o adevărată plăcere. Ei mă fac o scriitoare mai bună, dându-mi feedback atât pozitiv, cât şi constructiv, ajutându-mă să-mi îmbunătățesc în mod constant scrisul. Vreau să-i mulțumesc enorm şi editorului meu Kerstin Ödeen care, cu acuratețe şi inteligență, îmi găseşte toate greşelile şi lipsurile din poveste şi care mă

ghidează lingvistic atunci când eu bat câmpii. În afară de Kerstin, Pascal Engman, prieten şi coleg, m-a ajutat să găsesc calea în încercarea de a folosi limbajul mai corect, mai jurnalistic, în poveştile despre Faye. Pascal s-a dovedit a avea răbdarea unui înger cu excesele mele lingvistice şi cu grijă, dar foarte ferm, m-a adus înapoi pe drumul cel bun.

Mai sunt mulți alții de la editura mea, Editura Forum, cărora trebuie să le mulțumesc; nu menționez pe nimeni, ca să nu uit pe nimeni. Dar un şir lung de oameni sunt implicați să se asigure că voi, cititorii, aveți această carte în mâini. Sunt profund recunoscătoare tuturor.

Pe lângă editură, mai am un ajutor extrem de competent pentru a scoate cartea în lume şi a o lansa. Assefa Comunication, cu Lili Assefa în frunte, precum şi Joakim Hansson şi Anna Frankl, împreună cu restul găştii de la Nordin Agency. Mulțumesc.

În plan personal, am un sprijin enorm din partea familiei mele minunate. Iubitul meu soț Simon şi copiii mei Wille, Meja, Charlie şi Polly. Socrii mei, Anette şi Christer, care ne ajută mereu.

În plus, am cei mai buni angajați din lume: Nataşa Maricş, Frej Vahlström şi Johan Hultman. Nu m-aş fi descurcat niciodată nici fără Martin Junghem, care îmi gestionează finanțele şi a cărui răbdare o testez în mod constant cu achizițiile mele de case noi.

În cele din urmă, vreau să-i mulțumesc tatălui meu, Jens, care mi-a dăruit dragostea pentru cărți.

Camilla Läckberg
Stockholm, martie 2024